

Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh

Contents

Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh	2
1. Chương 1: Thanh Niên Tài Tuấn	3
2. Chương 2: Vô Tình Vô Nghĩa	5
3. Chương 3: Có Chuyện Xảy Ra	7
4. Chương 4: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn	8
5. Chương 5: Bị Heo Đâm Phải	9
6. Chương 6: Muốn Quậy Nháo Khóc Lóc Om Sòm.	10
7. Chương 7: Chuyện Cũ Sẽ Bỏ Qua.	11
8. Chương 8: Lay Động A Lay Động.	13
9. Chương 9: Bảo Lực Gia Đình	14
10. Chương 10: Oan Gia Ngộ Hẹp	16
11. Chương 11: Một Cuộc Giao Dịch	17
12. Chương 12: Chồng Tương Lai	18
13. Chương 13: Huyết Quang Tai Ương	19
14. Chương 14	21
15. Chương 15: Mặt Mũi Bầm Dập	22
16. Chương 16: Cởi Quần Áo Xuống	23
17. Chương 17: Khách Sạn Cường Hào	24
18. Chương 18: Con Gái Đầu Cơ Trục Lợi	25
19. Chương 19: Hứa Giang Nam	27
20. Chương 20: Còn Ngốc Như Vậy	28
21. Chương 21: Giống Ba	29
22. Chương 22: Chương 22	30
23. Chương 22: Điều Rất Thích Con	30
24. Chương 23: Chương 23	31
25. Chương 23: Vì Tổng Mạc	31
26. Chương 24: Chương 24	33
27. Chương 24: Ảnh Chụp Của Cô	33
28. Chương 25: Chương 25	34
29. Chương 25: Anh Uy Hiếp Tôi?	34
30. Chương 26: Chương 26	35
31. Chương 26: Nuốt Nước Miếng	35
32. Chương 27: Chương 27	37
33. Chương 27: Hèn Hạ Vô Sĩ	37
34. Chương 28: Chương 28	38
35. Chương 28: Tình Cũ Tình Mới	38
36. Chương 29: Chương 29	40
37. Chương 29: Kinh Sợ	40
38. Chương 30: Chương 30	41
39. Chương 30: Mang Theo Người Nhà	41
40. Chương 31: Chương 31	42

41. Chương 31: Bĩ Ổi Như Vậy	42
42. Chương 32: Chương 32	44
43. Chương 32: Xuân Tâm Nhộn Nhạo	44
44. Chương 33: Chương 33	45
45. Chương 33: Kế Hoạch Gì?	45
46. Chương 34: Chương 34	46
47. Chương 34: Đại Dội Muốn Chết	46
48. Chương 35: Chương 35	48
49. Chương 35: Thiếu Dưỡng Khí Tới Chết	48
50. Chương 36: Chương 36	49
51. Chương 36: Anh Ta Làm Sao Bây Giờ?	49
52. Chương 37: Chương 37	50
53. Chương 37: Ăn Không Khí	50
54. Chương 38: Chương 38	52
55. Chương 38: Muốn Tôi Trả Tiền?	52
56. Chương 39: Chương 39	53
57. Chương 39: Không Ai Muốn Cô	53
58. Chương 40: Chương 40	54
59. Chương 40: Thần Bí Như Vậy	54
60. Chương 41: Chương 41	56
61. Chương 41: Thật Rất Soái	56
62. Chương 42: Chương 42	57
63. Chương 42: Con Nhóc Ngây Thơ	57
64. Chương 43: Chương 43	58
65. Chương 43: Ghê Tởm Chết	58
66. Chương 44: Chương 44	59
67. Chương 44: Cảm Xúc Sờ Vào Tốt Vô Cùng	59
68. Chương 45: Chương 45	60
69. Chương 45: Vậy Anh Dạy Em	60
70. Chương 46: Chương 46	61
71. Chương 46: Người Đồng Tính Luyện Ái	61
72. Chương 47: Chương 47	63
73. Chương 47: Con Dâu Tổng Gia	63
74. Chương 48: Chương 48	64
75. Chương 48: Lấy Một Tặng Hai	64
76. Chương 49: Chương 49	66
77. Chương 49: Tôi Đồng Tình Với Anh	66
78. Chương 50: Chương 50	67
79. Chương 50: Bạn Học Tụ Hạp	67

Danh Môn Thê Ước, Ông Xã Tổng Giám Đốc Thật Cao Lãnh

Giới thiệu

Cứ tưởng rằng mình đang mơ nhưng cái thai trong bụng kia thì lại là chuyện thật sau khi bác sĩ nhiề

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/danh-mon-the-uoc-ong-xa-tong-giam-doc-that-cao-lanh>

1. Chương 1: Thanh Niên Tài Tuấn

Tình yêu không liên quan với phong nguyệt, không liên quan với thời gian, nó chỉ liên quan đến hai người. Có đôi khi, ngủ chính là ngủ, yêu chính là yêu, nó không phải do ai khác, nó chỉ nghe theo trái tim.

*

Ngoài cửa sổ bóng đêm đen như mực, giống như bị màu mực nhuộm, chỉ còn lại ánh trăng nhàn nhạt lóe ra, tạo nên ánh sáng duy nhất trong căn phòng tĩnh mịch.

Tần Ngu vẫn còn nhắm mắt, lê dép đi qua hơn phân nửa phòng khách, trong tay còn gắt gao ôm một cái gối.

Chậm rãi đi đến trước cửa một phòng ngủ, một cước đá văng cánh cửa, giống như một linh hồn im hơi lặng tiếng chạy vào phòng Tống Mặc.

Đi đến bên cạnh giường, ôm gối cầm đầu ngã quy lên giường, một tiếng âm thanh thật lớn vang lên trong căn phòng yên tĩnh.

Trên giường, Tống Mặc đang suy rượu hé đôi mắt thành một đường nhỏ, ánh mắt mê ly nhìn bóng người lơ mơ nằm trên giường, chau mày lại, giật giật thân thể, l.q.d gờ cánh tay lên đẩy mấy sợi tóc lộn xộn che mắt khuôn mặt của Tần Ngu, nhìn chăm chăm khuôn mặt trắng nõn kia mấy giây, toét miệng nở nụ cười, miệng nói mấy chữ mơ hồ, “Song nhi, tiểu song nhi, là em sao? Cuối cùng em cũng trở lại.”

Tần Ngu ngủ quên trời quên đất, ngay cả mẹ cô chắc cũng không nhận ra.

Đầu óc Tống Mặc choáng váng hôn cô vài cái, bàn tay không an phận dò xét chui vào dưới áo ngủ.

Tác dụng của rượu cồn làm cho anh không còn suy nghĩ được gì nữa, chỉ có thể để bản năng của cơ thể điều khiển.

Rất nhanh cục diện đã đến mức không có cách nào khống chế, Tần Ngu ngủ như chết, không chút nào biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ cảm thấy toàn thân một trận nóng rang, giống như có đồ vật gì đó nằm trên thân thể của cô, nóng rực giống như nước sôi, l.q.d theo bản năng Tần Ngu nhấc chân đạp tới chỗ khí nóng kia, nhưng vẫn không thể làm cho luồng khí nóng đó đi khỏi.

Cơ thể chợt truyền đến một trận đau nhức tê liệt.

Tần Ngu kinh hoảng hô một tiếng, tay sít sao siết chặt ga giường tĩnh lại.

Trong nháy mắt, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trắng mềm mềm, đôi mắt trắng đen rõ ràng, cô mở to hai mắt nhìn chăm chú.

Tần Ngu che che hai gò má đang nóng lên, kinh ngạc nhìn không gian trước mắt, có chút không kịp hồi hồn, giữa ban ngày ban mặt, thế nhưng cô lại một lần nữa mơ giấc mộng xuân như vậy.

Thật sự là đủ rồi!

Tên Tống Mạc kia rời đi bốn năm mà cô còn nghĩ đến tên không bằng cảm thú đó, thật sự là muốn bao nhiêu không có tiền đồ liền có bấy nhiêu không có tiền đồ.

Tần Lăng đi đến trước mặt Tần Ngu phát phát tay, “Mẹ, mẹ còn ngây ngốc sẽ bị muộn giờ đi làm, con đi học cũng sẽ bị trễ.”

Tần Ngu phục hồi tinh thần lại, xoa xoa mồ hôi trên trán, xúc chấn lên xuống giường.

Cô làm vài thức ăn nhẹ, Tần Lăng đang ở trong phòng vệ sinh đứng trên một cái ghế để rửa mặt đánh răng, chỉnh chu mình trở thành một đứa bé người gặp người thích hoa gặp hoa nở.

Nhanh nhẹn cởi đồ ngủ trên người Tần Lăng xuống, đổi lại một bộ hàng vía hè chất lượng kém, cũng may Tần Lăng môi hồng răng trắng, khí chất trời sinh, mặc cái gì cũng được, l.q.d nếu mặc một đồng rách nát trên người cũng sẽ trở nên thời thượng nhất.

Đặt Tần Lăng lên ghế trên bàn ăn, Tần Ngu đi vào toilet rửa mặt.

Khi cô thay xong đồng phục, Tần Lăng đã ăn cơm xong, giương mắt xem đồng hồ một chút, còn nữa tiếng nữa là bị muộn rồi. Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, l.q.d Tần Ngu nhanh chóng cầm một cái bánh bao Sơn Đông trên bàn ăn nhét vào miệng mình, cầm cặp sách của Tần Lăng trên sofa bằng vải bố lên đi ra cửa.

Lấy xe điện đưa Tần Lăng đến cổng trường, Tần Lăng tự mình cầm cặp sách xuống xe vẫy tay với cô, “Tạm biệt mẹ, con sẽ ngoan ngoãn.”

Tần Ngu không yên tâm nhìn mấy lần, cất giọng nói: “Không cho phép hôn các bạn nữ, cũng không cho phép sờ mặt, nếu không, không cần trở về nữa, mẹ sẽ tự mình đưa con đến cô nhi viện!”

Tần Lăng phóng khoáng xoay người đi, lúc Tần Ngu cưỡi xe điện rời khỏi, bé dùng dư quang liếc mắt nhìn, có một cô bé đi đến gần Tần Lăng.

Tần Ngu thở dài một hơi, con trai của cô nha, là một mầm mống tai họa, đều do người ba ba Tống Mạc kia của bé, di truyền cho bé khuôn mặt nhỏ nhắn trên hoa ghẹo nguyệt.

Nghĩ đến Tống Mạc, Tần Ngu hung dữ khinh bỉ, nhấn chân ga đến hết mức, giống như Tống Mạc đang đứng ở phía trước cô.

Cửa công ty, Tần Ngu xuống xe, đặt chiếc xe điện màu hồng phấn của mình ở một nơi chỉ toàn xe hơi bên trong, xoay người vào công ty.

Trên bàn làm việc chất một đồng văn kiện như núi, Tần Ngu ngay cả nước miếng cũng chẳng quan tâm nuốt xuống, liền ôm lấy một xấp văn kiện đi lên lầu.

Một đường đi vào phòng làm việc trực tiếp của lãnh đạo, điện thoại di động liền vang lên, ai ui, muốn chết tử tế cũng không xong.

Bàn làm việc ở bên cạnh, Lâm Tuyết đang ăn hạt dưa nâng mí mắt khinh thường nhìn cô một cái, “Tần trợ lý, cô ra cửa cũng không mang đầu óc theo sao?” Vứt vỏ hạt dưa trong tay ra, chống bàn đứng dậy, lắc lắc mông đi đến bên cạnh Tần Ngu, cúi người đến gần tai cô, giận dữ nói một câu, “Lần sau lại để cho tôi nghe được tiếng chuông điện thoại như vậy.....Thì cô thu dọn đồ đạc của cô rút ra khỏi công ty cho tôi!” Nói xong, l.q.d vỗ vỗ lên vai Tần Ngu.

Tay Tần Ngu run lên, văn kiện ào ào rớt đầy đất.

Lâm Tuyết xoay người, nhìn lướt qua mặt tờ giấy trắng, ánh mắt nhìn vào mặt Tần Ngu, trong ánh mắt tràn đầy khinh thường, “Sáng sớm hôm nay cô chưa ăn cơm hay sao vậy? Mềm yếu đến nỗi ngay cả một ít giấy như vậy cũng mang không nổi sao? Trừ toàn bộ tiền thưởng tháng này!”

Trong lòng Tần Ngu thầm mắng một câu, cái rắm, đây là một ít sao?

Mắng thì mắng, nhưng cái gọi là người ở dưới mái hiên không thể không cúi đầu, ngấm lại cũng đúng, vì cô ta mà bỏ lỡ công việc này thì không đáng giá, mà cô còn có một đứa con trai nhỏ đang chờ cô nuôi dưỡng.

Ngồi xổm người xuống nhanh nhẹn nhặt văn kiện lên, chỉnh sửa ngay ngắn đặt trên bàn làm việc, nhanh chóng rời khỏi phòng làm việc của Lâm Tuyết, nếu tiếp tục ở chung, cô sẽ nhịn không được đánh ba mươi sáu chiêu vào trên mặt người kia.

Vừa mới bước ra khỏi phòng làm việc, điện thoại di động lại vang lên một lần nữa, Tần Ngu lấy điện thoại di động nhìn màn hình, kêu lên một tiếng: “Mẹ à, sắp chút nữa mẹ hại chết con rồi!”

Cô đi đến bên cửa sổ, mới dám nhận điện thoại.

“Alo, mẹ.” Hạ thấp giọng mở miệng.

Giọng nói rung trời của mẹ Tần vang lên, “Con gái nha, lần này mẹ tìm được cho con một thanh niên tài tuấn, nghe nói là hải quân, thích một tài nữ như con vậy, lần này con phải nắm chặt cơ hội này, phải hành động một lần là bắt được nha.”

2. Chương 2: Vô Tình Vô Nghĩa

Tần Ngu ở trong phòng bếp làm cơm tối, trong phòng khách truyền đến giọng nam trầm thấp uyển chuyển mà lại quen thuộc, “Mùa mưa qua , lại đến thời kỳ giao phối, l.q.d bộ cánh cứng đực nằm lên người con cái, nhẹ nhàng lắc lắc...”

Tần Lăng đặc biệt thích xem thể giới động vật, bé cảm thấy mình có thể học được rất nhiều việc từ chương trình này, đối với chuyện này Tần Ngu bày tỏ sâu lo sâu sắc, bởi vì có một đoạn thời gian, l.q.d mỗi ngày Tần Lăng đi theo sau lưng cô hỏi: “Mẹ, mẹ, giao phối là cái gì...”

Đầu đầu nhú nhú mày, cô cầm dao làm bếp ba bước thành hai bước đi tới phòng khách.

Đoạt lấy điều khiển từ xa trong tay Tần Lăng, trừng đôi mắt đẹp hét lên, “Ai cho con xem ti vi, trở về phòng học bài cho mẹ!”

Tần Lăng dậm chân, chỉ chỉ truyền hình, gân giọng hét chói tai, “Mẹ, con vừa mới nhìn thấy ba ba!”

Tần Ngu quay đầu lại, mắt nhìn thấy toàn là bộ cánh cứng, không kiên nhẫn xách Tần Lăng lên nhét vào trong phòng, ở trong mắt Tần Lăng Tổng Mạc chính là một con bộ cánh cứng.

Tần Lăng ra sức giãy giụa, nhưng cũng chỉ là trứng chọi đá, bé bị Tần Ngu lạnh lùng khóa ở trong phòng.

Trong chớp mắt cửa bị đóng lại, Tần Ngu nghe thấy giọng nói tê tâm liệt phế của Tần Lăng truyền đến từ trong phòng, “Mẹ, thật sự là ba ba, mẹ nói bộ dáng của con lớn lên giống ba như đúc, con đã nhìn thấy, thật đó!”

Tay cầm dao làm bếp của Tần Ngu run lên một cái, nếu Tần Lăng ngốc nghếch cũng phải biết ba bé là một người chứ không phải là một con bộ, huống chi Tần Lăng cũng không ngốc như vậy, l.q.d bé có một cái óc cực kỳ thông minh, cho nên lời của bé...

Sợ run mấy giây, cô nhanh chóng chạy tới trước ti vi, cầm lấy điều khiển từ xa ẩn loạn một trận.

Màn hình ti vi chuyển nhanh chóng như sao chổi bay, Tần Ngu liếc mắt nhìn thấy Tổng Mạc, người đàn ông này, đừng nói là đổi thành áo lót, cho dù hấn hóa thành tro cô cũng nhận ra được.

Hình ảnh hết sức xinh đẹp, tay trái Tổng Mạc ôm lấy một cô gái tư thái xinh đẹp ngũ quan tinh xảo, cô nhận ra, đó là minh tinh đang hot hiện nay, Thẩm Vi Nhi, vừa mới hai mươi tuổi đã xinh đẹp lóa mắt, mặt trẻ ngực to, ở trong làng giải trí có biệt danh là “Trạch nam nữ thần”, tay phải ôm thiên kim Lê Nhược của tập đoàn Thịnh Thế, cô cũng nhận ra, nghe đồn Lê Nhược là vị hôn thê của Tổng Mạc, là con gái rượu của chủ tịch dầu mỏ.

Cô biết rõ những scandal này trong làng giải trí, lúc Tống Mạc mới vừa rời đi, cô giống như điên tìm hân trong toàn thành phố, còn bỏ công việc, khi cô có tin tức của hân, là ở trong TV, lúc đó hân đã không còn là Tống Mạc mượn phòng chung với cô nữa, gia thế của hân hóa ra là thiếu gia nhà họ Tống, cả đời này cô cũng không thể nào với tới, l.q.d trong thành phố A không ai không biết danh tiếng của hân, từ đó về sau, ở chỗ nào hân cũng có tồn tại một góc nhỏ trong cuộc sống của cô, lúc cô ở bệnh viện phát hiện mang thai Tần Lăng, scandal của người đàn ông này cũng làm xôn xao dư luận, scandal hân, có quá nhiều trong giới giải trí.

Lúc nào nhớ lại cô cũng lộ ra vẻ khổ sở, Tần Ngu nắm chặt ngón tay, đầu ngón tay có chút trắng bệch.

Lặng lặng nhìn chăm chăm hình ảnh người đàn ông trái ôm phải ấp vẻ mặt kiêu ngạo, Tần Ngu cắn cắn môi dưới, giữa lông mày lộ ra một tia giễu cợt, một giây sau, một ngụm nước miếng phun ở trên mặt Tống Mạc, người đàn ông không biết xấu hổ này, ăn cô sạch sẽ rồi vỗ mông rời đi!

Đang hăng hái khinh bỉ Tống Mạc trong ti vi, cửa phòng ngủ bị Tần Lăng vịn vang lên tiếng rầm rầm, giọng nói non nớt nhưng có lực của Tần Lăng truyền tới tai cô, “Mẹ, cơm cháy khét rồi!”

Tần Ngu phục hồi tinh thần lại, nhìn về phía phòng bếp, phòng bếp tràn ngập khói đen lửa cháy giống như hang động bàn tơ trong Tây Du Ký.

Tần Ngu quăng điều khiển từ xa trong tay xuống chạy vọt vào phòng bếp, khói dày đặc làm nước mắt cô chảy ròng, l.q.d tay chân luống cuống bưng một chậu nước gội lên trên bếp, xèo một tiếng, tắt lửa.

Tần Ngu lau mặt một cái, khuôn mặt đen thùi, kéo thân thể xụi lơ đến ngồi xuống ghế sofa, nhìn Tống Mạc mặc tây trang mang giày da giống như mấy người mẫu nam trên ti vi, nhin không được ho khan vài tiếng, không biết là do sặc khói, hay là khổ tâm, nước mắt chảy ra từ hốc mắt cô.

Thời gian dài như vậy cô không phải là không hận, cá nước thân mật, Tống Mạc phải mông chạy lấy người, lại để lại Tần Lăng làm cô rối rắm, cô là một cô gái chưa lấy chồng, nói mang thai liền mang thai, bị gán mác là chưa kết hôn mà có con, cô trở thành một cô gái không ai dám cưới, thành phố lớn như, cô chỉ là một cô gái mới vừa tốt nghiệp, mang theo Tần Lăng ngay cả chân đều đứng không vững, l.q.d gánh nặng cuộc sống bức cô không thở nổi, cô hận Tống Mạc, nhưng cô có thể làm cái gì? Cô cái gì cũng không làm được, nhà họ Tống giàu có, mà cô ngay cả chim sẻ cũng không phải, chỉ là quạ đen, làm sao dám bay lên đầu cành làm phượng hoàng.

Trong phòng chợt truyền đến giọng nói của Tần Lăng, “Mẹ, con làm hết bài tập rồi, mẹ cho con ra đi.”

Tần Ngu hít hít mũi, lau nước mắt, đứng dậy đi mở cửa cho Tần Lăng.

Tần Lăng nhìn thấy mặt Tần Ngu đầy vết bẩn, nhảy vào trong lòng Tần Ngu ngó qua ngó lại, “Mẹ, mẹ có bị thương đi không?”

Tần Ngu vỗ vỗ mông Tần Lăng, cười sáng lạn, “Yên tâm, mẹ của con mạng quá lớn, không chết được, đi rửa tay chuẩn bị ăn cơm.”

Tần Lăng vâng lời đi vào toilet.

Tần Ngu ngoác ngoác khóe môi, vui vẻ đi vào phòng bếp thu thập tàn cuộc.

Lúc Tần Lăng đi ra, trên bàn chỉ có một đĩa dưa chuột chua ngọt, Tần Ngu bưng cơm đi ra, “Con trai, món ăn lúc này ăn không được nữa, ăn cái này đi.”

“Mẹ làm cơm chỉ có dưa chuột nhưng cũng phải là đầu bếp trình độ cấp năm sao a.” Tần Lăng là đứa bé đơn giản, và một miếng cơm lại cắn một miếng dưa chuột nhay nhay trước mặt Tần Ngu.

Tần Ngu vuốt vuốt đầu Tần Lăng, mặt tràn đầy đau lòng, nhưng cũng vui vẻ, cũng may, Tần Lăng không giống như Tống Mạc, tên cầm thú không tim không phổi vô tình vô nghĩa kia.

Dự dõ Tần Lăng ngủ, trở lại phòng của mình, nằm trên giường, lấy di động nhìn một cái, có hai tin nhắn đến, một cái là mẹ Tần gọi tới, là một số điện thoại, hân là thanh niên tài tuấn trong truyền thuyết kia. Còn có một cái tới từ một số lạ, ‘Ngày mai mười hai giờ trưa, ở quán cà phê trên đường Trữ Hải, Tần tiểu thư, không gặp không về.’

Tần Ngu xem xét, số điện thoại mẹ Tần gọi tới giống nhau như đúc với số của người gọi tin nhắn này, xem ra người này đã nhao nhao muốn thử với cô.

Trở mình gọi tin nhắn cho Cố Uyển Uyển, ‘Uyển nhi, sáng mai tôi đi xem mắt, lần này là một hải quân, cậu nói xem tôi có được hay không? Có thể hấp dẫn tên hải quân kia sao?’

Rất nhanh, tít một tiếng, có tin nhắn đến.

Nội dung: ‘“Ngực” cậu không phải lớn bình thường, 36D đó, đừng lo lắng, sáng mai này gặp nhau nhất định được mà.’

3. Chương 3: Có Chuyện Xảy Ra

Lúc Tần Ngu phục hồi tinh thần lại, người tài tuần đối diện đã chuyển từ đề tài chủ nghĩa triết học Mác tới Mao Trạch Đông, hơn nữa nhìn bộ dáng của anh ta rất có thể sẽ chuyển đến đề tài hai vạn hồng quân hành quân trên năm ngàn dặm.

Tần Ngu chán đến chết, ngồi đếm đường chỉ áo sơ mi dưới bàn, người thanh niên khởi xướng đề tài có chiều sâu quá mức, cô ngược lại muốn chen miệng vào, lại bất đắc dĩ đề tài này quá phức tạp quanh co chín cong mười quẹo, nhưng cuối cùng tin tức chuyển sang sau lưng Phạm Băng Băng đến tốt cùng là người đàn ông nào, loại đề tài này cô có chút am hiểu.

Cố Uyển Uyển đã uống ba tách cà phê liền, ngồi ở bàn bên cạnh chống cằm, vẻ mặt nhìn Tần Ngu có chút hả hê.

Người tài tuần nói chuyện xong có chút miệng đắng lưỡi khô, uống nửa ly cà phê, chuyển đề tài qua hỏi Tần Ngu, “Tần tiểu thư, cô biết Owen - La Bá Đặc không?”

Tần Ngu bị điểm tên, giật mình trong chốc lát mới phục hồi tinh thần lại, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, nhìn về phía người tài tuần bụng lớn béo phệ kia, “Là cầu thủ bóng đá của nước Anh sao?”

Sắc mặt người tài tuần nhất thời trở nên có chút khó coi, một hồi lâu, mới có hơi lúng túng phun ra một câu, “Tần tiểu thư, ta nói Owen - La Bá Đặc chính là doanh nhân đề ra cơ quan xí nghiệp từ thiện chủ nghĩa xã hội không tưởng trong thế kỷ mười chín.”

Tần Ngu gật đầu nhẹ, như có điều suy nghĩ nói một câu, “A, không nghĩ tới thế kỷ mười chín còn có cơ quan xí nghiệp từ thiện.”

Nụ cười trên mặt người đối diện rốt cuộc cũng lại.

Bầu không khí có chút trở nên ngưng trọng, gió thổi ngoài cửa sổ, Tần Ngu thấy rõ ràng mấy sợi tóc trên đỉnh đầu trọc, lưng lay sấp ngã lộ vẻ tinh tế, chúng nó nhảy múa trong gió, cảnh tượng này làm cho Tần Ngu nhớ tới mới một bộ phim hoạt hình mà trước đây đã từng xem, gọi là “Nhật ký lang thang của Tam Mao”, trong lòng nhin không được cảm khái một chút, vị tài tuần này thực sự đủ chuẩn thanh niên nha.

Trong bầu không khí lúng túng, người tài tuần lại mở miệng một lần nữa, hần tựa hồ là không hài lòng lắm về danh hiệu tài nữ của Tần Ngu, bắt đầu thao thao bất tuyệt nói về chủ nghĩa xã hội không tưởng với Tần Ngu.

Tần Ngu gọi thêm một tách cà phê, mùi thơm của cà phê Lam Sơn nồng đậm thuần khiết bốc lên được người phục vụ cẩn thận bày ở trước mặt cô, Tần Ngu rủi mất xuống khuấy khuấy cà phê, nếu không phải có loại cà phê nâng cao tinh thần tỉnh não gì đó, chắc bây giờ cô nhất định đã gục xuống bàn ngủ, hôm nay cô gánh vác sứ mạng trọng đại là đoạt người tài tuần vào tay, cô không thể ngủ, cho nên chỉ có thể liên tục uống cà phê, cũng may, cà phê hôm nay cô không phải trả tiền.

Có lẽ là động tác hơi lớn, lại có lẽ là tinh thần của Tần Ngu có chút hoảng hốt, tóm lại, cà phê nóng hổi không cẩn thận văng lên cánh tay cô, theo bản năng Tần Ngu né tránh, sau đó tay chân luống cuống, lại vô

cùng không trùng hợp làm đổ tách cà phê trên bàn, cà phê lập tức tràn ra, không chỉ văng lên chiếc áo màu xanh mà cô mượn Cố Uyển Uyển, còn văng đến trên mặt cùng áo sơ mi trắng của người đối diện, sắc mặt người đối diện đen thui, ánh mắt nhìn về phía Tần Ngu trong nháy mắt mang theo một tia kinh hãi cùng ghét bỏ.

Tần Ngu cuống quýt cầm lấy khăn giấy lau, kết quả cũng làm đổ tách cà phê của người đó, cũng may trong tách cà phê không có cà phê, thân thể của người tài tuần mới thoát khỏi vận rủi bị phỏng, bất quá không may, chén cà phê vỡ, mảnh sứ vụn chia năm xẻ bảy tung tóe đầy đất, trong tiệm cà phê yên tĩnh trong đột nhiên vang một tiếng vỡ thanh thúy.

Tầm mắt của mọi người đều nhìn về phía trên người Tần Ngu và người kia, tất cả mọi người ở đây, cũng kể cả Tống Mặc.

4. Chương 4: Thu Hoạch Ngoài Ý Muốn

Ánh sáng trong quán cà phê hơi tối, người đàn ông bị bao trùm ở trong đó, một gương mặt anh tuấn bị ánh sáng làm nổi bật lên các góc cạnh, hai chân bắt chéo ưu nhã ngồi ở chỗ kia, gương mặt nhàn nhạt nhìn chăm chú vào một màn hỗn độn cách đó không xa, ánh mắt xa cách lạnh nhạt, giống như anh hán từng gặp qua Tần Ngu, người tạo ra trận sự cố này.

Chỉ là ánh mắt của anh dừng lại ở trên người Tần Ngu có chút lâu, cho đến khi nhân viên phục vụ đi qua dọn dẹp tách cà phê, cho đến khi tất cả mọi người thu hồi ánh mắt không còn xem náo nhiệt, ánh mắt Tống Mặc vẫn như cũ dừng ở trên người Tần Ngu, lại thủy chung có chút tối đen không rõ.

Mà sắc mặt người tài tuần bên này đã không thể dùng từ khó coi để hình dung, nếu quả thực phải so sánh với thiết bản cũng không có gì khác biệt.

Hắn đứng dậy cầm lấy áo khoác run như cây sậy liếc mắt nhìn Tần Ngu, “Tần tiểu thư, xin lỗi, tôi còn có một chút chuyện, tôi đi trước.”

Tần Ngu vừa thấy hắn định đi, có chút nóng nảy, cô còn chưa hành động một lần bắt người tài tuần này lại, trở về biết ăn nói như thế nào với mẹ cô, đề nặng giọng hô một tiếng, “Vương tiên sinh, anh đừng đi, ở lại tán gẫu một chút, anh xem hai chúng ta không phải nói chuyện rất hợp hay sao?”

Trong lòng người tài tuần vẫn còn sợ hãi quay đầu lại nhìn Tần Ngu một cái, không nói nữa, vội vã rời đi.

Tần Ngu liền nhấc chân đuổi theo, nói giỡn, giá tiền của ba tách cà phê hơn nữa còn một cái tách bị bể, cô bán cả đêm cũng không bồi thường nổi nha.

Cuối cùng ở cửa quán cà phê cô cũng đưa tay bắt được vạt áo người đó, thở hổn hển khom người, đỏ mặt nói ra một câu từ trong cổ họng, “Vương tiên sinh, còn chưa trả tiền, anh xem...”

Sắc mặt người tài tuần kinh hãi nhìn Tần Ngu một cái, có lẽ là sợ tổn hại đến mặt mũi của hải quân, vô cùng không tình nguyện trở lại đi trả tiền, tổng cộng tổn 1485.

Tần Ngu run như cây sậy, thật may cô suy nghĩ nhanh nhẹn, nếu không thì đã tổn nhiều tiền như vậy, cô với Tần Lăng sẽ gặm bánh bao suốt cả một tháng.

Sau khi móc hết tiền, người kia cứ như chạy trời chết ra ngoài.

Tần Ngu nhàn nhã thoải mái nện bước chân nhỏ trở lại quán cà phê, nhất cái mông ngồi ở đối diện Cố Uyển Uyển.

Cố Uyển Uyển vỗ ngực cười liên tục, “Tiểu Ngu tử, cậu đây cũng có chút quá tàn nhẫn rồi, cậu xem cậu đã biến người tài tuần thành dạng gì rồi?”

Tần Ngu như cười như không nhìn Cố Uyển Uyển một cái, “Tài tuần? Chỉ dựa vào bộ dáng kia của hắn sao? Gọi hắn là tài tuần cũng làm bẩn hai chữ tài tuần này!”

“Không thể nói như vậy, tốt xấu gì người ta cũng là hải quân không phải sao, cho dù không phải là đẹp trai giàu có cũng coi như là một cường hào*, tìm bổ dưỡng cho Tần Lăng không phải nên tìm loại cường hào này sao.” Cố Uyển Uyển hăng say nói.

Cường hào*: Mạnh mẽ + hào kiệt.

Tần Ngu lại thay đổi sắc mặt, “Này, cậu xem xem có người nào ánh mắt đang nhìn mình hay không, như thế nào mình lại cảm thấy có người đang nhìn mình, sau lưng lạnh lẽo.”

Ngồi bên này, cô gái ngồi đối diện Tống Mạc giơ lên tay nhẹ nhàng đặt lên mu bàn tay của Tống Mạc, giọng nói có chút gắt gỏng, “Có cái gì hay để xem đâu, anh cũng nhìn hai mươi phút rồi.”

Tống Mạc không biến sắc rút bàn tay khớp xương rõ ràng lại, chậm rãi thu hồi ánh mắt, hàm xúc không rõ nói một câu, “Đúng là không có gì để xem, đi thôi.”

Dứt lời liền đứng dậy.

Cô gái ngồi đối diện anh đi giày cao gót chạy chậm đuổi theo, tiến lên khoác lên cánh tay của Tống Mạc.

Tống Mạc nhàn nhạt liếc mắt một cái, không lên tiếng, trực tiếp đi ra ngoài.

Cố Uyển Uyển quét một vòng trong quán cà phê, nhưng cũng không thấy người như Tần Ngu nói, bất quá, có thêm thu hoạch.

Cô nhìn thấy Tống Mạc.

Một giây sau, liền kinh ngạc hô lên, “Tiểu Ngu tử, cậu mau nhìn xem, kia không phải là Tống Mạc sao?”

5. Chương 5: Bị Heo Đâm Phải

Cố Uyển Uyển vừa dứt lời, Tống Mạc nện một đôi chân thẳng tắp thản nhiên bước qua chỗ hai người, mà bên cạnh hắn, còn có một cô gái xinh đẹp, tay của cô ôm lấy cánh tay Tống Mạc, xem ra, cử chỉ của hai người đã thân mật đến mức nhất định.

Ánh mắt Tống Mạc như có như không xẹt qua mặt Tần Ngu, trong ánh mắt đầy lạnh nhạt, giống như hồ nước bị đóng băng.

Tần Ngu ngược mắt, vừa vặn chống lại tầm mắt của hắn, đáng tiếc, chỉ một cái chớp mắt, Tống Mạc rất nhanh thu hồi ánh mắt, giống như là nhìn thấy một người không quan trọng, không liên quan, giống như trực tiếp xem nhẹ cô, bước chân vững vàng đi ra ngoài.

Lúc Tần Ngu hoàn hồn, trong tầm mắt đã chỉ còn lại bóng lưng của hắn, bóng lưng của hắn rất cao lớn, chặn lại ánh mắt trời ngoài cửa, sau lưng, một mảnh lạnh lùng.

Tầm mắt của cô rơi vào chỗ cô gái kia, gương mặt xinh đẹp, rơi vào mắt cô làm cô đau, cô còn không biết cô gái kia sao, có lẽ cô ấy là vợ sắp cưới của Tống Mạc, lại có lẽ, bọn học đã qua mức đó.

Một màn bất thành linh này còn cào trong ngực cô một trận khó chịu, đứng một chỗ thật lâu cũng không thở nổi.

Cố Uyển Uyển phục hồi tinh thần lại trước, bộ dạng xun xoe muốn chạy ra tóm lấy đánh Tống Mạc để Tần Ngu hả giận.

Tần Ngu tay mát lạnh lẹ giữ chặt cánh tay Cố Uyển Uyển, “Đừng đi.”

Cố Uyển Uyển ngoái đầu nhìn lại, con mắt tròn thật lớn.

Tần Ngu hít một hơi thật sâu, hốc mắt có một chút đỏ lên, giọng nói cũng mang theo vài phần ghen ngào, “Vì mình, Uyển Uyển, đừng đi.”

Nếu Tống Mạc đã lựa chọn coi nàng như một người không quen biết, thì ý tứ của hắn chính là, Tần Ngu, cô đừng đến dây dưa với tôi.

Mặc dù Tần Ngu cô nghèo, nhưng cũng có tự trọng, một người coi cô như vật thay thế, cô sẽ không đặt ở trong mắt, chỉ biết coi hắn như một cái phần tử làm ảnh hưởng bầu không khí, chính là cái rắc.

Huống chi, nếu cô xông tới dây dưa không rõ với hắn, cũng chưa chắc hắn sẽ tùy ý để cô càn quấy, Tống Mạc là ai chứ? Tống Mạc là đại thiếu gia của nhà họ Tống quyền lực nhất thành phố A này, nói một tay che trời cũng không quá đáng, mây mưa thất thường bản lãnh hắn có rất nhiều, Tần Ngu là ai? Tần Ngu chỉ là một người có gia cảnh bình thường, thân thể là một cô gái bình thường, cùng đấu với Tống Mạc sao? Cô còn chưa đủ khả năng đó.

Bây giờ không phải cô chỉ có một mình, cô còn có Tần Lăng, nếu như Tống Mạc biết sự tồn tại của Tần Lăng... Cô thật không dám nghĩ tiếp.

Bây giờ Tống Mạc chán ghét cô như vậy, cũng chưa chắc sẽ thích Tần Lăng, loại đàn ông máu lạnh như hắn, vì không muốn mang danh hiệu có con ngoài giá thú trên lưng, nói không chừng sẽ giết chết Tần Lăng. Còn nữa, nếu hắn không xuống tay với Tần Lăng, Tống gia cũng sẽ không bỏ qua cho Tần Lăng, cô đấu với hắn, chỉ có hai loại kết cục, hoặc là Tần Lăng biến mất trên thế giới này, hoặc là Tần Lăng bị Tống gia bắt đi, vô luận loại nào, người đau khổ cũng là cô.

Với Tống Mạc mà nói, Tần Lăng chỉ là sản phẩm mà hắn cố gắng sinh ra một con tinh trùng, với cô mà nói, chính là máu thịt đi ra từ người cô, cho nên, cô chỉ có thể nhìn Tống Mạc ở trước mặt cô lớn lối lướt qua, còn đêm hôm đó, cô coi như mình bị một con heo đâm trúng.

Rất lâu, Tần Ngu nắm chặt quyền, lúc mở miệng lần nữa, giọng nói đã lạnh nhạt, “Đi, trở lại tính tiền, ghi chép nguyên nhân kết quả về nhà bẩm báo tình hình chiến đấu với mẹ mình.”

Cố Uyển Uyển nhìn thấy bộ dáng Tần Ngu như không có chuyện gì, lát sau, cười cười, “Yên tâm, chỗ mẹ cậu mình bảo đảm sẽ làm bà ấy thật cao hứng.”

6. Chương 6: Muốn Quay Nháo Khóc Lóc Om Sòm.

Cuối cùng Tần Ngu cũng giải quyết xong mẹ Tần, bà không hề tính toán chi li chuyện Tần Ngu để tuột mất con rể rửa vàng kia, bà tiếp tục bắt tay vào chọn lựa đối tượng tiếp theo cho Tần Ngu, chuẩn bị ngóc đầu trở lại, rửa sạch sỉ nhục trước đó, tìm một người đàn ông ưu tú gấp một vạn lần so với thanh niên tài tuấn kia.

Tần Ngu ngồi chiếc BMW mini của Cố Uyển Uyển trở lại nhà trọ, sau khi mở cửa gọi vài tiếng, cô phát hiện, không thấy Tần Lăng ở đây.

Trong lòng lộp bộp một tiếng, trong đầu Tần Ngu lóe lên gương mặt của Tống Mạc anh tuấn lại lộ ra vài phần lạnh lùng.

Lập tức, trong đầu giống như là có một trái bom sắp nổ tung, làm suy nghĩ của cô chia năm xẻ bảy, trong đầu trống rỗng, chỉ còn lại tiếng vang ong ong, khuôn mặt trắng bệch dọa người.

Tay chân không còn sức lực đứng trên mặt đất, giống như con ruồi di chuyển hỗn loạn, giống như điên, trong miệng không ngừng lầm bầm, “Làm sao bây giờ, làm sao bây giờ...”

Cố Uyển Uyển đỗ xe đi lên, chau mày lại nhìn một màn trước mắt, trong lòng mơ hồ cảm thấy một trận bất an, giọng nói nặng nề, “Tiểu Ngu, làm sao vậy?”

Tần Ngu giống như thấy được cây cỏ cứu mạng, đi lên phía trước nắm lấy cánh tay của Cố Uyển Uyển thật sít sao, “Uyển Uyển, cậu biết số điện thoại của Tống Mạc không, địa chỉ nhà cũng được?”

Tống Mạc là danh nhân, những thông tin này đều là bí mật, Cố Uyển Uyển đương nhiên không biết.

Cô nhìn Tần Ngu lắc đầu, “A Ngu, cậu đang nói gì vậy? Đến cùng là làm sao vậy?”

Nhất thời cả người Tần Ngu giống như mất hồn, xụi lơ ngồi trên sô pha, nước mắt ào ạt chảy xuống, bất lực vùi đầu trong đầu gối, giọng nói nghẹn ngào, “Uyển Uyển, xong rồi, Tổng Mạc anh ta sẽ không bỏ qua cho Tần Lăng.”

Cố Uyển Uyển nghe được manh mối trong lời nói của Tần Ngu, trong nháy mắt liền hiểu rõ.

Đi tới vỗ vỗ lưng Tần Ngu, “A Ngu, cậu trước tiên đừng vội, nói không chừng, Tần Lăng không phải là bị Tổng Mạc mang đi, dù sao, Tổng Mạc còn không biết đến sự tồn tại của Tần Lăng mà.”

Tâm tình kích động của Tần Ngu giống như người điên, ngược mắt nhìn về phía Cố Uyển Uyển, giống như rống lên, “Dựa vào năng lực của Tổng Mạc thì có cái gì tra không được, nhất định là anh ta, là anh ta mang Tần Lăng đi!”

Cố Uyển Uyển trầm mặc, đúng vậy, Tổng Mạc là người tình nghi lớn nhất.

Vành mắt Tần Ngu ửng đỏ nhìn căn phòng trống rỗng, cố gắng làm cho mình bình tĩnh trở lại, bây giờ không phải là lúc cô nổi điên, cô muốn tìm Tổng Mạc để cứu Tần Lăng về.

Trong miệng không ngừng lẩm bẩm tên Tổng Mạc, chợt, trong đầu lóe qua một tia sáng, mạnh mẽ đứng dậy từ trên ghế sô pha, bắt lấy tay Cố Uyển Uyển, “Mau, dẫn mình đến Tổng thị!”

Cố Uyển Uyển theo sau lưng Tần Ngu chạy ra nhà trọ, ngồi vào xe, khởi động xe, như một dã thú gầm gừ, xe chạy như bay xông ra ngoài.

Trước tòa cao ốc Tổng thị, Tần Ngu cởi thắt an toàn ra, tóc tai bù xù nhảy xuống xe, khí thế hung hăng đi đến cửa chính Tổng thị.

Bảo vệ nhìn thấy Tần Ngu giống như bệnh nhân mới từ bệnh viện tâm thần ra liền cản cô lại.

Sắc mặt Tần Ngu lạnh nhạt trấn định ngược mắt, “Tôi muốn gặp Tổng tổng của các người.”

“Có hẹn trước không?”

“Không có.”

“Thực xin lỗi, không có hẹn trước thì không thể vào.”

Tần Ngu cố gắng đè lửa giận trong lòng xuống, nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Tôi quen với Tổng tổng của anh, anh thông báo một tiếng không được sao?”

“Không được, mỗi ngày có quá nhiều người giả mạo nói biết Tổng tổng muốn đi vào Tổng thị, xin lỗi chúng tôi không thể để cho cô đi vào.” Thái độ của bảo vệ vẫn kiên nhẫn.

Tần Ngu lại như nhịn không được muốn quậy nháo khóc lóc om sòm.

Cố Uyển Uyển đi đến, kịp thời đè vai Tần Ngu lại, đi lên phía trước, nói với hai bảo vệ, “Phiền hai vị đi vào thông báo một tiếng, nói có một cô gái họ Tần tên Ngu muốn tìm Tổng tổng, cô ấy có một chút chuyện quan trọng muốn nói với Tổng tổng.”

7. Chương 7: Chuyện Cũ Sẽ Bỏ Qua.

Trong phòng làm việc, Tổng Mạc đang ngồi trên ghế, hai chân ưu nhã bắt chéo, ngón tay thon dài tùy ý cầm một cây bút máy xoay xoay, ánh mắt như có điều suy nghĩ rơi vào mặt bàn, thoạt nhìn bộ dáng rất lười biếng.

Tần Ngu? Nằm trong tay đồ trọng yếu của anh sao?

Chuyện thân mật giữa anh với cô chỉ là ngủ một đêm, như vậy cô ta có thể uy hiếp anh cái gọi là chuyện quan trọng sao, sợ cũng chỉ là hình khỏa thân.

Không đoán được, cô gái này lại còn có can đảm như vậy, dám chụp ảnh anh? Anh sẽ tận lực làm cô chết khó coi.

Một hồi lâu, ngược mắt lên, nhìn phụ tá Hứa Văn, giọng nói thuần hậu trầm thấp, “Gọi cô ta lên đây.”

Mười phút sau, Tần Ngu như tên lửa đâm thủng cửa phòng làm việc.

Mắt Tống Mạc nữa nhắm nữa mở sau khi nghe được tiếng vang thật lớn liền mở choàng mắt, ánh mắt có chút không kiên nhẫn rơi vào trên người Tần Ngu.

Khắp người Tần Ngu đầy lửa giận nhưng sau khi chạm đến ánh mắt lạnh như băng của Tống Mạc, không biết vì sao, liền bị dập tắt, cả người cũng sợ hãi không ít.

Ngũ quan của Tống Mạc góc cạnh lại nghiêm khắc, coi như không nói lời nào, giữa lông mày cũng có thể tạo ra một luồng uy nghiêm, diễndầnlêe quýđôn đó là một loại khí chất từ khi sinh ra đã có, làm cho người khác không dám khinh suất.

Trầm mặc ngẩn ngui.

Bốn năm nay, hai người mới chân chính chạm mặt, trong không khí chứa đầy một loại quỷ dị không nói nên lời.

Tống Mạc đốt một điếu thuốc, mở miệng trước, giọng nói đàn ông nhàn nhạt giống như sương mù truyền ra từ giữa đôi môi mỏng, “Nghe nói Tần tiểu thư nắm trong tay đồ quan trọng liên quan đến tôi?”

Tần Ngu hoàn hồn, hóa ra Tống Mạc còn nhận ra cô.

Nắm chặt quyền, suy nghĩ tới mục đích ngày hôm nay, cả gan mắt sáng như đuốc nhìn về phía Tống Mạc, “Tôi không giữ thứ gì gọi là đồ quan trọng của anh, hôm nay tôi tới chỗ này, là tới tìm con trai.”

Ánh mắt Tống Mạc híp lại, khuôn mặt bị sương mù bao phủ, thoát nhìn có chút không quá chân thật, “Con trai?”

Tần Ngu tiến lên hai bước, ưỡn ngực, hất cái cằm lên, “Họ Tống, anh đừng giả bộ, giao con tôi ra, nếu không. . . .” Nhanh chóng quan sát chung quanh, phun ra một câu có chút khí thế, “Tôi sẽ đập phá phòng làm việc của anh!”

Thua người không thua trận, dáng người cô thấp, khí chất của cô cũng không cường đại như Tống Mạc, diễndầnlêe quýđôn nhưng cô có lý do, Tống Mạc anh dựa vào cái gì động đến con trai của cô?

Tống Mạc hít một hơi thuốc lá, đứng dậy, từng bước từng bước đến gần Tần Ngu, há miệng, khói phủ lên mặt Tần Ngu, “Giả bộ? Tần Ngu, cô nói xem, tôi có lý do gì bắt con trai của cô đi chứ.”

Thân hình cao lớn của người đàn ông bao phủ trên đỉnh đầu của Tần Ngu, một cỗ áp lực khổng lồ ép cô không dám thở mạnh, mùi thuốc lá rất nồng, Tần Ngu nặng giọng ho khan hai tiếng, há to miệng, lại phát hiện có chút cứng họng.

Bộ dáng của Tống Mạc thoát nhìn hết sức thản nhiên, không có chút nào bị quẫn bách, chẳng lẽ, thật đúng là cô hiểu sai, Tần Lăng không phải là Tống Mạc mang đi?

Đang thất thần, mặt Tống Mạc ngay trước mắt, trong nháy mắt một mùi nước hoa đập vào mặt, diễndầnlêe quýđôn nhàn nhạt quanh quẩn ở chóp mũi Tần Ngu, theo đó còn có giọng nói dễ nghe của người đàn ông, “Ngược lại là cô, Tần Ngu, bốn năm trước vì cái gì bò lên giường của tôi?”

Khuôn mặt của Tần Ngu liền hồng lên giống như trứng tôm chín, một lát sau, đẩy Tống Mạc ra, lấp ba lấp bắp phun ra một câu, “Tôi, tôi bị mộng du, nếu không thì anh nghĩ rằng tôi sẽ nào tàn muốn bò lên giường của anh à.”

Ánh sáng trong mắt Tống Mạc loe loe, nào tàn? Bò lên giường của anh là nào tàn sao? Rất tốt, cô gái này rất có khí phách!

Đứng lên, không biến sắc rút lui khỏi người Tần Ngu, “Chuyện bốn năm trước tôi có thể xem như chuyện cũ mà bỏ qua, nhưng hy vọng từ nay về sau, Tần tiểu thư đừng đến đây đùa với tôi nữa.”

Anh sẽ bỏ qua chuyện cũ? Tên này nói nhằm gì thế, như thế nào, anh ta ngủ với cô còn nói anh ta bị thua thiệt?

Tần Ngu chỉ cảm thấy một trận sét đánh xuống trên đầu mình, lập tức một dòng lửa giận vọt lên não, vài bước tiến lên, một phen níu lấy cổ áo của Tống Mặc, “Tôi nói cho Tống Mặc anh biết, đừng tưởng rằng tôi hiếm lạ anh, ở trong mắt tôi, anh chỉ là cái rắm!”

“Hôm nay tôi đến đây, chỉ muốn anh giao con tôi ra, trừ lần này, nếu tôi lại xuất hiện trước mặt anh, Tần Ngu tôi cũng không phải là người nữa!”

Tay cầm điều thuốc của Tống Mặc rủ xuống bên người, ánh mắt không đếm xỉa nhìn vào mặt Tần Ngu, “Vây tôi cũng nói cho cô biết, con trai của cô không ở chỗ của tôi, nếu cô cứ dây dưa đòi người, xin lỗi, tôi chỉ có thể mời cô đến cục cảnh sát uống trà.”

Tần Ngu ngược cầm lên quan sát vẻ mặt của Tống Mặc, lại nhìn không ra một chút sơ hở nào, xem ra anh ta không phải nói dối, chỉ là, nếu như Tần Lăng không ở trong tay anh, thì ở đâu?

Lông mày chau lại.

Trong không khí, lại truyền tới một hồi chuông điện thoại di động.

Chuông điện thoại di động trong trẻo như vậy, không thể nào đến từ Tống Mặc.

Tần Ngu cuống quýt lấy điện thoại trong túi ra, “A lô?”

“Mẹ, con đang ở bệnh viện.”

8. Chương 8: Lay Động A Lay Động.

Giọng nói non nớt của Tần Lăng cách dây điện thoại rõ ràng truyền tới lỗ tai của Tần Ngu, Tần Ngu tròn tròn mắt... .

Một lòng bị lời nói của Tần Lăng mà khản trương, tay không tự giác được siết chặt lại, ngay cả ngữ điệu cũng cao hai bậc, “Con trai con bị làm sao vậy?”

“Không phải con bị làm sao vậy, là con làm Hình Hình bị làm sao vậy.”

Hình Hình trong lời nói của Tần Lăng là một bé gái cách vách nhà bọn họ, gương mặt phấn nộn non nớt, cả ngày đi theo sau móng của Tần Lăng gọi anh Lăng anh Lăng, giống như gọi hồn.

Tần Ngu thở phào nhẹ nhõm, thật may, Tần Lăng không mất một cọng tóc nào.

“Con làm Hình Hình bị cái gì?” Bất quá, làm con nhà người ta bị thương phải bồi thường tiền nha, một lòng của Tần Ngu lơ lửng giữa không trung, lay động a lay động.

“Hủy khuôn mặt.” Tần Lăng tổng kết ngắn gọn và đầy đủ.

Tim Tần Ngu thiếu chút nữa ngừng đập, “Nghiêm trọng không?”

“Trên trán có một vết nhỏ, nghiêm trọng lắm mẹ à.” Giọng nói của Tần Lăng nghe như tự trách cùng lo lắng.

Lòng của Tần Ngu mới lắng xuống, mấy trăm đồng thì cô có, không cần ra ngoài mua máu bán thận, “Con đừng lo lắng, nói cho mẹ tên bệnh viện, mẹ lập tức đến ngay.”

Cửa vang lên một tràng tiếng gõ cửa, Tần Ngu nghe được giọng nói của Tống Mặc rất nhạt giống như không ăn muối, “Vào đi.”

Giọng nói của Tần Lăng lần đi giọng nói của Tống Mạc truyền tới, “Mẹ, là bệnh viện Nhân Ái.”

Cuối cùng Tần Ngu dặn dò Tần Lăng vài câu mới cúp điện thoại.

Lúc này mới nhìn về phía Tống Mạc đứng bên cạnh, trên khuôn mặt anh không có tâm tình gì, thấy cô nói chuyện điện thoại xong, nghiêng đầu lại.

Tần Ngu lúng túng gãi gãi đầu, khuôn mặt trong nháy mắt liền lúng túng khom lưng uốn gối đứng lên, miệng cười cũng sắp toét đến mang tai, đưa tay vuốt lên cổ áo của Tống Mạc mới bị cô giầy vò, điểndầnlêequýđôn nhìn nọt nhìn về phía Tống Mạc, “Tống tổng, anh đại nhân đại lượng, đừng chấp nhặt với tôi, lời nói mới vừa rồi của tôi chỉ là cái rắm, anh ngàn vạn lần đừng coi là thật.”

Tống Mạc từ đầu đến cuối không nói một lời, tùy ý để tay của Tần Ngu cọ tới cọ lui dưới xương quai xanh của anh.

Một lát, Tần Ngu cười hì hì thu tay lại, “Vây cứ như thế, Tống tổng, bây giờ tôi sẽ lặn khỏi đây, bảo đảm lặn càng xa càng tốt, sau này sẽ không còn xuất hiện ở trước mặt của anh nữa.”

Dứt lời, chạy trốn chết rời khỏi phòng làm việc của Tống Mạc.

Trong phòng làm việc, Hứa Văn lẳng lặng đứng ở bên cạnh Tống Mạc, ngạc nhiên trong mắt còn chưa tản đi, ánh mắt chân thành rơi vào trên áo sơ mi màu trắng của Tống Mạc, “Tống tổng, trang phục...”

Hôm nay xem như anh được mở rộng tầm mắt, toàn bộ thành phố A ai cũng biết Tống Mạc thích sạch sẽ, không chịu được người khác đụng vào quần áo của anh, mà lúc này, điểndầnlêequýđôn cô bé kia không chỉ đụng vào quần áo của anh, còn cọ xát ở phía trên rất lâu, mà lúc này Tống tổng không có tình người này thế nhưng không có phát hỏa, cũng không có lên tiếng ngăn lại, tình cảnh này là trăm năm khó gặp nha.

Tống Mạc cúi đầu quét một vòng ở ngực, giống như còn lưu lại nhiệt độ bàn tay trắng nõn của Tần Ngu, cảm giác nhẹ nhàng, hết sức kỳ diệu, lại làm cho anh có chút lưu luyến.

Một lát, anh đè nén cảm giác kỳ lạ trong lòng, ánh mắt rơi vào trên mặt Hứa Văn, “Lát nữa đưa đến tiệm giặt quần áo.”

“Dạ, Tống tổng, vậy tôi ra ngoài trước.”

“Đợi chút.”

“Còn có chuyện gì sao?”

“Giúp tôi điều tra một người.”

“Ai?”

“Tần Ngu, cùng con trai của cô ấy.” Chần chờ mấy giây, Tống Mạc mới nhàn nhạt phun ra một câu nói.

9. Chương 9: Bạo Lực Gia Đình

Tần Ngu ngồi xe Cố Uyển Uyển một mạch nhanh như điện chớp chạy tới bệnh viện, trong hai mươi phút đi đường, điểndầnlêequýđôn Cố Uyển Uyển liên tục cảm khái Tần Ngu sau khi mắg Tống Mạc máu chó đầy đầu, còn có thể sống sót đi ra khỏi Tống thị, còn Tần Ngu đang đau lòng mình sắp phải mất đi mấy tờ Mao gia gia.

Cửa bệnh viện, xe dừng lại, Tần Ngu liền bộ dạng xun xoe chạy tới cửa chính bệnh viện, Tần Lăng tựa tại cửa chờ đợi Tần Ngu khi thấy cô liền chạy vào trong ngực cô, mừng rỡ giống như tìm được người mất liên lạc nhiều năm.

Tần Ngu ngồi xổm người xuống nâng người Tần Lăng nhìn trái nhìn phải nhìn trên nhìn xuống, “Con trai, thật sự không có chuyện gì chứ.”

Tần Lăng ôm chân Tần Ngu, “Mẹ, con thật không có chuyện gì, chỉ là có chút sợ hãi.”

“Sợ hãi sao, không có chuyện gì, con trai nên gặp nhiều sợ hãi, như vậy mới có thể biến thành một người đàn ông mạnh mẽ.” Tần Ngu vỗ vỗ cái đầu nhỏ của Tần Lăng.

Tần Lăng nói: “Nhưng trong sách nói, phải bị đánh nhiều mới có thể biến thành người đàn ông mạnh mẽ.”

Tần Ngu nhú mày: “Con xem sách gì?”

“Mưa gió của đại ca xã hội đen.”

“...” Tần Ngu thật sự hoài nghi Tần Lăng biết xem mặt chữ hay không?

“Về sau lại thấy con xem loại sách đó liền phạt con rửa chân cho mẹ một tháng.” Một cú đánh vào ót của Tần Lăng.

Tần Lăng bị đau nhe răng nhếch miệng, “Mẹ, thầy giáo nói, phải tránh bạo lực gia đình.”

“Con lại xem loại sách đó thì bạo lực gia đình sẽ luôn luôn kéo dài nữa đấy, hơn nữa sẽ càng mạnh hơn, biết chưa?”

Tần Lăng vâng lời gật đầu.

Tần Ngu đứng dậy, dẫn Tần Lăng đi vào.

Cố Uyển Uyển đi theo tới, “Trên trán xuất một vết nhỏ, chắc là ở khoa da liễu.”

Hỏi thăm hướng khoa da liễu xong, đến lầu hai.

Quả nhiên, trong phòng bệnh, một bé gái đang vùi ở trong lòng ba ba mình khóc thút tha thút thít, cái miệng nhỏ nhắn ủy khuất vểnh lên, cho dù ai thấy cũng phải đau lòng.

Tần Ngu đi tới nhìn nhìn bé gái, lại áy náy nhìn về phía ba của Hình Hình, “Ba Hình Hình, thực tại xin lỗi, trẻ con không hiểu chuyện, anh yên tâm, trở về tôi sẽ giáo dục bé lại, lần này xem phí bệnh viện bao nhiêu, tôi sẽ trả.”

Cha của Hình Hình là người thành thật, biết rõ Tần Ngu là một cô gái trẻ một mình nuôi đứa bé cũng không dễ dàng, không làm khó, chỉ nói cho Tần Ngu tiền thuốc thang, phí đăng ký gì gì đó thì tự mình trả.

Sau khi Tần Ngu vạ phần cảm tạ, mang túi xách đi trả tiền, tổng cộng lại, cũng tốn hai trăm đồng.

Lúc đi ra, trong lòng là các loại không thoải mái, quay đầu lại liếc nhìn nhân viên thu tiền kia, dĩ nhiên là không được cảm khái một câu, bệnh viện bây giờ cũng lắm kẻ bịp bợm, chỉ có chút vết thương nhỏ, liền bắt người ta trả một số tiền lớn.

Rủ mắt xuống nhìn chăm chăm ví tiền móp méo của mình, bẻ bẻ đầu ngón tay, xem ra tháng này phải nắm chặt dây lưng quần sống qua ngày.

Đang suy tư, không phát giác được tiếng bước chân truyền đến, cũng không thấy mặt người đàn ông đi tới, một giây sau, ầm một tiếng, đụng phải một lồng ngực rắn chắc.

Lòng ngực này không phải rắn chắc bình thường, lúc Tần Ngu đụng phải mất liền nổ đom đóm, dĩ nhiên là không được cảm khái một câu, trước mắt chỉ còn lại một bầu trời đầy sao, khóe môi co quắp sờ sờ cái trán, cảm nhận được một lực lớn, lưng lay sắp đổ đứng tại chỗ, suýt chút nữa lão đảo ngã gục.

Nhìn không được oán trách một tiếng, là ai nha, thấy cô là một cô gái nhu nhược, thiếu chút nữa té ngã cũng không đỡ một tý, có chút đạo đức nào hay không?

Đề nén oán trách gương mặt liếc nhìn người trước mắt, Tần Ngu liền ngậy người...

10. Chương 10: Oan Gia Ngõ Hẹp

Cái gọi là oan gia ngõ hẹp chính là đây!

Muốn chết tử tế cũng không được, người cô đụng phải, vừa vặn chính là Tống Mạc.

Trong tầm mắt, vẻ mặt của anh không chút thay đổi nhìn cô, có lẽ bởi vì bị cô đụng phải có chút đau, chân mày khẽ chau lại.

Trong lòng Tần Ngu lộp bộp một tiếng, trong đầu chỉ hiện ra một chữ, chạy...

Mà trên thực tế, đúng là cô cũng làm như vậy.

Chỉ là, kế hoạch không được thành công, bởi vì cánh tay của cô bị anh kéo lại, mạnh mẽ kéo lại, cô giãy giụa hai cái, trên cánh tay truyền đến một trận đau đớn, không cần nghĩ, Tần Ngu cũng biết nhất định trên cánh tay của mình đã đầy vết đỏ.

Không thể làm gì nữa đành phải quay đầu lại, trong mắt cô là một bàn tay trắng nõn đang kéo cánh tay của cô, nhìn qua hướng cánh tay bên cạnh, cô nhìn thấy một cô gái, nét mặt của cô gái ấy cực kỳ xinh đẹp, đang bề ngoài quan sát cô, toàn thân đầy vẻ sang trọng.

Tần Ngu biết cô gái này, chính là vợ sắp cưới của Tống Mạc trong truyền thuyết, Lê Nhược.

Mới vừa nãy còn ở Tống thị, mà bây giờ Tống Mạc lại xuất hiện ở trong bệnh viện, còn đi cùng cô ta, như thế xem ra, tin đồn cũng không phải đồn bậy, không có lửa thì sao có khói, Lê Nhược rất có thể sẽ trở thành vợ của Tống Mạc.

Không biết vì sao, khi nhìn thấy một màn này, đáy lòng lại khẽ nổi lên ghen tuông.

Lê Nhược nhìn chằm chằm cô đang thất thần trống rỗng, có giọng nói xuyên thấu từ không khí đến trong tai cô, “Vị tiểu thư này, đụng vào người ta không nói xin lỗi sao?”

Lúc này Tần Ngu mới hoàn hồn, ý thức được mình hơi luống cuống.

Thu lại vẻ mặt cứng ngắc thoáng cái thay vào một bộ dáng cung kính vui vẻ, nhìn chằm chằm về phía Tống Mạc, khẽ khom người, “Tống tổng, thật ngại quá, là tôi mất mủ, đụng vào thân thể tôn quý của anh, tôi biết rõ anh ghét tôi, anh yên tâm, tôi liền đi khỏi.”

Thái độ nhận lỗi vô cùng thành khẩn.

Lê Nhược thấy thế cũng không một mực không tha.

Mà Tống Mạc, từ đầu tới đuôi cũng không nói một lời, giống như người đứng xem.

Tần Ngu thấy không có ai ngăn chặn mình, bộ dạng xun xoe chạy đi, chỗ này không phải là chỗ nên ở lâu, nếu như Tống Mạc đột nhiên giở chứng muốn cô bồi thường tiền thuốc thang, cái được không bù đắp đủ cái mất, Tống Mạc không phải người nhu nhược, chỉ đụng một cái liền chịu không nổi, mà là Tần Ngu cho rằng, loại giàu có như Tống Mạc, đều thích đùa cợt người khác, làm người ta khó xử.

Tống Mạc lẳng lặng nhìn bóng dáng trong không khí càng lúc càng xa, bóng dáng nhỏ bé như vậy, trong lòng đột nhiên giật mình, bất quá chỉ một cái chớp mắt, liền bị anh mạnh mẽ đè xuống, cô gái này, anh hận còn không hết, làm sao có thể có tư tưởng với cô.

Lạnh nhạt thu hồi ánh mắt, lập tức sải bước, “Đi thôi.”

Lê Nhược rất nhanh theo kịp, cười tươi khoác cánh tay của Tống Mạc, như có điều suy nghĩ quan sát nét mặt anh vài lần, thử dò xét lên tiếng hỏi, “Anh biết cô bé lúc nãy sao?”

Giác quan thứ sáu của phụ nữ từ trước đến nay hết sức chuẩn, ánh mắt mới vừa rời của Tống Mạc khi nhìn về phía cô bé kia thật không đơn giản, giữa bọn họ hẳn là đã xảy ra chuyện gì đó.

Môi mỏng của Tống Mạc hé mở, “Lúc trước, khi ở bên ngoài sinh sống đã quen biết.”

“Anh rất quen thuộc với cô bé kia sao?” Lê Nhược cảm thấy hứng thú đối với chuyện của Tống Mạc, hoặc là nói, là cô cảm thấy hứng thú với Tống Mạc.

Giọng nói của Tống Mặc có chút cứng ngắc khẽ quát một tiếng, “Lê Nhược!”

Lê Nhược lập tức im miệng, đáy mắt lóe lên một tia ý tứ hàm xúc không rõ.

Mấy giây sau, giọng nói của Tống Mặc hòa hoãn không ít, đẩy cửa khoa phụ sản ra, “Đi kiểm tra đi, về sau chuyện của anh, không cần em quan tâm.”

Khúc quanh ở lầu hai, là bóng dáng của Tần Ngu đang lén lén lút lút, không biết vì sao, nhìn thấy bóng lưng của anh cùng người phụ nữ kia rời đi, cô lại ma xui quỷ khiến muốn biết bọn họ đến bệnh viện để làm gì.

Chỉ là, bây giờ thấy kết quả này, lại làm cho cô có chút hối hận.

Bởi vì Tống Mặc với người phụ nữ kia vào khoa phụ sản, như thế xem ra, tin đồn nói Lê Nhược mang thai con của Tống Mặc thực sự không phải là giả.

Đáy lòng tuôn ra một trận khổ sở, giống như có con sâu nhỏ gặm cắn ở trong ngực của mình.

Thất thần một hồi lâu, hoàn hồn, rời đi.

Cô và Tống Mặc, nên là người xa lạ.

11. Chương 11: Một Cuộc Giao Dịch

“Lê tiểu thư, đứa bé trong bụng cô hết sức khỏe mạnh.” Bác sĩ trưởng Joy nhìn vào hình ảnh không rõ ràng lắm bên trong siêu âm B vừa cười vừa nói.

Vẻ mặt của Lê Nhược không có biểu hiện gì quá lớn, nhìn vào tìm không ra được một tia mừng rỡ, thậm chí, mang theo một tia hận ý.

Ngược lại, Tống Mặc mở miệng trước, “Cám ơn bác sĩ Joy, ông vất vả rồi.”

“Không vất vả không vất vả.” Người đàn ông cúi đầu khom lưng nói.

“Kiểm tra cũng đã kiểm tra xong rồi, Tống Mặc, chúng ta đi thôi.” Lê Nhược giống như không muốn đợi quá lâu ở chỗ này, nhiều hơn một giây cũng không muốn.

Tống Mặc cũng không gò ép, tình trạng sức khỏe của Lê Nhược rất tốt, đứa bé trong bụng cô cũng hết sức khỏe mạnh, ở đây thêm cũng không được gì.

Hai người sóng vai đi ra phòng bệnh, vẻ mặt của Lê Nhược từ đầu đến cuối đều là mệt mỏi.

Tay Tống Mặc cầm trong túi quần, vẻ mặt nhàn nhạt liếc mắt nhìn Lê Nhược một cái, “Sau này em phải làm sao bây giờ?”

Lê Nhược cúi đầu đi tới, bộ dáng đầy tâm sự nặng nề, “Em cũng không rõ.”

“Là bạn bè tốt của em, Lê Nhược, anh khuyên em một câu, đừng tùy hứng, gả cho Thẩm Ngạn đi.” Vẻ mặt của anh vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng trong giọng nói lại hơn vài tia ấm áp.

Lê Nhược nắm chặt lấy ngón tay, đốt ngón tay nổi lên một màu xanh trắng, ngực phập phồng kịch liệt, xem ra, lời nói của Tống Mặc đâm trúng chỗ đau của cô.

Hạ thấp giọng có chút thống khổ, rống lên một câu, “Tống Mặc, anh muốn em gả cho một tên cường hào sao? Không thể nào, đừng tưởng rằng Thẩm Ngạn hấn cường bạo em xong, là có thể đạt được em!”

Chuyện xảy ra vào một đêm hai tháng trước cứ tua đi tua lại trong đầu của Lê Nhược, Thẩm Ngạn bỏ thuốc kích dục vào trong rượu của cô, Thẩm Ngạn đặt cô lên giường, sau đó xé nát quần áo của cô, tất cả mọi thứ, cô đều nhớ rõ ràng rành mạch, cô hận thấu xương người đàn ông này! Nhưng nếu không phải thế lực

của Thẩm gia lớn hơn thế lực của Lê gia, cô đã sớm tống Thẩm Ngạn vào trong ngục, người đàn ông này, nên lúc từng miếng thịt!

“Lê Nhược, Thẩm Ngạn là yêu em, huống chi, cậu ta còn là cha của đứa bé, về tình về lý, em gả cho cậu ta là thích hợp hơn ai hết.” Tống Mặc lý trí phân tích rõ ràng.

Cảm xúc của Lê Nhược có chút mất khống chế, “Tống Mặc, không thể bởi vì Thẩm Ngạn là bạn tốt của anh anh liền nói chuyện giúp anh ta, em cũng là bạn tốt của anh, chúng ta thanh mai trúc mã nhiều năm như vậy, chuyện này, em mới là người chịu nhiều ủy khuất, anh cần phải đứng về phía em!”

“Đứng về phía em, thì em sẽ như thế nào?”

“Tống Mặc, em có thể bỏ đứa bé này, anh cưới em được không?” Lê Nhược ngược cầm lên nhìn Tống Mặc, đáy mắt như là khẩn cầu.

Tống Mặc nghiêng đầu, ánh mắt lạnh nhạt đứng lên, “Lê Nhược, giữa chúng ta, chỉ là một cuộc giao dịch, em phải biết rằng, trong lòng của anh, người đó không phải là em, anh không thể nào cưới em được.”

Tay Lê Nhược đặt trên cánh tay của Tống Mặc co quắp liên tục, cũng đúng, Tống Mặc là ai chứ, không nói đến cô đang mang thai đứa bé của người đàn ông khác, nếu cô sạch sẽ, Tống Mặc cũng chưa chắc để ý đến cô, nếu không, cô đã ở bên cạnh anh nhiều năm như vậy, vì sao anh cũng chưa bao giờ liếc mắt nhìn cô lâu một lần.

Đáy lòng của anh có người khác, cô rất rõ ràng.

Một hồi lâu, giọng nói khàn khàn lẩm bẩm một câu, “Nhưng mà, Tống Mặc, Mộ Song đi rồi, cô ấy bỏ rơi anh rồi...”

Hai chữ Mộ Song kia giống như một cây kiếm, thẳng tắp cắm vào tim Tống Mặc, trong nháy mắt sắc mặt của anh liền không vui, viền môi cơ hồ mím thành một đường thẳng, ngón tay ở trong túi quần siết chặt lại.

Rất lâu, mới chậm rãi buông ra, quát khê một câu, “Về sau không cho phép nhắc tới hai chữ Mộ Song ở trước mặt anh nữa!”

Có người tồn tại ở đáy lòng anh, tồn tại ở trong trí nhớ của anh, bắt nhập tất cả, đuổi không đi, giống như là một cái nút thắt, không mở được, không bỏ được, đối với Tống Mặc mà nói, Mộ Song chính là loại tồn tại như vậy.

Lê Nhược tự biết mình đã đâm trúng chỗ đau của Tống Mặc, cũng liền ngoan ngoãn im miệng.

Cửa bệnh viện, Tống Mặc trực tiếp ngồi vào bên trong xe, Lê Nhược cũng đi theo, mở cửa xe tự nhiên ngồi vào, buộc chặt dây an toàn, nghiêng đầu, “Cùng em ăn một bữa cơm đi.”

Đáy mắt của Tống Mặc giống như đóng băng, cho dù ánh mặt trời ngoài cửa sổ đang sáng rõ, cũng không thể tan ra, cả người anh vô cùng lạnh lùng, giọng nói cũng như sắc mặt của anh, “Buổi chiều trong công ty còn có việc, anh đưa em về nhà.”

12. Chương 12: Chồng Tương Lai

Khi hoàng hôn.

Trên bầu trời có những phiến mây đỏ lớn lan tràn ra, lửa đỏ, từng chút từng chút, từ từ trở thành nhạt, khi hòa vào mây trắng, biến thành màu hồng nhạt, trông rất đẹp mắt, nơi giao với đường chân trời lại có chút màu đậm, ánh sáng đỏ rực xuyên qua bầu trời xanh biếc, giống như xé rách bầu trời.

Ở độ cao 30 tầng, ánh sáng mờ nhạt vừa vặn, bình dị lướt qua thủy tinh không chút nào keo kiệt chiếu vào đầu vai rộng lớn và lọn tóc của người đàn ông, có vài tập hồ sơ để trên mặt bàn.

Hai tay người đàn ông vòng qua ngực đang định thần tựa lưng vào ghế ngồi, như có điều suy nghĩ nhìn chăm chăm văn kiện trên bàn mà xuất thần.

Là tất cả tài liệu có liên quan đến Tần Ngu và Tần Lăng.

Không thể không nói, hiệu suất xử lý công việc của Hứa Văn rất nhanh, buổi sáng phân phó, buổi chiều có thể chứng thực.

Đương nhiên, chuyện này sở dĩ xử lý nhanh như vậy, cũng không thể loại trừ toàn bộ cuộc sống hơn hai mươi năm của Tần Ngu chỉ đơn giản giống như tờ giấy trắng, rải rác vài nét bút có thể phác họa ra, tra của cải nhà của cô quả thực so với làm một bài toán Olympic tiểu học còn muốn đơn giản hơn.

Tài liệu điều tra được hết sức cặn kẽ, nhỏ từ Tần Ngu cưỡi trường móc tổ chim, lớn đến Tần Ngu lên đại học, không gì không rõ, liền ngay cả tám tuổi Tần Ngu vẫn còn ở nhà trẻ, loại chuyện sỉ nhục này cũng ghi chép rõ ràng rành mạch.

Cuộc sống vất vả của Tần Ngu đối với Tống Mặc mà nói cũng không có ý nghĩa trọng đại gì, anh không có hứng thú xem những năm này cô có thể cười hay sinh sống gian khổ, anh cũng không có hứng thú xem cô thích ăn cái gì không thích màu sắc gì, những thứ này, chỉ có chồng tương lai của cô mới hết sức có hứng thú, thế nhưng tuyệt đối không phải là anh, anh cảm thấy hứng thú duy nhất chỉ có khi anh rời đi, bốn năm nay cô đến tột cùng đã xảy ra chuyện gì.

Lần trước Tần Ngu tìm con trai liền đến địa bàn của anh, anh cảm thấy chuyện có chút kỳ quặc, rờn rã bốn năm Tần Ngu cũng không tìm đến anh, lại ở lúc con trai của cô mất tích mới tới tìm tận cửa, anh tự mình lý giải thành con trai của Tần Ngu có tồn tại một mối quan hệ lớn với anh, nếu không, vì cái gì Tần Ngu sẽ cảm thấy anh bắt con trai của cô đi.

Trong tài liệu ghi lại làm cho trong lòng của anh chấn động mạnh một cái, những suy đoán chậm rãi hình thành ở trong đầu anh.

Tần Lăng con trai của Tần Ngu năm nay vừa tròn bốn tuổi, mà khoảng cách anh rời khỏi Tần Ngu cũng là rờn rã bốn năm, đương nhiên, khả năng này chỉ là một trùng hợp, Tần Lăng nói không chừng là con của Tần Ngu và người đàn ông khác, nhưng trong tài liệu viết rất rõ ràng, Tần Ngu cũng chưa từng kết hôn, hơn nữa, những năm gần đây cô vẫn luôn ở một mình.

Chuyện xảo diệu là xảo diệu ở chỗ này, anh không khỏi hoài nghi, Tần Lăng chính là con trai của Tống Mặc anh.

Xem ra phải tìm thời gian bắt Tần Lăng đến làm giám định DNA, anh tuyệt đối không thể để cho con trai của mình lưu lạc ở bên ngoài, cũng tuyệt đối không thể nào để cho con của anh đi theo người phụ nữ thô lỗ mà lại vô sỉ trôi giạt khắp nơi kia.

Cửa phòng làm việc bị gõ vang, suy nghĩ của Tống Mặc bị cắt đứt, đưa tay nhấn nhấn huyết thái dương, nhàn nhạt nói câu, “Vào đi.”

Hứa Văn giẫm giày cao gót mười phân màu đen đi tới, vòng eo mảnh giống như hồ lô, “Tổng tổng, dạ tiệc sinh nhật của Phó tổng đã đến giờ.”

13. Chương 13: Huyết Quang Tai Ương

Phía chân trời rốt cục cũng thu lại hào quang, mặt trời chậm rãi ẩn vào đường chân trời.

Thời tiết đã là cuối thu, mỗi khi đêm đến, trong không khí sẽ tràn ra một tầng sương mù, mấy năm gần đây cơ hồ chỉ số sương mù tất cả trong thành thị đều ở mức từ từ dâng lên, thành phố A là thành phố phát triển kinh tế nhanh chóng nhất, chỉ số sương mù lão đảo vượt lên đầu tại những thành thị khác, vì những thành thị khác mà làm gương mẫu tốt đẹp.

Trong ngày thường sương mù không lớn như vậy, đại khái là do thời tiết hôm nay, toàn bộ trời đều mờ hồ một lớp bụi, âm u, sắp đổ mưa.

Lái xe ở phía trước, Tống Mặc ngồi ở ghế sau nhắm tròng mắt dưỡng thần.

Lối đi là một cái đường nhỏ tương đối vắng vẻ, giờ cao điểm có thể tránh kẹt xe, không có xếp thành hàng, cũng không có tiếng còi liên tiếp, con đường nhỏ này vô cùng yên tĩnh, tâm tư lái xe cũng bớt căng thẳng.

Một tay giữ vô lăng, tùy ý ở trên đường cái tăng tốc lao nhanh.

Bên trong một con hẻm nhỏ đột nhiên xông ra một chiếc xe điện sáng ngời, lúc lái xe hoàn hồn, cục diện đã không thể tránh khỏi, gắt gao đập thẳng xe xuống, lốp xe cùng mặt đường ma sát, phát ra tiếng va chạm kịch liệt, đâm vào màng nhĩ làm đau tai.

Chốc lát sau, một tiếng vang thật lớn, bùm một tiếng, mờ hồ trong sương mù, lái xe chứng kiến chiếc xe điện kia trượt ra ngoài, bởi vì thắng gấp nên bị ngã, hai người trên xe một lớn một nhỏ song song rơi xuống trên mặt đất.

Khuôn mặt người lái xe bị dọa trắng bệch, Tống Mặc không kiên nhẫn mở mắt ra, cúi đầu nói một câu, “Đi xuống xem tình hình một chút, có thể sử dụng tiền giải quyết thì tốt.”

Lái xe cúi giấy nịt an toàn ra bước xuống xe.

Tần Ngu từ trên mặt đất đứng lên, lòng bàn tay cùng khuỷu tay có chỗ nhỏ bị trầy da, Tần Lãng không có bị thương, chỉ là bị kinh hãi, ngồi dưới đất không nhúc nhích, cậu vẫn chỉ là một đứa bé, chưa có kinh nghiệm trải qua tai nạn xe cộ, không giống Tần Ngu trấn định như vậy.

Tần Ngu đi tới ôm lấy Tần Lãng đang ngơ ngác, dùng sức vuốt vuốt mặt Tần Lãng, “Con trai, không có chuyện gì, đừng sợ, mẹ ở chỗ này.”

Có lẽ là độ mạnh yếu hơi lớn, Tần Lãng đau nhe răng nhếch miệng, một giây sau, khóc ra thành tiếng, “Mẹ, chúng ta là chưa chết sao? Nơi này không phải là âm tào địa phủ hả? Mẹ, con còn nhỏ như vậy, con không muốn chết, Hình Hình nói chờ con lớn lên sẽ gả cho con, con còn chưa cưới cô ấy mà...”

Tần Ngu đưa tay xoa xoa nước mắt Tần Lãng, “Con không chết, mẹ cũng không chết, con xem ở đây không có đầu trâu mặt ngựa, cũng không có Diêm vương gia, con sờ xem, tay mẹ còn nóng này.”

Tần Ngu kéo bàn tay nhỏ bé của Tần Lãng qua an ủi.

Tần Lãng vẫn chỉ là đứa bé, thời khắc sợ hãi này nên bị như vậy.

Cuối cùng Tần Lãng phục hồi tinh thần lại, nín khóc mà cười, may mắn chính mình còn có thể chờ lớn lên lấy vợ.

Tần Ngu ôm lấy Tần Lãng, vừa đi một bước, thân thể như là bị say rượu loạn choạng, suýt nữa ngã, rủ mất xuống, hóa ra là giày cao gót bị tẹo.

Tần Lãng bị hù dọa nằm ở trên lưng của cô nháy mắt to ngập nước, “Mẹ mẹ có phải bị thương hay không, mẹ thả con xuống đi, con có thể tự mình đi.”

Tần Ngu suy nghĩ một chút, buông Tần Lãng xuống.

Cởi giày, vừa mới xách lên, oạch một tiếng, gót giày nện xuống đất.

Lái xe thông thả bước chân đến, “Vị tiểu thư này, xin hỏi cô có bị thương không?”

Tần Ngu thở dài một hơi, năm hạn bất lợi, ra cửa đã quên xem lịch, xem ra mấy ngày trước đây xem quẻ trên đường vậy mà nói cực chuẩn, cô là có huyết quang tai ương nhưng là gì thì người xem quẻ không nói cho cô biết, cô còn có tai ương vụn vặt.

Thoạt nhìn sắc mặt người lái xe hết sức cung kính, từ trước đến nay Tần Ngu không mấy thích trò làm người khác khó xử, không nhiều chuyện, không đến mức nhân cơ hội lấy của người ta một khoản, tuy cô nghèo nhưng cũng không làm ra chuyện như vậy.

Đang muốn khoát khoát tay, cùng Tần Lãng về nhà.

Tài xế kia bước lên một bước, “Vị tiểu thư này, cô đừng nên báo cảnh sát, chúng ta có thể thương lượng một chút, nói đi, bao nhiêu tiền để có thể giải quyết chuyện này.”

14. Chương 14

Tiền? Bước chân của Tần Ngu dừng lại, như thế nào, bộ dáng cô chanh chua, nhìn giống như lừa tiền sao? Tần Ngu ghét những kẻ giàu có, đời này cô ghét nhất là có người đưa tiền ra áp chế cô.

Lập tức tức giận, bước chân thong thả trở lại trước mặt người lái xe, khóe môi khẽ nhếch, híp đôi mắt mang theo một tia lãnh ý đánh giá người lái xe từ trên xuống dưới, “Anh cho tôi tiền sao, người có tiền đúng không, nhiều tiền không có chỗ tiêu xài sao?”

Người lái xe há to miệng, lại không biết nên nói cái gì, dù sao người có tiền không phải là ông, ông chỉ là người làm bán mạng lấy tiền lương mà thôi.

Tần Ngu nhìn thấy bộ dáng người lái xe khúm núm, tự biết ông không phải là chủ.

Hai tay vòng trước ngực, ánh mắt lướt qua người lái xe như có như không rơi vào chiếc Bintley đậu không xa, mặc dù sắc trời âm trầm như vậy, nhưng đường nét thân xe vẫn rất rõ ràng.

Cười nhạo một tiếng, đúng là người có tiền a.

Khinh thường thu hồi ánh mắt, nhìn về phía người lái xe, “Trở về nói cho chủ của ông, tôi không cần tiền dơ bẩn của người đó, tiền là cái gì chứ, tôi có tay, sẽ tự mình kiếm, tội gì để người đó cầm mấy tờ tiền dơ bẩn đến vũ nhục tôi, ông gọi người đó xuống nói câu xin lỗi, chuyện hôm nay coi như kết thúc.”

Người lái xe nhìn nhìn Tần Ngu, lại quay đầu lại nhìn nhìn xe, suy nghĩ một chút, quay người trở lại.

Bên trong xe, Tống Mặc đang lẳng lặng nhìn phía ngoài cửa xe, hình như anh nhìn thấy người quen.

Cửa xe bị mở ra, thân thể người lái xe bước vào, trên mặt có vẻ sợ hãi, “Thiếu gia, cô gái kia....” Lén giương mắt nhìn Tống Mặc một cái, mới không trôi chảy phun ra nửa câu, “Cô ấy muốn cậu xuống xe nói xin lỗi cô ấy.”

“Không phải đã nói ông dùng tiền giải quyết sao?” Tống Mặc nói.

“Thiếu gia, cô gái kia không cần tiền, muốn cậu nói xin lỗi với cô ấy.” Lái xe như sắp khóc.

Dựa vào tính tình của Tống Mặc, làm sao có thể ăn nói khép nép nói xin lỗi.

Tần Ngu đứng ở đó rất lâu, cũng không thấy có người xuống xe, có chút mất kiên nhẫn, xách lấy giày trong tay khập khiễng đi đến.

Nghiêng người dựa vào thân xe, giày cao gót trong tay nện lên mui xe lộp cộp, “Con rùa đen rúc đầu trong kia, có can đảm thì ra đây, tôi bảo đảm không đánh chết người đâu.”

Bên trong xe không có động tĩnh, ngược lại người lái xe từ trong xe bước ra, nhìn thấy Tần Ngu đang đập lên mui xe kêu lách cách, bị hù dọa nghẹn họng nhìn trần trời.

Cửa sổ xe là kính một hướng, người bên ngoài không nhìn thấy người bên trong, gan Tần Ngu vô cùng lớn, nhất quyết không tha dùm lực nện giày cao gót lên cửa kính xe, “Không phải các người có tiền sao, đến đây, ra đây cầm lấy tiền của các người đập chết tôi đi, người có tiền hay lắm sao! Ra đây, đi ra để cho tôi mổ mang tầm mắt...”

Ngoài dự liệu của tất cả mọi người, mấy giây sau, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống.

Sau cửa sổ xe, lộ ra khuôn mặt người đàn ông không chút thay đổi.

Người đàn ông rử mắt nhìn lướt qua giày cao gót ở trước mắt mình, ánh mắt nhàn nhạt nhìn vào mặt Tần Ngu, “Mời lấy giày cao gót của cô ra khỏi trước mặt tôi.”

Nụ cười trên mặt của Tần Ngu khi nhìn thấy người đàn ông một khắc kia liền cứng đờ, giọng nói tùy tiện lạnh nhạt của người đàn ông làm toàn thân cô run lên, giày trên tay rơi xuống đất.

Trong đầu trống rỗng, cô không có cách nào dùng từ để diễn tả sự ngu xuẩn của mình, thế nhưng không có mắt lại đụng phải họng súng tìm đường chết, đang mất hồn, giọng nói nhẹ nhàng của anh lại một lần nữa truyền vào tai cô, “Nghe nói cô muốn tôi xin lỗi cô?”

15. Chương 15: Mặt Mũi Bầm Dập

Tần Ngu hận không thể lập tức cắn lưỡi tự sát ở trước mặt Tống Mặc, không trách được người ta thường nói xúc động là ma quỷ, thật đúng là, bây giờ cô cảm thấy mình gặp phải quỷ mê muội, nó đang đưa cánh tay thật dài giữ cổ họng của cô, mà cô giống như một tên hề đang ra sức giãy giụa.

Vốn là cô muốn trốn, nhưng Tống Mặc cũng đã mở miệng nói chuyện, nếu cô không trả lời một câu, chính là cô rất không có tổ chức, trọng điểm là, Tống Mặc này là người đàn ông lòng dạ hẹp hòi nói không chừng sẽ ghi hận cô, kết thành hiểm khích sẽ không tốt, cô sợ Tống Mặc chính cô cực khổ đến chết.

Suy nghĩ một chút, cái khó ló cái khôn, uốn khuôn mặt ngượng ngùng nở nụ cười, “Tổng tổng, nào có, anh nghe lầm rồi, tôi nói là hôm nay anh không chấp nhận lời xin lỗi của tôi tôi sẽ không đi, tôi dong dài như vậy là muốn nói câu xin lỗi anh.” Tần Ngu cảm thấy kể từ sau khi gặp lại Tống Mặc, cô liền biến thành tay sai chuyên nghiệp, nếu ở thời kỳ kháng chiến chống Nhật, nhất định cô sẽ là anh hùng trượng nghĩa.

Tống Mặc cảm thấy mình bị điên rồi, nếu là trước kia, anh đã gọi cục cảnh sát đến đây xử lý, mà hôm nay, thế nhưng anh bị ma xui quỷ khiến muốn trêu chọc Tần Ngu, mà nguyên nhân chỉ là anh cảm thấy bộ dáng Tần Ngu khom lưng uốn gồi hết sức có ý vị.

Đúng thật là hết sức có ý vị, trước kia thường thấy bộ dáng Tần Ngu hung hăng lớn lối, bây giờ có thể nhìn bộ dáng cô ăn nói khép nép như vậy cũng là một bộ mặt khác.

Khẽ nghiêng đầu, rất hứng thú nhìn chằm chằm Tần Ngu, “Vậy cô nói đi, tôi nghe.”

“Tổng tổng à, là tôi có mắt không nhìn thấy thái sơn, là tôi không có mắt đụng vào xe quý giá của anh, anh cũng đừng trách tôi, từ nhỏ tôi chính là người không có mắt, nếu không thì lúc trước cũng sẽ không trèo lên trên giường của anh, làm bẩn tâm hồn thuần khiết của anh, hôm nay sai lầm cũng là một mình tôi anh đại nhân đại lượng, đừng so đo với chúng tôi, nếu không sẽ làm bẩn danh tiếng cao thượng của anh sẽ không tốt. . . .” Tần Ngu cười như không cười, trước mặt thì đang nói xin lỗi, sau lưng sớm đã rửa Tống Mặc bầm dập.

Đương nhiên Tống Mặc nghe được, nhìn qua ánh mắt thâm thúy của Tần Ngu, một hồi lâu, nhàn nhạt phun ra một câu, “Thấy cô thành tâm xin lỗi như vậy, tôi cũng sẽ không so đo, hôm nay cô chỉ cần bồi thường mấy ngàn đồng là được.”

“Bồi thường tiền.” Tần Ngu liền giống như mèo xù lông, trừng trừng mắt tức giận.

Tống Mặc đưa tay gõ cửa sổ xe, “Cô phá xe của tôi, chẳng lẽ không cần bồi thường tiền sao?”

Tần Ngu nắm chặt tay đang rử xuống bên người, Tống Mặc anh giỏi lắm. Lời nói không biết xấu hổ cũng nói ra, hôm nay cô không đánh cho da mặt anh ta xưng phù thì cô không gọi là Tần Ngu.

Vừa mới vén ống tay áo lên, trên mặt đột nhiên nhiễm chút ẩm ướt, ngay sau đó, giọt mưa lớn như hạt đậu liền nối nhau đổ xuống.

Tần Ngu giật mình, nhớ tới Tần Lăng đang đứng không xa ngay cả áo khoác cũng không mặc.

Lau nước mưa trên mặt, giận dữ nhìn thoáng qua Tống Mặc thoải mái nhàn nhã ngồi ở trong xe, cô cũng biết, vừa gặp phải loại như Tống Mặc sẽ không có chuyện tốt gì.

Không còn tâm tư tiếp tục so đo với Tổng Mạc, vội vàng ném xuống một câu, “Chuyện bồi thường tiền ngày khác chúng ta lại nói tiếp.” Sau đó khập khiễng chạy.

Dưới một tầng hơi nước, tầm nhìn càng bị thu hẹp, một mảnh mờ lung, Tổng Mạc nhìn thấy thân hình Tần Ngu có chút cô đơn, cô liền đi chân không trên đất, trong tay xách giày cao gót, nước mưa khắp người, khập khiễng khập khiễng, trong cơn mưa bụi, nhỏ bé giống như sắp không nhìn thấy.

Ngón tay thon dài nhàn hạ đặt ở trên ghế ngồi khê nhúc nhích, gương mắt nhìn về phía lái xe, “Lái xe, đuổi theo.”

16. Chương 16: Cởi Quần Áo Xuống

Chân cao chân thấp nện xuống đất làm Tần Ngu cảm giác toàn thân mình đều trở nên vô cùng nặng nề, dứt khoát cởi chiếc giày còn lại, cùng xách hai chiếc trong tay, sải bước chạy tới chỗ Tần Lãng.

Cởi áo khoác trên người ra trùm lên người Tần Lãng, bao bọc cả thân thể bé nhỏ của Tần Lãng vào trong.

Xoay người đỡ chiếc xe điện ngã trên đất, nhìn nhìn, không có hư hỏng gì, chỉ là đèn xe bị bể thôi.

Quay đầu lại hô với Tần Lãng một tiếng, “Lên xe.”

Tần Lãng hết sức nghe lời, nhấc cả tay chân bò lên trên ngồi yên ở sau xe.

Đột nhiên gia tăng sức nặng làm Tần Ngu nhin không được hít một hơi khí lạnh, lòng bàn tay chảy máu cọ xát với tay lái, lại thấm nước mưa, đau rất.

Chau mày lại đè nén đau nhức, ném giày cao gót vào trong lòng Tần Lãng, cười xe rồi đi.

Sau lưng truyền đến một hồi tiếng còi xe hơi kịch liệt, kèm theo tiếng bánh xe cán lên vũng nước mưa, đều rơi vào tai Tần Ngu.

Tần Ngu lau nước mưa trên mặt, quét mắt, liền nghe được giọng nói của người lái xe, “Vị tiểu thư này, thiếu gia của chúng tôi mời cô lên xe.”

Tần Ngu vận tay ga lớn hơn nữa, tạo một khoảng cách với chiếc xe hơi, tên Tổng Mạc này, một bụng ý đồ xấu, cô mới không tin lòng tốt của anh ta, huống chi Tần Lãng đang ngồi phía sau cô, nếu bị Tổng Mạc chú ý tới bộ dáng của Tần Lãng, sau này cô còn có ngày yên lành sao?

Hạ thấp giọng nghiêng đầu dặn Tần Lãng một câu, “Con trai, cầm áo khoác trùm kín lại.”

Tần Lãng rất nghe lời, bao bọc mình lại giống như cái bánh chưng, không lộ một kẽ hở, ngay cả miệng cũng không lộ ra.

Xe phía sau đuổi theo rất nhanh, lần này người mở miệng nói chuyện không phải là lái xe, mà là Tổng Mạc, giọng nói đàn ông nhiễm mưa bụi dày đặc, từ trong không khí truyền đến lại có vài tia mờ ảo, “Tần Ngu, lên xe.”

Tần Ngu không kiên nhẫn quay đầu lại, “Tổng Mạc anh cứ ở chỗ này giả làm người tốt đi.”

Tần Lãng ngồi ở ghế sau nghe được hai chữ Tổng Mạc liền len lén từ trong quần áo lộ ra hai con mắt to quay vòng vòng, lần trước cậu nhìn thấy một người đàn ông giống cậu như đúc trên TV cũng tên là Tổng Mạc.

Vừa nhìn thiếu chút nữa lên tiếng kêu lên hai chữ ba ba, cũng may Tần Ngu kịp thời rống to một tiếng, “Con trai, ngồi vững, mẹ muốn gia tốc.” Tần Lãng mới nhanh chóng mím miệng nhỏ lại.

Trong buồng xe đột nhiên vang lên một tràng tiếng chuông điện thoại đơn điệu mà buồn tẻ, Tổng Mạc lấy ra, nhìn thoáng qua màn hình điện thoại di động, không vội bắt máy, lại nhìn thoáng qua chiếc xe điện đang chạy nhanh bên ngoài, giọng trầm trầm nói với lái xe một câu, “Đuổi theo.”

Sau đó mới nhận điện thoại, đầu bên kia điện thoại truyền đến giọng nói hơi lo lắng của Hứa Văn, “Tổng tổng, tiệc sắp bắt đầu, bây giờ anh đang ở đâu?”

Tổng Mạc nhàn nhạt trả lời một câu, “Tôi lập tức liền tới.”

Cúp điện thoại, trực tiếp cởi bỏ áo khoác tây trang trên người.

Chỉ là xe điện hai bánh dù thế nào cũng không sánh bằng xe bốn bánh, xe của Tổng Mạc rất nhanh đuổi kịp xe của Tần Ngu.

Tần Ngu hốt hốt rống một tiếng, “Tổng Mạc anh có ngừng lại không, dừng cản đường có được không, không muốn thì tôi sẽ bồi thường tiền cho anh, anh một thân là tổng giám đốc bạc tỉ, vì mấy ngàn mà đuổi theo tôi như vậy, anh có biết xấu hổ không?”

Tổng Mạc không nói gì, ra lệnh người lái xe đến gần xe Tần Ngu, sau đó vươn cánh tay ném áo khoác trong tay tới trên cánh tay của Tần Ngu.

17. Chương 17: Khách Sạn Cường Hào

Một dòng hương nước hoa phảng phất vào mặt, Tần Ngu chỉ cảm thấy ấm áp trên cánh tay, lúc mở to hai mắt, phát hiện trên cánh tay mình nhiều một áo khoác tây trang, sợi vải vô cùng thượng hạng.

Tần Ngu dừng xe chau mày lại, gắt giọng hỏi, “Tổng Mạc, áo khoác của anh thế nào lại bay lên tay tôi, anh đây, có phải muốn dùng chiếc áo này làm tôi mê mị phải không?” Cô không biết Tổng Mạc đang muốn làm cái gì, suy nghĩ của cô là nhất định Tổng Mạc muốn ném cái áo này lên đầu cô, kết quả tay run, quỹ kế không thể thực hiện được, chỉ ném trúng cánh tay cô.

Tổng Mạc thu hồi nửa người và cánh tay, trời mưa quả thật có chút lớn, mấy giây công phu liền làm ướt tóc và áo sơ mi của anh.

Không để ý tới Tần Ngu đang oa oa kêu loạn, khép cửa sổ xe lại, thản nhiên nói một câu với lái xe đang dè dặt lái xe phía trước, “Đi thôi.”

Lái xe thở phào nhẹ nhõm, may mắn là cuối cùng mình không cần duy trì tốc độ ngang hàng với chiếc xe kia nữa, bởi vì trời mưa đường hết sức trơn, phải lái xe hơi thành tốc độ của xe đạp, hơn nữa còn phải tới gần xe, quả thật không phải là chuyện dễ dàng.

Tần Ngu không thấy Tổng Mạc trả lời, đáp lại cô chỉ có tiếng xe nghênh ngang rời đi bên cạnh cô, lúc cô phục hồi tinh thần lại, trong tầm mắt chỉ còn lại cái bóng xe tăng tốc vụt khỏi.

Mưa rơi hình như càng lớn, Tần Ngu không kịp nghĩ đến Tổng Mạc cuối cùng là có ý gì, bất chấp tất cả mặc áo khoác của Tổng Mạc lên người, chiếc áo rất dài, vạt dưới cơ hồ rủ xuống đến tận đầu gối của Tần Ngu, dài thì có thể làm áo mưa mặc, ngược lại công dụng che gió che mưa rất tốt, mặc lên người vô cùng ấm áp.

Tay áo có chút dài, giống như trang phục hát tuồng, Tần Ngu vén tay áo lên, lau mặt một cái, một lần nữa nắm chặt tay ga, trong lòng nhin không được cảm khái một câu, tây trang thiết kế cho tổng giám đốc mặc vào thật thoải mái, cảm giác toàn thân cũng thấm thấu một dòng hương vị tiền.

Tần Lăng yên lặng ngoan ngoãn ngồi ở phía sau quan sát đột nhiên lên tiếng, “Mẹ, tây trang mẹ đang mặc là của ba ba hả?”

Tần Ngu hí hóp mắt bất chấp mưa, nước mưa đổ ập xuống mặt, lời nói của Tần Lăng làm lòng cô cả kinh, há to miệng, thiếu chút nữa bị nước mưa chảy xuống làm sặc chết.

Ho khan vài cái, phỉ sức từ trong miệng nói một câu, “Con trai, đừng nói chuyện, nước mưa chảy vào miệng rồi.”

Tần Lãng gối đầu mơ hồ vào áo ồm ồm nói một câu, “Mẹ con biết rồi.”

Tần Ngu ra thở ra một hơi, gia tăng tay ga, một chiếc xe điện giống như tia chớp xuyên qua trong màn mưa, dần dần biến mất...

Lầu dưới Danh Môn.

Danh Môn là một nhà hàng sang trọng, một tòa cao ốc có khoảng năm mươi tầng, bên trong trang hoàng lại khí phái tao nhã, mỗi một món ăn rẻ thì mấy trăm, đắt thì mấy ngàn, một bàn tiệc rượu tiêu mấy vạn cũng chẳng có gì lạ, giống như ăn vàng, đương nhiên, từ tên của nó cũng không khó nhìn ra, đây là một khách sạn cường hào.

Bentley màu đen chậm rãi dừng lại.

Hứa Văn sớm đã chờ bên ngoài lập tức che ô màu đen đi đến, cửa xe mở ra, Tống Mạc nghiêng người bước ra, mặc áo sơ mi trắng, thoát nhìn tác phong nhanh nhẹn, chỉ là thời gian như vậy, thời tiết như vậy, tác phong nhanh nhẹn như vậy khó tránh có chút ngờ nghệch.

Mắt Hứa Văn sắc bén phát hiện tóc con của Tống Mạc có vài sợi bị ướt, không chỉ sợi tóc, áo sơ mi của anh chỗ ống tay áo cũng rõ ràng có vết nước ngấm vào, ngay cả ống tay áo tối màu bởi vì ngấm nước mà mơ hồ tỏa sáng, nhìn không được hỏi câu, “Tổng tổng anh mắc mưa ? Quần áo làm sao lại ướt?”

Tống Mạc rũ mắt xuống xem qua ống tay áo áo sơ mi, trực tiếp đi về phía trước, “Không sao.”

18. Chương 18: Con Gái Đầu Cơ Trục Lợi

Trước cửa phòng riêng, đoàn người giám đốc Phó cung kính ra đón.

Tống Mạc mặc áo trắng quần đen, đơn giản như vậy nhưng khi đứng chung trong một đám người cũng là hạc giữa bầy gà.

Trong lúc trò chuyện vui vẻ, thoát nhìn khuôn mặt của Tống Mạc cũng hiền hoà, bắt tay với giám đốc Phó, thân nhiên nói một câu, “Trên đường vì có một số việc nên đến trễ, hy vọng giám đốc Phó thứ lỗi.” Mặc dù lời nói khiêm tốn, trên mặt lại không có một chút ý muốn xin lỗi, một câu không kiêu không nịnh.

Giám đốc Phó cười sáng rỡ, “Đâu có đâu có, Tống tổng có thể tới chính là vinh hạnh của Phó Tiễn tôi.”

Không nói đến thế lực của Tống thị ở thành phố A, cho dù là một cái tên Tống Mạc, cũng đủ để cho người ta kính sợ, bốn năm trước, nhà họ Tống vẫn chỉ là người dẫn đầu trong ngành bất động sản, bốn năm sau, Tống Mạc phát triển sản nghiệp của gia tộc qua nhiều lĩnh vực khác, kể cả ngành trang phục, ngành mỹ phẩm, ngành đá quý, thậm chí là giới giải trí, không sót ngành nào, có thể nói như vậy, bởi vì ở thành phố A này Tống thị đã chiếm một nửa, bởi vậy Tống Mạc một bước liền trở thành nhân vật truyện kỳ của thành phố A, lời đồn đãi không ai biết thế lực của anh đến đâu.

Đương nhiên đồn đãi có thể có chút phô trương, nhưng ở lĩnh vực kinh doanh, thiên phú và thủ đoạn của Tống Mạc đã quá rõ ràng.

Cho nên bây giờ tuy Tống Mạc còn rất trẻ, nhưng người người đều kính sợ cậu ta.

Nhóm người chào xã giao xong liền đi vào.

Có mặt ở đây thì không ai là không phải người quyền thế trong thành phố A, nhìn ai cũng ăn diện quyền quý, vô cùng xa hoa.

Nhân viên phục vụ bưng khai rượu đi đến, Tống Mạc thuận thế cầm lấy một ly rượu đỏ, nhẹ nhàng lay động, khẽ nhấp một ngụm, mùi rượu lan tỏa trong miệng, là RomanneeConti, loại rượu đỏ này rất khó mua được trên thị trường, chắc là vận chuyển hàng không từ nước Pháp đến.

Có người đi tới trước mặt, là Phó Tiễn, bên cạnh ông ta còn có một cô gái nét mặt tinh xảo đi theo, mặc lễ phục dạ hội màu trắng, thuần khiết như nữ thần Athena, ý cười trên mặt dịu dàng như nước, rõ ràng khuôn mặt chỉ vừa mới hơn hai mươi, cơ thể lại thành thực không tương xứng với tuổi.

Ánh mắt của Tống Mạc có chút không đếm xỉa tới nhìn Phó Tiễn, vẻ mặt người đàn ông cười khôn khéo.

Trường hợp như vậy Tống Mạc đã nhìn quen lắm rồi, người muốn làm thông gia với nhà họ Tống nhiều như cá ở sông, mấy năm này, chưa bao giờ dừng lại.

Cô gái kia tiến lên vài bước, vươn tay với Tống Mạc, “Tống tổng, ngưỡng mộ danh tiếng đã lâu.”

Tống Mạc cũng vươn tay bắt lấy, cái bắt tay vô cùng ngắn ngủi, “Thật vinh hạnh.”

Phó Tiễn đi lên phía trước, “Tống tổng, đây là Phó Cẩn, năm vừa mới hai mươi, mới vừa trở về từ nước ngoài, học quản lý kinh doanh, bây giờ đang phụ làm việc ở trong công ty của tôi, hôm nay dẫn nó đến là để làm quen với nơi đây.”

Tống Mạc cười như không cười, “Phó tiểu thư thông minh hơn người, sau này nhất định có thể trở thành trợ thủ của giám đốc Phó.”

Phó Tiễn cười đến vui vẻ, hai ba câu liền dời cuộc nói chuyện đến bán con gái, “Đứa nhỏ Cẩn Cẩn này rất thông minh, nhưng có chút tùy hứng, thật không biết sau này ai dám cưới nó đây.”

Phó Cẩn ở bên cạnh hờn dỗi một câu, “Cha.”

Tống Mạc cười cười, đáp lại một câu, “Phó tiểu thư ưu tú như thế, nhất định người theo đuổi nói liền không dứt, Phó đồng phải lo lắng nhiều rồi.”

“Người theo đuổi thì nhiều, nhưng chưa chắc ai cũng ưu tú, nếu có thể ưu tú như Tống tổng, đương nhiên tôi không cần phải lo lắng nhiều rồi.”

“Tôi tin rằng trong nhóm người theo đuổi Phó tiểu thư không thiếu người ưu tú hơn tôi.”

Phó Tiễn khẽ ngắc ra, rõ ràng chính là không đoán được Tống Mạc sẽ trực tiếp từ chối như thế.

Rất nhanh, phục hồi tinh thần lại, cười to, “Được rồi, thanh niên các người nói chuyện với nhau đi, ông già tôi đây liền không cản trở.”

Thái độ của ông ta rất rõ ràng, mặc kệ Tống Mạc có để ý đến con gái của ông ta hay không, ông ta cũng muốn mặt dày mày dạn nhét Phó Cẩn vào trong tay Tống Mạc.

Mà con gái của ông ta, giống như cũng rất thích ý liền kề sát lại người Tống Mạc.

Phó Tiễn đi khỏi, Phó Cẩn tiến lên, cũng mặc kệ Tống Mạc có hứng thú với cô ta hay không, tự nhiên bắt chuyện.

Đơn giản là mượn lý do kinh doanh nghĩ cách tiếp cận Tống Mạc.

Từ đầu đến cuối Tống Mạc xa cách nhìn cô, thỉnh thoảng gật đầu phụ họa hai câu.

Buổi tiệc còn chưa kết thúc, Tống Mạc lại không còn kiên nhẫn, rõ ràng ánh mắt nhìn vào Phó Cẩn, nhưng trong đầu lại nghĩ tới Tần Ngu có bị ướt mưa hay không, có thể bị cảm hay không.

Rất lâu, lấy lại tinh thần, lại bị ý nghĩ của mình làm kinh ngạc, mấy ngày gần đây, giống như anh đã suy nghĩ quá nhiều về cô gái Tần Ngu này.

Ngửa đầu uống ngụm rượu cuối cùng, yết hầu lên xuống, khi tay đặt ly rượu xuống, không đếm xỉa tới cô ta, lên tiếng, “Phó tiểu thư, Tống tổng không thể uống thêm nữa, thứ cho tôi không thể tiếp tục cùng cô trò chuyện.”

Dứt lời, xoay người, không để ý tới Phó Cẩn ở sau lưng có bất mãn hay không.

Phó Cẩn ngăn người, một lát sau, nhìn bóng lưng cao lớn của anh đã đi xa, cánh môi khẽ nhếch, đáy mắt phát sáng lên

19. Chương 19: Hứa Giang Nam

Khi Tần Ngu về đến nhà, toàn thân đã ướt sũng, đẩy xe điện tới hành lang trong nhà trọ, tháo tây trang trên người mình xuống, đôi môi run rẩy lắm lắm bầm một câu, “Xem ra tây trang cao cấp cũng không thể không thấm nước, lạnh chết cô nãi nãi tôi rồi.”

Dùng một ngón tay xé cổ áo của chiếc áo, lại đi đến túm lấy áo khoác trên người Tần Lăng.

Tần Lăng ôm giày cao gót của Tần Ngu vì bị lạnh nên nhảy tới nhảy lui, lạnh như vậy cũng vẫn như cũ không có cách nào ngăn cản tâm tư tò mò của cậu, chớp chớp đôi mắt trắng đen rõ ràng nhìn Tần Ngu chăm chăm, “Mẹ, người đàn ông kia chính là ba ba sao?”

Tần Ngu nhìn đôi mắt to của Tần Lăng đầy mong đợi muốn biết câu trả lời mấy giây, “Đừng nói chuyện, cẩn thận làm nước mưa chảy vào trong miệng.”

Tần Lăng lau vệt nước mưa trên mặt, “Mẹ, chúng ta đã về đến nhà, không còn mưa nữa, mẹ không cần nói sang chuyện khác.”

Hiển nhiên Tần Ngu đã đánh giá thấp chỉ số thông minh của Tần Lăng, Tần Lăng là một đứa trẻ trưởng thành sớm, lời của cô hoàn toàn không lừa được Tần Lăng.

Nghiêng đầu suy nghĩ một chút, “Không có nước mưa nhưng sẽ có gió lạnh, gió thổi vào bụng sẽ bị đau.”

Tần Lăng nhăn mũi có chút đỏ, “Vậy mùa đông gió thật to, vì sao chúng ta vẫn còn mở miệng nói chuyện, hơn nữa nói xong bụng cũng không đau.”

Tần Ngu có chút nhức đầu, không muốn tiếp tục cái đề tài này nữa, kéo Tần Lăng lên lầu.

Tần Lăng vô cùng cố chấp, vừa bước lên bậc thang vừa nói lảm nhảm, “Mẹ, người đàn ông kia chính là ba ba, rõ ràng người đó chính là ba ba, vì sao mẹ không thừa nhận...”

Tần Ngu ở tại lầu hai, căn phòng nhỏ, đối với hai người mà nói đã rất rộng rãi rồi.

Trong căn hộ hết sức trống trải, bước ở trên bậc thang sẽ phát ra tiếng đế giày và mặt đất chạm vào nhau, Hứa Giang Nam luôn dựa ở bên cửa nhắm mắt chờ Tần Ngu về, khi nghe được tiếng vang chạm rai mở mắt ra, một đôi mắt đẹp, mắt đào hoa mang theo một chút quyến rũ, giống như mây mù mang một loại mê người.

Tần Ngu rũ mắt xuống kéo Tần Lăng giẫm lên bậc thang cuối cùng.

Hứa Giang Nam nhìn thấy dáng người quen thuộc, khoe môi khẽ nhếch, lộ ra ảm áp vui vẻ đi lên phía trước, “Tiểu Ngu, em về rồi.”

Tần Ngu đang bị Tần Lăng nói lảm nhảm quấy đến tâm phiền ý loạn, đột nhiên bên tai truyền đến một giọng nói trong trẻo như nước, dễ nghe và quen thuộc, ngẩng đầu lên, là Hứa Giang Nam tám năm chưa gặp.

Tần Ngu từng ở đó, một cái chớp mắt, cô cảm thấy thời gian phẳng phát trở về tám năm trước, cũng là tình cảnh như thế này, Hứa Giang Nam mang theo vali to như vậy đứng ở trước cửa phòng cô, anh nói với cô: “Tiểu Ngu, anh phải đi.” Lúc ấy Hứa Giang Nam thi đỗ đại học, phải đi xa, Tần Ngu ngậm miệng, nước mắt không tiếng động từ hốc mắt chảy xuống, làm ướt áo, ngày đó Hứa Giang Nam chính là bộ dáng mang theo hành lý từng bước từng bước đi ra khỏi tầm mắt của cô, cô nhìn theo bóng lưng Hứa Giang Nam đã đi xa, ngửa mặt chạy vào đêm mưa đang giàn giụa, từ đó về sau, vốn vẹn tám năm, cô cũng chưa từng nhìn thấy Hứa Giang Nam.

Người này đã từng nói muốn lớn lên cùng cô, nói muốn đi đến đầu bạc cùng cô, lại cứ tàn nhẫn rời đi như vậy, Tần Ngu yêu say đắm nên tan nát cõi lòng, cho đến sau này rất nhiều đêm Tần Ngu lại mơ tới Hứa Giang Nam nói tạm biệt với mình, cũng không chịu được khóc tỉnh từ trong mơ.

Thời gian tám năm, cô không còn nhớ thời niên thiếu của mình từng thích một người đến khắc cốt ghi tâm, cô chôn toàn bộ đoạn thời gian mang theo màu hoa đào chua xót ấy, tám năm sau, anh lại bất ngờ xuất hiện trong cuộc sống yên tĩnh của cô, năm tháng không còn như lúc ban đầu, nhưng Tần Ngu không thể không thừa nhận, tâm của cô lại kiềm chế không được mà nhảy lên, giống như lúc trước.

Rất lâu, thời gian đọng lại, Tần Ngu mới tìm được giọng nói của mình, mờ ảo phảng phất như đám mây, “Anh Giang Nam.”

20. Chương 20: Còn Ngốc Như Vậy

Hứa Giang Nam vẫn dịu dàng như cũ, ngay cả khoe môi luôn mang ý cười kia cũng chưa từng thay đổi.

Một tay anh xách hành lý, một tay nhận lấy áo trong tay Tần Ngu, khi ánh mắt chạm đến áo khoác tây trang màu đen, lông mày cau lại, rất nhanh không để lại dấu vết trở lại bình thường, theo Tần Ngu vào phòng.

Phòng không lớn, thậm chí có chút chật chội, nhưng mỗi một vật trong phòng đều sắp xếp thật ngay ngắn, coi như là thoát nhìn có chút cổ xưa, cũng sạch sẽ không nhiễm một hạt bụi.

Có lẽ là dầm mưa quá lâu, Tần Ngu nhin không được hắt xì, Hứa Giang Nam buông đồ trong tay, “Nhà vệ sinh ở đâu?”

Tần Ngu ngẩn người, chỉ chỉ bên tay phải.

Hứa Giang Nam nhắc chân đi đến nhà vệ sinh, Tần Lăng ôm giày cao gót nhìn bóng lưng của Hứa Giang Nam, lại nhìn Tần Ngu từ khi nhìn thấy Hứa Giang Nam liền bắt đầu duy trì bộ dáng ngẩn người thất thần, “Mẹ, chú xinh đẹp này là ai?”

Tần Ngu hoàn hồn, cầm lấy giày cao gót trong lòng Tần Lăng, lông mi rũ xuống, “Là một người bạn của mẹ.”

Tần Lăng còn muốn mở miệng nói cái gì, Hứa Giang Nam từ trong nhà vệ sinh đi ra, trong tay cầm khăn lông khô, đi đến trước mặt hai người, kéo Tần Lăng qua, khăn lông trong tay đặt lên đầu Tần Lăng, lau nhẹ nhẹ, khoe môi mang theo ý cười dịu dàng nhìn về phía Tần Ngu, “Tiểu Ngu, đây là Tần Lăng con trai em sao, chuyện của em anh cũng có nghe mẹ em nói.”

Thân thể Tần Lăng ngẩn ra, hưởng thụ sự chăm sóc ngoài ý muốn của một người đàn ông khác, loại cảm giác này hết sức kỳ diệu, chắc đây được gọi là tình thương của ba ba mà các bạn thường nói, Tần Lăng khẽ giương cái miệng nhỏ nhắn, lặng lẽ cho Hứa Giang Nam một chút khen ngợi.

Lau tóc Tần Lăng khô một nửa, Hứa Giang Nam đứng dậy, động tác tự nhiên kéo Tần Ngu lại, tỉ mỉ lau cho cô, “Đầu tóc ướt sẽ bị cảm.”

Tám năm không gặp, Hứa Giang Nam đã không còn là chàng thiếu niên trẻ trung như lúc trước, thân hình của anh trở nên cao ngất, đường nét của anh thay đổi thật rõ ràng, khuôn mặt cởi bỏ nét tươi tắn thời niên thiếu, thay vào đó là sự thành thực của một người đàn ông.

Bàn tay to của anh như có như không chạm vào mặt Tần Ngu, là nhiệt độ ấm áp, trên người của anh không có mùi nước hoa như trên người của Tống Mặc, lại mang theo một hương sữa tắm trong trẻo, toàn bộ bao trọn lấy Tần Ngu, Tần Ngu không có tiền đồ liền đỏ mặt, cúi đầu không dám nhìn vào mặt Hứa Giang Nam.

Thời gian giống như dừng lại ở giây phút này, bị một bàn tay vô hình lôi kéo, trong không khí yên tĩnh Tần Ngu chỉ có thể nghe được tiếng tim đập như sấm nơi ngực mình, cảm giác hết sức vi diệu, giống như cảm giác Hứa Giang Nam nhẹ nhàng dặt tay cô mấy năm trước, cũng rung động như vậy, cũng không biết phải làm sao như vậy.

Rất lâu, trên đỉnh đầu truyền đến giọng nói dễ nghe của Hứa Giang Nam, như một dòng nước trong suốt chảy vào lòng người, “Được rồi, em và Tần Lăng đi tắm rửa, anh đi làm cơm.”

Bàn tay của Hứa Giang Nam xuyên qua tóc Tần Ngu, động tác dịu dàng, giống như con sâu nhỏ bò qua bò lại ở trong lòng Tần Ngu, đáy lòng ngứa ngáy.

Nhẹ giọng “Ừ” một tiếng, dặt tay Tần Lăng xoay người.

Cúi đầu đi chưa được mấy bước, bên tai truyền đến giọng âm âm ỉ ỉ của Tần Lăng, “Mẹ, bên kia là phòng ngủ, mẹ đi nhầm chỗ rồi.”

Sau lưng truyền đến tiếng cười của Hứa Giang Nam, “Tiểu Ngu, tám năm qua như thế nào mà em vẫn còn ngốc như vậy.”

Tần Ngu hé ra mặt càng đỏ hơn, giống như sắp bị thiêu cháy, thấp giọng lầm bầm một câu, “Anh mới ngốc đấy.” Cùng với Tần Lăng giống như con chim cút rụt lại thân thể cứ như trốn chui vào phòng tắm.

21. Chương 21: Giống Ba

Tần Ngu xử lý qua loa miệng vết thương.

Tạo bọt khắp người Tần Lăng, Tần Lăng như con cá chạch trong tay cô trượt qua trượt lại, bọt xà bông quệt vào mặt Tần Ngu, lại không thể che hết vết đỏ ửng trên mặt cô.

Tần Lăng cười hì hì duỗi bàn tay nhỏ bé trắng trẻo mập mập ra chọc vào khuôn mặt Tần Ngu, “Mẹ, mẹ thích chú kia phải không?”

Tần Ngu trừng Tần Lăng một cái, đáy mắt không ngăn được vui vẻ, “Tiểu nhân tinh, không có cái gì là con không biết.”

Tần Lăng nhăn nhăn mũi, “Con không biết là mẹ có phải vứt bỏ ba ba hay không.”

Tần Ngu nhéo nhéo khuôn mặt Tần Lăng, “Mẹ sẽ nói cho con biết một lần cuối, người đàn ông kia không là ba của con.”

“Rõ ràng chú ấy và con giống nhau như đúc.”

“Đó là ngoài ý muốn, trên cái thế giới này có rất nhiều người giống nhau như đúc.”

“Đó là sinh đôi, con cùng ba ba lại không phải là sinh đôi.”

“...”

Tần Ngu đưa tay vỗ trán, trưởng thành sớm cũng là bệnh, hôm nào cô phải mang Tần Lăng đi bệnh viện xem một chút, xem trưởng thành sớm còn chữa được hay không.

“Tốt lắm, tối hôm nay cũng đừng nghĩ xem Vua Hải Tặc tập 705.”

Tần Lăng mím mím môi, không nói thêm gì nữa.

Lúc Tần Lăng mặc quần áo đi ra khỏi phòng tắm, trong phòng đã nồng nặc mùi thơm của cơm, tiểu côn trùng tham ăn trong bụng bé đã chạy loạn, nuốt một ngụm nước bọt, đến phòng bếp.

Trong phòng bếp, người đàn ông đang đeo tạp dề bận rộn, tạp dề màu hồng phất phất ở trên người đó có chút tức cười, Tần Lăng toét miệng cười hì hì đi tới, “Thức thức tối hôm nay chúng ta ăn cái gì?”

Tần Lăng vô cùng tự lập, nó biết ở nhà trẻ ngoại trừ không được cãi lộn với đám trẻ ngốc ngốc đáng yêu nó còn biết tâm sự việc nhà với cô giáo, tiếng đồn người gặp người thích hoa gặp hoa nở xe gặp xe bể bánh tuyệt đối không phải hư danh, Tần Ngu cảm thấy điểm này Tần Lăng được di truyền từ mình, bởi vì Tổng Mạc là một ngọn núi băng vạn năm, dù cố gắng cũng không che dấu được tính cách đó, tùy thời tùy chỗ

đều bày ra vẻ mặt giống như người khác đào phần mộ tổ tiên nhà mình, rất đáng đánh đòn, trên người anh từ đầu đã không có loại gen có thể khiến người ta vui vẻ này

Hứa Giang Nam cười vuốt cái đầu nhỏ của Tần Lãng, chúng ta ăn Hồ Điệp Diện.

“Hồ Điệp Diện là cái gì, lớn lên rất giống mặt bướm bướm sao?”

“Nhóc con, con rất thông minh.” Hứa Giang Nam phát ra một câu khen ngợi Tần Lãng từ nội tâm, bởi vì em gái của anh Khương Bối khi ở tuổi của Tần Lãng, cho rằng Hồ Điệp Diện chính là bướm bướm làm thành mặt.

Tần Lãng không chút nào khiêm tốn, “Giống ba con.”

Tay Hứa Giang Nam đang xắt thức ăn ngừng lại, “Sao không giống mẹ?”

Tần Lãng ngoéo ngón trỏ với Hứa Giang Nam, một bộ dạng thần bí.

Hứa Giang Nam cười đi tới gần, liền nghe giọng nói mềm mại của Tần Lãng, “Mẹ con rất ngốc, chú cũng nhìn ra, bất quá mẹ con không cho con nói với người khác mẹ ngốc, nếu không mẹ sẽ cho con ăn cà rốt một tháng.”

“Tại sao con biết ba ba con cũng rất thông minh?” Hứa Giang Nam học bộ dáng của bé hạ thấp giọng hỏi một câu.

“Bởi vì ba ba con là đại tổng giám đốc, thường xuyên lên TV.” Bộ dáng Tần Lãng rất tự hào.

Tần Ngu lê dép vào phòng bếp, Tần Lãng lập tức bày ra một bộ dạng nghiêm trang, Tần Ngu giúp Hứa Giang Nam vớt bọt, “Hai người nói cái gì đó, lén lén lút lút?”

Hứa Giang Nam rắc rau thơm đã cắt lên mặt, cười cười, “Vụng trộm khen em xinh đẹp.”

Trên mặt Tần Ngu lại ửng hồng, “Bỏ đi, còn vụng trộm, về sau công khai khen, em nhận.”

22. Chương 22: Chương 22

23. Chương 22: Đề Rất Thích Con

Lúc cơm nước xong xuôi thì cũng không còn sớm nữa, Tần Ngu đi tới bên cửa kính nhìn ra ngoài, nhìn trời mưa dường như không thể tạnh ngay được, xem ra có thể mưa cả đêm không ngớt.

Va ly hành lý của Hứa Giang Nam vẫn để ngoài phòng khách, phía trên còn để hai chiếc áo khoác ướt nhẹp.

Tần Ngu đi tới tay cầm lấy hai cái áo khoác ướt đó mang vào toilet để bỏ vào ngâm, cho dù có giặt sạch cũng không thể phơi khô ngay được.

Hứa Giang Nam vẫn còn rửa chén trong phòng bếp, Tần Ngu nhìn ra ngoài cửa sổ đến xuất thần, lại nhìn xuống va ly hành lý màu đen kia, ánh mắt chợt sáng lên, giống như một vì sao sáng lên giữa đêm khuya. leé quý d0n9

Một lúc sau, về phòng ngủ ôm một đồng chăn mền đi ra.

Tần Lãng đang ngồi trên ghế salon chăm chú xem ti vi, Tần Ngu đem chăn để bên cạnh Tần Lãng, vỗ vỗ đầu Tần Lãng, “Sắp tới mười giờ rồi, con nên đi ngủ thôi.”

Tần Lãng nhìn đồng chăn mền bên cạnh, chớp chớp mắt, “Mẹ, cái chú kia hôm nay sẽ ngủ lại nhà chúng ta à? ”

“Ừ, mưa lớn quá, chú ấy không có chỗ ở.”

“Sao không để cho chú ấy ngủ ở khách sạn?”

Tần Ngu lại có loại xúc động muốn xách Tần Lăng lên nhét trở về trong bụng mình. leê quý d0n9

“Bởi vì bên ngoài trời mưa quá lớn, chú ấy không tiện đi tìm khách sạn.”

“Mẹ, con cũng biết, thật ra là do mẹ thích chú ấy cho nên không nỡ đuổi chú ấy ra ngủ ở khách sạn có đúng không?” Đôi mắt đen của Tần Lăng sáng lên giống như viên bảo thạch.

Tần Ngu ngồi xuống xếp bằng bên cạnh Tần Lăng, “Con có biết thích là như thế nào không?”

“Biết chứ, ở trong nhà trẻ các bé gái đều muốn hôn con, đó là thích, các bạn ấy đều rất thích con.”

“...”

“Những chuyện này là do ai nói cho con biết?” Tần Ngu sắp nổi cáu, xem ra cô phải tìm cơ hội dạy bảo, uốn nắn lại Tần Lăng thôi.

“Dì Uyển Uyển nói cho con biết.”

Tần Ngu cắn răng nghiêng lợi gần ra một câu từ trong miệng, “Cố - Uyển - Uyển.”

Từ nay về sau, cô thề, từ nay về sau cô sẽ không bao giờ giao Tần Lăng cho Cố Uyển Uyển không đáng tin cậy này nữa, nếu còn tiếp tục như vậy nữa, chỉ sợ Tần Lăng sẽ trưởng thành sớm mất.

“Về sau con chú ý không được nghe dì con nói hươu nói vượn, phải nghe lời mẹ lời nói, nhớ kỹ chưa.”

Tần Lăng chần chờ một lát, bé đang hoài nghi chỉ số thông minh Tần Ngu.

Tần Ngu ngắt nhéo khuôn mặt trắng trắng mềm mềm giống như sữa của Tần Lăng, “Không nghe lời về sau sẽ không cho con xem Vua Hải Tặc nữa.”

Tần Lăng nghiêm túc gật đầu, “Mẹ, con sẽ nhớ kỹ, đã nhớ rất kỹ rồi.”

Tần Ngu hài lòng gật đầu, đưa tay bấm tắt ti vi, tiện thể bế Tần Lăng đi vào phòng ngủ.

Sau khi chúc Tần Lăng ngủ ngon xong, cô nhẹ nhàng đóng cửa phòng ngủ đi ra ngoài.

Hứa Giang Nam đã xong việc đang ngồi trên sofa uống nước, ánh sáng mờ nhạt chiếu lên khuôn mặt anh, khiến cho gương mặt anh tuấn của anh càng thêm dịu dàng.

Nhìn thấy Tần Ngu đi ra, vỗ vỗ chỗ bên cạnh, ý bảo Tần Ngu đến ngồi xuống.

Tần Ngu khó có dịp nhu thuận như thế, trực tiếp đi lại ngồi xuống bên cạnh.

Ít nhiều gì cũng có chút thận trọng, dù sao cũng đã tám năm không gặp, Tần Ngu không có thể nào tự nhiên như trước kia mà ngồi bên cạnh Hứa Giang Nam, cũng không thể nào tự nhiên làm ỏ trong lòng Hứa Giang Nam như trước kia, những ngày vui vẻ và vô tư như vậy đã qua rồi.

Ánh mắt Hứa Giang Nam nhìn thẳng vào gương mặt của Tần Ngu, trong mắt có một tầng sương mù, những lời tự trách nói không nên lời, “Tiểu Ngu Nhi, những năm vừa rồi, em có khỏe hay không?”f

24. Chương 23: Chương 23

25. Chương 23: Vì Tổng Mạc

Có khỏe hay không?

Tần Ngu để tay lên ngực tự hỏi.

Cô không biết.

Cô chỉ nhớ rõ, mùa hè Hứa Giang Nam rời đi ấy, suốt mùa hè cô đều chui trong phòng rơi nước mắt, trong trí nhớ, mùa hè đó vĩnh viễn không có ánh mặt trời sáng rõ, trong không khí vĩnh viễn bay lơ lửng một hơi thở tuyệt vọng, giống như đến bây giờ còn ngửi được.

Cô không thể không nghĩ tới, nếu như năm ấy Hứa Giang Nam không có đi, hiện tại cô ra sao, có lẽ cô đã gả cho Hứa Giang Nam, hoặc bọn họ đã có một cục cưng đáng yêu như Tần Lăng, có lẽ cô không cần trôi dạt khắp nơi nhiều năm như vậy.

Lúc vừa mới sinh hạ Tần Lăng, ban ngày cô đi làm, ban đêm chăm sóc Tần Lăng, cả đêm cả đêm không thể ngủ, mệt đến mỗi một giây thần kinh đều chết lặng, cuộc sống giống như vĩnh viễn không có cuối cùng, không ánh sáng sáng, trong đêm khuya, cô co rúc như một cô vợ nhỏ bị lạnh nhạt một nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, lúc nào cô cũng nghĩ tới có ai có thể xuất hiện cho cô một bả vai dựa vào, nghĩ tới có ai có thể nói với cô một câu Tần Ngu, đừng sợ, có anh ở đây, nhưng cho tới bây giờ cũng không có, cô một người sống trong những năm tháng khó khăn nhất, một người nghiêng lão đảo, sống thành bộ dạng không sợ trời không sợ đất này, cuộc sống đau khổ không làm cô sụp đổ, trải qua tất cả những thống khổ, cô không sợ hãi nữa, cô đã trở nên chết lặng, cho dù có một ngày cuộc sống trở nên hồngбет hơn nữa, cô nghĩ cô cũng nhất định chịu đựng được.

Tốt hay không tốt, đã vô vị.

Rất lâu, gương mặt nhìn Hứa Giang Nam, nở nụ cười, “Em sống vô cùng tốt.”

Hứa Giang Nam chậm rãi đưa tay cầm tay Tần Ngu, giữa lòng mảy tràn đầy đau lòng, “Tiểu Ngu Nhi, đã nhiều năm như vậy, em vẫn mạnh mẽ như vậy.”

Bàn tay của Hứa Giang Nam ấm áp khô ráo, Tần Ngu lại cảm thấy lòng bàn tay nóng hổi dọa người, cảm giác bài xích không hiểu được từ đáy lòng sinh ra, làm cho cô muốn rút tay ra, nhưng anh nắm chặt như vậy, chặt đến ngón tay của cô ma sát với mỗi vân tay của anh, không cách nào rút ra.

Bầu không khí có chút lúng túng.

Hứa Giang Nam mở miệng nói, rơi vào bên tai Tần Ngu chính là áy náy cùng tự trách, “Tiểu Ngu Nhi, thực xin lỗi, năm ấy anh không nên rời khỏi em, là anh không tốt, anh hối hận rồi, hiện tại anh nghĩ trả lại cho em những năm tháng này, em nguyện ý cho anh cơ hội này không?”

Em nguyện ý cho anh cơ hội này không?

Ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi xào xạc, đột nhiên Tần Ngu xuất hiện tâm phiền ý loạn, những sợi mưa dày đặc mỏng manh như tơ kia giống như bỏ quên đáy lòng của cô, xen lẫn quán quanh, một mảnh hỗn độn.

Cô phát hiện, chính mình không biết làm sao, đối với Hứa Giang Nam đã từng yêu sâu nặng, cô lại mờ mịt.

Là vì Tổng Mạc sao?

Mặt mày rũ xuống, ánh mắt không biết rơi ở nơi nào, mất tiêu.

Rất lâu, không để lại dấu vết rút tay của mình từ lòng bàn tay của Hứa Giang Nam ra, đứng dậy, “Em mệt mỏi, có chuyện gì sau này hãy nói đi, em đã giúp anh lấy chăn mền ra, khuya hôm nay chỉ có thể ủy khuất anh ngủ ở trên ghế sofa một đêm.”

Dứt lời, Tần Ngu xoay người, cơ hồ là chạy trốn chết, từ ghế sofa đến phòng ngủ cô bắt quá chỉ vài mét ngắn ngủi, cô lại nằm lần bảy lượt suýt nữa trượt chân té.

Cô không biết đến tận cùng mình đang trốn tránh cái gì, tám năm trước vô số lần cô khát vọng đột nhiên có một ngày Hứa Giang Nam trở lại nói với cô một câu như vậy, tám năm sau, thời gian trôi qua, mọi thứ thay đổi, Hứa Giang Nam cuối cùng trở lại, những lời này đúng như mong ước, cô lại không muốn nghe.

Là do hai người đã thay đổi sao?

Hay là giữa bọn họ còn có Tổng Mạc?

Đêm này, Tần Ngu không chợp mắt được...

26. Chương 24: Chương 24

27. Chương 24: Ảnh Chụp Của Cô

Mưa to không biết đã tạnh từ lúc nào.

Khi Tần Ngu chậm rãi mở mắt ra, đã có tia nắng ấm áp xuyên qua rèm cửa sổ chiếu lên gương mặt và hai vai của cô, còn thể nhìn thấy vô số những hạt giống như những hạt bụi nhỏ li ti bay lơ lửng trong không khí.

Nhức đầu quá, trong đầu giống như đang đeo chì, nặng đầu muốn chết.

Mũi cũng bị nghẹt, hình như là đã bị cảm.

Nhiều nhíu mày, ánh mắt theo bản năng nhìn lên đồng hồ treo tường trước mặt, rất rõ ràng, đã chín giờ ba mươi lăm phút.

Chín giờ ba mươi lăm phút...

Đầu Tần Ngu giống như bị người ta giáng cho một cái, một giây sau, tóc tai vò rối thành một đồng bùa xù ở trên đầu.

Tần Lăng bị đi học muộn! Cô cũng bị trễ giờ làm! Chết chắc rồi, chết chắc rồi!

Vừa mới đứng dậy xỏ dép vào, còn chưa bước đi, đầu óc choáng váng một trận, hai mắt tối sầm thiếu chút nữa thì ngã bổ nhào xuống đất.

Tần Ngu cái khó ló cái khôn, cúi người dựa vào tủ, một lúc sau mới mở mắt ra, mọi vật đã hiện ra rõ ràng trong mắt.

Cô nhìn thấy một cái bình giữ nhiệt màu hồng phấn, bên cạnh có vài viên thuốc màu vàng, màu đen, thoát nhìn rất giống là thuốc độc, ngoài ra còn có cái điện thoại di động, một tờ giấy được kẹp dưới cái điện thoại.

Tần Ngu đưa tay nâng trán làm cho mình tỉnh táo đôi chút, cầm điện thoại di động lên, cầm lấy tờ giấy để dưới điện thoại lên đọc.

Trên giấy chỉ có mấy hàng chữ nằm rải rác, không viết hết một phần tư mặt giấy, chữ viết rất đẹp, nhìn những dòng chữ có thể tưởng tượng ra người cầm bút viết ra dòng chữ có những ngón tay rất thon dài. le^e quyy do^nn

Cô rất quen thuộc, đây là chữ viết của Hứa Giang Nam, bài tập của cô từ trên xuống dưới, từng trang từng trang đều là chữ của anh, những năm học trung học đó, không ít lần anh bị cô ép làm bài tập giúp cô.

Chữ viết đẹp như vậy, ngoại trừ người đàn ông dịu dàng như Hứa Giang Nam ra, không ai có thể viết được như vậy.

Trên đó viết: Tiểu Ngu Nhi em bị cảm, lại còn bị sốt nữa, ở công ty em anh đã xin nghỉ giúp em rồi, Tần Lăng thì anh sẽ đưa nó đi học, trong ngăn tủ là thuốc hạ sốt và thuốc cảm, em uống thuốc xong thì lên giường đắp chăn ngủ một giấc thật ngon, ra mà hít được thì sẽ đỡ. Anh sợ em không nhìn thấy tờ giấy nên cố ý dùng tờ giấy A4 để ghi. le^e quyy do^nn

Tần Ngu đọc xong có chút cảm động, đã rất nhiều năm không có ai chăm sóc cô như vậy rồi, chăm sóc cô đến từng chi tiết nhỏ, nhưng mà câu nói sau cùng làm cô có chút khó chịu, cái gì mà sợ cô không nhìn thấy, cô cũng đâu có mù chứ!

Nhưng mà nếu Hứa Giang Nam chăm sóc cô nhiệt tình như vậy, cô có thể bỏ qua ý xem thường trong câu nói sau cùng.

Sau khi uống thuốc xong, lên giường đắp chăn ngủ.

Tổng Mạc ôm gối đầu ghé vào nằm ở bên cạnh, cánh tay thật dài rủ xuống bên ngoài cửa sổ, ngón giữa kẹp thuốc lá đang hút dở, thoạt nhìn không có chút tinh thần nào, tối ngày hôm qua đối phó liên tục với hai bữa tiệc rượu, đầu có chút đau chắc là do uống quá nhiều.

Hút thuốc lá rất lâu, trong không khí có một đám khói lớn đang bay lớn vờn, Tổng Mạc đứng dậy, đem tàn thuốc ném vào trong gạt tàn.

Trong lúc lơ đãng, cánh tay đụng phải một quyển sách.

Cộp một tiếng, sách rơi xuống đất, có tấm hình từ trong khe sách rớt ra, từ từ bay ra rơi trên mặt đất.

Tổng Mạc vươn cánh tay chụp được tấm ảnh ở trong tay.

Là một cô gái ngồi ở trên bãi cỏ, tóc cột đuôi ngựa gọn gàng, cười rạng rỡ như nắng xuân, bên khoe môi có hai cái lúm đồng tiền nho nhỏ, một hàm răng trắng tinh như vỏ sò, khuôn mặt không bôi phấn sáng long lanh dưới ánh mặt trời.

Cả người đều toả ra một sức sống tươi mát, rất xinh đẹp khiến cho người ta phải ngẩn nhìn.

Là bức ảnh Tần Ngu chụp khi học đại học.

Tổng Mạc nhú mày, ảnh của Tần Ngu sao lại nằm ở trong sách của anh?

28. Chương 25: Chương 25

29. Chương 25: Anh Uy Hiếp Tôi?

Dợi chút, cuốn sách này là của anh sao?

Cúi người lười nhác cầm lấy cuốn sách liếc bìa mặt, trên đó viết vài chữ to sáng ngời: (Huấn luyện tổng giám đốc sói tính), bên cạnh còn phối hợp tranh minh hoạ tinh xảo, một nam một nữ, hình ảnh duy mỹ, cùng tên sách mười phần cầm thú thoạt nhìn có chút không hợp, anh cho rằng, tên như vậy cần phải đi với một bức xuân cung đồ, nhà xuất bản hẳn là cũng muốn làm như vậy, bất quá xét thấy gần đây cường độ chống mại dâm không ngừng gia tăng, mới bất đắc dĩ chọn một bộ cực kỳ tư tưởng thiếu nữ để minh hoạ.

Rất rõ ràng, đây là một bộ tiểu thuyết ngôn tình rất bình thường trên thị trường.

Cho tới bây giờ Tổng Mạc không có đọc qua loại lời lẽ phóng đại này, sách hết sức ngu ngốc, cuốn sách này, coi như là dùng đầu ngón chân, cũng không khó đoán nhất định là cái loại người ngược to không có não như Tần Ngu mới đọc.

Về phần tại sao sách của cô lại xuất hiện ở trong nhà của anh, ước chừng là lúc rời đi vội vàng lần trước, bị anh tiện tay ném vào rương hành lý mang về.

Không ngoài dự liệu giật giật khoe miệng, kẹp ảnh chụp trở về trong sách, tiện tay đặt sách ở trên ngăn tủ, dập tắt đoạn thuốc lá còn dư trong gạt tàn thuốc.

Bưng lên ly nước ấm trong tay nhấp một miếng, rửa mặt xoay người, có chút tinh thần khốn đốn đóng lại con người đen.

Di động đặt ở đầu tủ đột nhiên vang lên, ở trong không gian yên tĩnh, có chút đột ngột.

Lê Nhược đang nhìn chăm chăm trần nhà xuất thần hơi trật đầu một chút, hiển nhiên là bị tiếng chuông làm sợ hết hồn.

Không nhìn màn hình điện thoại di động, lấy di động qua tiện tay kết nối đứng lên.

“Có rảnh không?”

Đầu bên kia điện thoại vang lên giọng nam quen thuộc làm cho cô trong nháy mắt thanh tỉnh, mãnh kinh, siết chặt chần mền trên cao vút ngồi dậy, ngón tay siết chặt chần mền, ánh sáng mờ tối hé ra khuôn mặt nhất thời trắng bệch.

Dùng sức cắn môi dưới, trên cánh môi lập tức hiện ra rõ ràng dấu răng, trong không gian yên tĩnh, giống như có thể nghe được âm thanh hai hàm răng va vào nhau, một hồi lâu, lạnh lùng phun ra một câu, “Không rảnh!”

“Xuống đây đi, anh đang ở dưới lầu nhà em.”

“Anh nằm mơ, tôi sẽ không gặp anh!”

“Nhược Nhược, em phải bức anh như vậy sao?” Giọng nam nghe có vài phần chìm đắm, lại có vài phần bất đắc dĩ.

“Thẩm Ngạn, là anh ép tôi bức anh!” Ngực Lê Nhược phập phồng kịch liệt, trong không gian bờ vai ức chế không ngừng run rẩy.

Đầu kia điện thoại có chút trầm mặc ngán ngủ.

“Đi ra gặp anh, nếu như em không muốn ảnh chụp thân mật của mình ngày mai xuất hiện ở trang đầu mỗi tờ báo.”

Chốc lát sau, giọng nam lạnh nhạt cách điện thoại truyền đến.

Giọng nói không nặng không nhẹ, lại làm cho đối phương áp bức.

Cường độ trên tay Lê Nhược đột nhiên gia tăng, tựa hồ muốn xé nát chần mền trong tay, đáy mắt lóe qua một đạo bén nhọn, “Anh uy hiếp tôi?”

Đáp lại cô, chỉ có âm thanh đô đô máy móc trong điện thoại, Thẩm Ngạn đã cúp điện thoại.

Lê Nhược hét lớn một tiếng, hung hăng ném điện thoại di động văng ra ngoài, thân máy bay nện vào vách tường, trong nháy mắt chia năm xẻ bảy ra, bã vụn màu đen rơi đầy đất, tựa như lòng của cô lúc này.

Ngồi ở trên giường thở phì phò từng ngụm từng ngụm, nước mắt thuận theo hốc mắt không tiếng động rơi xuống.

Giờ khắc này, cô hận không thể giết Thẩm Ngạn!

30. Chương 26: Chương 26

31. Chương 26: Nuốt Nước Miếng

Lúc Lê Nhược xuống dưới lầu thì nhìn thấy Thẩm Ngạn dựa vào cửa xe, một tay bỏ trong túi quần, một tay để bên ngoài, ngón tay thon dài kẹp điếu thuốc, thần thái lười biếng, gò má anh tuần, mày cau lại khiến cho nhìn vào anh có chút côn đồ.

Nhìn thấy Lê Nhược xuống lầu, hít một hơi thuốc, rồi đứng dậy kéo cửa xe lái phụ ra, làn khói mỏng như sương mù tràn ra từ khe cửa, tiếp sau là câu nói, “Lên xe.”

Lê Nhược đứng trên bậc thang, cách anh ta một đoạn, khuôn mặt lạnh lùng cảnh giác nhìn anh ta, “Anh muốn đưa tôi đi đâu?”

“Lên xe rồi nói.”

Lê Nhược lạnh nhạt nhìn chằm chằm thần sắc Thẩm Ngạn mấy giây, rồi đi xuống bậc thang, từng bước từng bước đi tới.

Cô và Thẩm Ngạn quen biết hơn hai mươi năm, tính tình anh ta ra sao, cô hiểu rất rõ, người đàn ông này từ trước đến nay nói được là làm được, không có gì là Thẩm Ngạn làm không được, hiện giờ trong tay anh ta lại giữ hình khiêu dâm của cô, cô ngoại trừ nghe theo anh ta, cũng không còn cách nào khác.

Thẩm Ngạn sẵn sàng đưa tay che trên đầu cửa xe cho cô khỏi đụng, ánh mắt Lê Nhược khẽ xẹt qua trên mặt anh ta, ngập ngừng mấy giây, rồi chui vào xe.

Thẩm Ngạn đóng cửa xe lại, vòng qua đầu xe ngồi vào chỗ ghế tài xế, lại nghiêng người sang bên cạnh.

Lê Nhược lui người về phía sau, “Anh muốn làm cái gì vậy?”

Thẩm Ngạn cúi người kéo cái dây an toàn bên cạnh chỗ cô ngồi, giúp cô thắt dây an toàn xong, ánh mắt nhìn vào vẻ mặt khẩn trương của Lê Nhược, tự giễu lên tiếng, “Em không cần căng thẳng, anh sẽ không làm gì em hết.”

Xe khởi động, Lê Nhược khó chịu xoay người, đem ánh mắt nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Yên lặng như tờ.

Ánh mắt Thẩm Ngạn thủy chung như có như không nhìn vào gò má Lê Nhược, mang theo tham luyến và dịu dàng.

Đối với Lê Nhược mà nói, lại không bình thường, giống như là bị châm kim khiến cho cô đứng ngồi không yên.

Đến khi chạy vào đường lớn, cuối cùng Lê Nhược cũng thu hồi tầm mắt, đối mặt với Thẩm Ngạn, “Rất cực thì anh đưa tôi đi đâu?”

“Đừng có gấp, em đi theo anh giúp anh làm vài chuyện, đến lúc đó những thứ kia tự nhiên sẽ đưa tới tất cả hủy trước mặt em.”

“Rất cuộc anh muốn tôi theo anh làm cái gì!” Lê Nhược đã không còn kiên nhẫn.

“Chờ chút nữa sẽ biết.”

Lê Nhược nhẹ giọng lầm bầm một câu “Cố làm ra vẻ huyền bí”, quay đầu đi không nhìn về phía Thẩm Ngạn.

Thẩm Ngạn thật sự là thanh mai trúc mã của cô, nhưng những năm gần đây người cô thích chỉ có Tống Mặc, Thẩm Ngạn vọng tưởng lấy cái loại thủ đoạn hạ lưu như vậy để chiếm được cô, sẽ chỉ khiến cô cảm thấy ngay cả làm bạn bè bình thường cũng không có khả năng nữa. Bây giờ, mỗi khi phải nhìn thất gương mặt đó, cô đã cảm thấy thật chán ghét!

Anh ta hủy diệt đi tia hy vọng cuối cùng của cô và Tống Mặc, cô sẽ hận anh ta suốt đời!

Xe dừng lại ở cửa phía tây.

Lê Nhược khoanh tay trước ngực ngồi ở trên ghế, nhìn chằm chằm bàn ăn rất thịnh soạn trước mặt, đôi mắt lạnh nhạt, “Anh gọi tôi ra ngoài chỉ để đi ăn cùng anh một bữa cơm?”

“Bạn từ sáng đến tận bây giờ, có chút đói bụng, hưởng chi...” Thẩm Ngạn nhìn Lê Nhược một cái, ánh mắt có chút phức tạp, “Cùng em ăn một bữa cơm cũng là một chuyện rất xa xỉ, có thể như bây giờ, anh đã hết sức thỏa mãn.”

Lê Nhược giật mình, rồi lại im lặng rất nhanh, không nói thêm gì nữa, quay đầu sang một bên.

Thẩm Ngạn tự nhiên ăn hai miếng, có chút kinh ngạc nhìn về phía Lê Nhược, “Em không ăn sao? Đây đều là những món ăn mà em thích nhất.”

Phụ nữ có thai vốn rất thèm ăn, cũng ăn rất nhiều, hơn nữa trên bàn đều là những món mà cô thích ăn, mùi thơm của món ăn đã sớm khiến cô phải thèm thuồng, Thẩm Ngạn còn cố tình nói một câu như vậy, Lê Nhược nhìn chằm chằm khoé môi khẽ nhếch của anh, biết rõ trong lòng anh đang nghĩ gì, nhéo nhéo ngón tay, cố làm ra vẻ không kiên nhẫn quay đầu lại, “Ăn nhanh lên chút, tôi không có tâm tình ở đây mà lễ mễ với anh.”

Vừa dứt lời xong, tiếng nuốt nước miếng lại không tự giác mà phát ra từ cổ họng.

“Em nuốt nước miếng.” Thẩm Ngạn tựa vào ghế, giữa lòng mây mang theo niềm vui bề ngoài nhìn Lê Nhược.
Lê Nhược đỏ mặt theo bản năng, “Ăn cơm cũng không ngăn nổi cái miệng của anh.”

32. Chương 27: Chương 27

33. Chương 27: Hèn Hạ Vô Sĩ

Lê Nhược vẫn là không có thể chống lại mỹ thực, ăn cực kỳ ngon.

Bất quá đi ra cửa chính Tây Uyển ngồi vào bên trong xe cô liền hối hận, lại vì một bữa cơm mà thỏa hiệp, đây là Lê Nhược cô sao?

Tâm tình Thẩm Ngạn tựa hồ rất tốt, trên thực tế, chỉ cần cùng Lê Nhược ở cùng một chỗ, quản nó là lên núi đao hay xuống biển lửa, coi như là nhảy chảo dầu anh đều là cao hứng.

Không thể không nói, tình yêu xác thực là một cái gì đó thật vĩ đại, trong quá trình này, mặc kệ nam hay là nữ, cũng sẽ không thể tránh khỏi trở thành đại ngốc.

Xe rời đi Tây Uyển, chạy nhanh an ổn trên đường xa, Lê Nhược chau mày lại nhìn về phía Thẩm Ngạn, “Anh không tiễn tôi về nhà sao?”

“Giúp anh làm một chuyện.”

“Thẩm Ngạn, đừng được voi đòi tiên, Lê Nhược tôi không có tinh lực nhiều như vậy cùng anh chơi đùa!”

Thẩm Ngạn không sợ hãi, thần nhiên tựa ở ghế ngồi sau lưng, một cái tay tùy ý đặt ở trên tay lái, khoe môi vui vẻ lan tràn mở ra, mùi hương nồng nàn, “Thật vất vả có thể mời Lê đại tiểu thư ra ngoài, anh không lợi dụng tốt cơ hội này, đây không phải là không biết phải trái sao?”

“Anh...” Lê Nhược giận dữ gạt bỏ một chữ, lại cảm thấy bây giờ bộ dáng mình có vài phần buồn cười, cô cần gì chấp nhặt với hắn, hắn muốn như thế nào liền như thế nào mà thôi.

Xe chạy nhanh đến bệnh viện.

“Anh đưa tôi tới nơi này làm gì?”

“Dẫn em đi khám thai.”

“Mấy hôm trước tôi mới vừa khám!” Giọng nói Lê Nhược có chút kích động, cô vô cùng ghét bệnh viện này, vì địa phương này làm trong lòng cô cảm giác trong lúc đó mình cùng Tống Mặc đã cách xa vạn dặm, mỗi lần tới nơi này, tựa như là một lần dày vò khổng lồ, đồ án nhảy lên rõ ràng rành mạch nhắc nhở cô, trận hoang đường đêm đó xác thực là đã phát sinh, còn là cơn ác mộng đáng sợ nhất của cô, cô chán ghét loại cảm giác này.

“Nhưng ngày đó anh không có đi theo em, làm cha của đứa bé, anh có quyền cùng em đi khám thai.”

“Anh cần phải biết rõ hơn ai khác, đứa bé trong bụng tôi là như thế nào đến!”

“Bất kể thế nào đến, nó đều là con của Thẩm Ngạn anh.”

Lúc dứt lời, Thẩm Ngạn đã mở cửa ghế lái phụ ra.

Lê Nhược tức giận ngồi ở trong xe, đối với hành vi của Thẩm Ngạn không thêm để ý.

Thẩm Ngạn nhàn nhạt nhìn chằm chằm Lê Nhược, ngón tay thon dài khi có khi không khẽ chọc ở cửa xe, sự kiên nhẫn của anh đang xói mòn, “Nhược Nhược, đừng ép anh.”

“Tôi bức anh? Thẩm Ngạn anh suy nghĩ thật kỹ đi, lần nào không phải là anh bức tôi không còn đường lui, thật sự là ác nhân cáo trạng trước, anh không biết xấu hổ mà còn nói.”

“Em có xuống xe hay không?” Một lần cuối cùng Thẩm Ngạn lên tiếng hỏi thăm ý kiến Lê Nhược.

Lê Nhược không thay đổi, “Không xuống.”

“Rất tốt.”

Vừa dứt lời, Lê Nhược chỉ cảm thấy thân thể chợt nhẹ, giống như bay lên, một giây sau, liền rơi vào rồi một lồng ngực rắn chắc, trước mặt mọi người, cô cứ nhiên bị bế lên.

Trong bệnh viện người đến đến đi đi, tất cả ánh mắt đều ngưng tụ đến hai người, trong ánh mắt các cô gái tràn đầy hâm mộ, nếu có người đàn ông đẹp trai như vậy ôm các cô tiến vào bệnh viện, cho dù chết ở trên bàn phẫu thuật kia đều đáng giá, mấy người nam cảm thấy không công bằng.

Lê Nhược vội vàng dùng túi xách che mặt mình, núp ở trong lòng Thẩm Ngạn mặt đỏ rần, rất nhanh chóng lan tràn đến trên cổ, hạ thấp giọng cắn răng nghiêng lợi phun ra một câu nói, “Thẩm Ngạn anh mau cho tôi xuống, này giống với ai, tôi lại không phải tàn tật.”

Thẩm Ngạn ôm Lê Nhược đi vào đại sảnh bệnh viện, bước chân ưu nhã thông dong, không nhanh không chậm, cũng không thở lớn, tựa như nâng một bó hoa hồng lớn, “Xác thực không có tàn tật, nhưng không muốn xuống xe, đã như vậy, anh thay em làm giúp.”

“Nhiều người như vậy nhìn kìa, anh không biết xấu hổ tôi còn muốn mặt mũi, tôi lặp lại lần nữa, anh thả tôi xuống!”

“Em là người phụ nữ của anh, anh không biết là ôm người phụ nữ của mình có cái gì không biết xấu hổ.”

“Ai là người phụ nữ của anh, mặt của anh bị anh ném tới Cửu Trại Câu sao, hèn hạ vô sỉ!”

“Cám ơn khen ngợi ”

34. Chương 28: Chương 28

35. Chương 28: Tình Cũ Tình Mới

Không biết ngủ được bao lâu, lúc Tần Ngu mơ mơ màng màng mở mắt ra, mặt trời bên ngoài cửa sổ lên cao rồi, giống như một quả cầu lửa thật lớn, bấm ngón tay tính toán, cô đã thành công ngủ qua thời gian ăn cơm trưa.

Cô là người chứ không phải là thực vật, không thể quang hợp, không ăn bữa trưa khiến cho cô đói bụng tới mức bụng dán vào lưng luôn, cô có cảm giác đói tới mức ngực cũng nhỏ đi một vòng rồi.

Đứng dậy rời giường, Tần Ngu cảm thấy mồ hôi dính khắp người, rất nhớp nháp không thoải mái, khiến cho mái tóc dài tới eo cũng dính vào sau lưng.

Vén chăn lên, với lấy cái nhiệt kế, đo lại nhiệt độ cơ thể mình, đã hết sốt rồi, nhưng mà mũi vẫn còn nghẹt một chút.

Vỗ vỗ khuôn mặt của mình, làm cho bản thân thanh tỉnh đôi chút, xỏ đôi dép lê đi vào toilet rửa mặt.

Điện thoại di động trong phòng ngủ vang lên hết lần này đến lần khác, Tần Ngu đang ở trong toilet vừa ngâm bọt vừa khoan khoái hát, không hề biết điện thoại di động đang réo rất gọi cô ở bên ngoài.

Tinh thần sáng khoái đi ra từ toilet, chuẩn bị lấp no cái bụng trước đã.

Trên bàn ăn có đồ ăn sáng Hứa Giang Nam đã làm sẵn, Tần Ngu bê vào bếp hâm nóng lại.

Sau khi ăn cơm xong không có việc gì làm, cô không muốn lại tiếp tục đi ngủ, ngủ quá nhiều khiến cho cô cảm thấy chỉ số thông minh của mình sẽ giảm đi một bậc, cả người đều mơ màng.

Ngồi trên sofa mở ti vi, nhưng mà ti vi cũng không có chương trình gì hay cả, ngẩn người trống rỗng, Tần Ngu đột nhiên nghĩ tới chuyện gì đó.

Trở về phòng ngủ lấy cái điện thoại di động.

Mở ra, một loạt cuộc gọi nhờ vả tin nhắn liên tiếp hiện ra, có năm cuộc gọi nhờ, do Hứa Giang Nam gọi, có ba tin nhắn, một tin là của Hứa Giang Nam, hỏi cô đã dậy chưa, có khoẻ không, đã ăn đồ ăn ở trên bàn chưa, quả thực là quan tâm rất chu đáo, cũng có thể vinh dự được liệt vào danh sách mười người chồng tốt nhất cả nước, so với mẹ cô còn quan tâm hơn, trái ngược với người mẹ của cô, nhắn tin đến chỉ phán một câu, người mẹ mới giới thiệu có hài lòng không? So với người thanh niên rùa vàng tài tuấn lần trước thì tốt hơn một vạn lần chứ, ánh mắt của mẹ con có phải càng ngày càng tăng! Tần Ngu không nhận được lắm lắm một câu, ánh mắt càng ngày càng tăng không thấy đâu, ngược lại thì lại nhìn thấy càng ngày càng tự khen bản thân tăng lên không ít. Còn tin nhắn cuối cùng là của Cố Uyển Uyển, rất nhiệt tình rủ cô cùng đi tới cái quán cũ bên cạnh khoa y trong trường đại học để ăn cháo gà. leeequhydonnn

Đầu tiên Tần Ngu trả lời tin nhắn Hứa Giang Nam trước: Đã dậy rồi, đã khoẻ lên rồi, cơm cũng đã ăn rồi, mùi vị rất ngon.

Sau đó gọi một cuộc điện thoại về cho mẹ Tần.

“Con gái, con đã gặp Hứa Giang Nam chưa?” Giọng Mẹ Tần so với con gái còn cao hơn.

“Đã gặp, đã gặp.” leeequhydonnn

“Cái kia, mẹ, chuyện của con mẹ đã nói bao nhiêu với Hứa Giang Nam rồi?”

“Chuyện gì có thể nói đều nói hết rồi.”

“Vậy mẹ nói với Hứa Giang Nam biết ai là cha của Tần Lăng?”

“Không phải là kẻ bạc tình họ Tống kia sao, mẹ đều nói cho Giang Nam biết rồi, Giang Nam nói, nó sẽ không ghét bỏ con, lần này trở về, nó chính là muốn quay lại với con như trước kia, nó còn muốn kết hôn với con, nuôi dưỡng Tần Lăng thay con, nó nói, nó sẽ không bỏ qua cho kẻ bạc tình họ Tống kia, con gái con phải biết quý trọng thật tốt, đứa nhỏ Giang Nam này mẹ nhìn nó lớn lên, rất đáng tin tưởng.”

Tần Ngu thở dài một hơi, sợ điều gì sẽ gặp điều đó, Hứa Giang Nam như vậy có thể là đối thủ của Tống Mặc sao, báo thù, chỉ sợ anh khiến anh càng liên lụy thêm, ôi cha mẹ ơi, cái này không phải càng khiến cô thêm phiền phức hay sao.

“Mẹ, chuyện của con và Hứa Giang Nam còn có Tống Mặc nữa, mẹ đừng nhúng tay vào, con sẽ tự biết làm như thế nào.”

“Cái đó không được, con, tút, tút...” Tần Ngu quyết đoán cúp điện thoại, những lời muốn nói, lại chưa nói hết.

Cô ngả người nằm trên ghế salon, chống vó lên trời, nhìn chằm chằm lên trần nhà ngẩn người, cô đã tạo nghiệt gì vậy, tình cũ tình mới, bỏ không xong mà suy nghĩ thì càng loạn, thật là nhiều chuyện phiền toái.

Trời ơi, thôi kệ, xe đến trước núi ắt sẽ có đường, thuyền tới bến tự nhiên sẽ thẳng, mặc kệ cho số phận đi, ai cũng không đáng tin, vẫn là nên tin vào niềm vui trước mắt này, thật vất vả Cố Uyển Uyển mới mời cô đi ăn, không đi chính là ngốc.

Cầm di động nhắn tin lại cho Cố Uyển Uyển: Sáu giờ tối, đi ăn cháo gà ở quán cũ bên cạnh khoa y trong trường đại học, không gặp không về, chuẩn bị hầu bao của cậu thật tốt đi.

36. Chương 29: Chương 29

37. Chương 29: Kinh Sợ

Trong bệnh viện.

“Bác sĩ, như thế nào?”

“Mẹ và đứa bé đều rất tốt, không có gì không ổn.”

Lê Nhược ngồi ở một bên trên ghế ngồi, sắc mặt lạnh lùng lườm Thẩm Ngạn, “Đã nói rất tốt, lại muốn làm điều thừa.”

Bàn tay của Thẩm Ngạn vượt đầu Lê Nhược, “Làm cha của đứa bé, anh có quyền biết tình trạng khỏe mạnh của con.”

Lê Nhược không kiên nhẫn né tránh, “Thẩm Ngạn tôi nói cho anh biết, động thủ động cước với tôi một lần nữa cẩn thận tôi trở mặt.”

Thẩm Ngạn sững sờ mấy giây, cố làm ra vẻ không thềm để ý chút nào nhếch môi, thu tay lại, “Không động thì không động.”

“Hiện tại chúng ta có thể đi sao?”

“Đợi chút.”

“Thẩm Ngạn anh cứ lè mề như vậy tôi liền bỏ đứa bé này!”

“Em đừng quên đứa bé này mang ý nghĩa như thế nào.” Thẩm Ngạn ngoái đầu nhìn lại, như có điều suy nghĩ xẹt qua bụng Lê Nhược.

“Tổng Mạc theo như em nói...” Lê Nhược chụp lấy tay đột nhiên run lên một cái, con mắt khế tròng lớn mở ra, đáy mắt có thần sắc kinh ngạc chột lóe lên.

“Em cứ nói đi?” Thẩm Ngạn hỏi ngược lại.

Lê Nhược cắn cắn môi dưới, cắn thanh.

Thẩm Ngạn xoay người theo bác sĩ đi vào trong phòng.

Cho đến khi Thẩm Ngạn từ trong phòng đi ra, Lê Nhược còn có chút tinh thần hoảng hốt không kịp hồi thần, một mảnh lạnh buốt ở ngón giữa.

Thẩm Ngạn đi thẳng tới nắm tay cô, rời đi, Lê Nhược vừa mới hoàn hồn, phát giác tay của mình bị Thẩm Ngạn nắm sít sao, theo bản năng muốn tránh thoát, Thẩm Ngạn ngoái đầu nhìn lại, đột nhiên ánh mắt có chút lạnh, “Lê Nhược, em đừng quên, hiện tại chỉ có Thẩm Ngạn anh muốn em.”

Đôi mắt Lê Nhược có chút biến đổi, bỗng dưng ngực như kim châm, một hồi lâu, cúi đầu phun ra một câu nói, lại không có rút ra tay mình ra, “Thẩm Ngạn, Lê Nhược tôi không phải là không ai muốn, cũng không phải là, chỉ có một mình anh nguyện ý cưới tôi.”

“Phải không?” Thẩm Ngạn không đáp ngược lại cười, đáy mắt chột lóe lên tinh quang.

Ngồi vào trong xe, ngược lại Lê Nhược yên tĩnh không ít, không giống như người vênh vào hung hăng trước đây, chỉ là nhàn nhạt hỏi một câu, “Còn muốn tôi bồi anh đi đâu vậy, sáng khoái chút đi.”

“Đến nhà anh, chỗ cuối cùng.”

Chờ đợi đến sáu giờ, Tần Ngu chuẩn bị giặt sạch hai bộ quần áo ướt nhẹp ngày hôm qua.

Trong tay cầm lấy tây trang của Tổng Mạc nhiệt tình xoa nắn, nói thật, đến bây giờ cô đều nghĩ không ra ngày đó Tổng Mạc vì cái gì ném áo khoác cho cô, chẳng lẽ nói anh đột nhiên đại phát lương tâm, rất nhanh,

Tần Ngu hủy bỏ cái ý nghĩ này, nói đùa gì vậy, Tống Mặc có cái gì lương tâm, lương tâm của anh, sớm đã cho chó ăn.

Nếu như không có cho chó ăn, bốn năm trước anh cũng sẽ không ngủ với cô sau đó ra đi, ngay cả cái rằm đều không phóng một cái, chơi gái cũng phải bỏ tiền, anh chế giễu hơn, ngủ với một khuê nữ như cô, một đồng tiền cũng không để lại, oh, ngược lại lưu lại một đứa con.

Dù sao, thời đại này, lòng người dễ đổi, có nhiều người giàu cận bã, nhiều tổng giám đốc cầm thú.

Tống Mặc lại không có thiếu, người đàn ông cận bã, cầm thú đều có đầy đủ .

Coi áo khoác của Tống Mặc như chủ nhân của nó mà chà đạp tới lui giày vò trăm tám mươi lần, mới vắt khô treo trên ban công.

Cô cũng chỉ có một ít bản lãnh này, giống như dũng sĩ đang vụng trộm, trên thực tế, cũng chỉ là người nhát gan, vừa thấy Tống Mặc như cháu gặp ông nội, đều kinh sợ.

Giặt xong áo khoác, nghỉ ngơi nghỉ ngơi, nhìn đồng hồ đeo tay một cái, đã sáu giờ, cô phải đi ăn bát bát gà với Cố Uyển Uyển rồi.

Thu thập đồ xong, gửi tin cho Hứa Giang Nam, nói cho anh biết không cần phải đón Tần Lăng, cô sẽ đi đón Tần Lăng, buổi tối cô sẽ mang bát bát gà về, nói cho anh biết không cần làm cơm tối.

Sau đó mang túi xách báo vật màu hồng của mình ra cửa.

38. Chương 30: Chương 30

39. Chương 30: Mang Theo Người Nhà

Lúc Tần Ngu tới đón Tần Lăng, Tần Lăng đang nói chuyện gì đó với cô giáo, thần thần bí bí.

Thấy Tần Ngu đi tới, cô giáo xoa đầu Tần Lăng, đứng dậy cười, “Tần Lăng mẹ em tới đón em rồi kìa.”

Mặc dù Tần Lăng chân ngắn, nhưng không ảnh hưởng tới việc bé chạy ào tới người Tần Ngu như một cơn gió. leê quý d0n9

Tần Ngu cúi xuống lấy tay xoa xoa khuôn mặt Tần Lăng, “Nói tạm biệt với cô giáo đi.”

Tần Lăng ngoan ngoãn vẫy tay với cô giáo, sau đó xoay người trèo lên ngồi trên xe đạp điện.

Xe đạp điện vững vàng len lỏi trong dòng xe tấp nập chạy về hướng khoa y trong trường đại học, mắt Tần Ngu nhìn về phía trước lên tiếng hỏi, “Vừa nãy cô giáo nói nhỏ với con chuyện gì thế?”

“Cô giáo hỏi con khi nào chú Giang Nam sẽ tới?”

“...”

Tần Ngu không nghĩ tới Hứa Giang Nam chỉ đưa Tần Lăng đi học có một lần mà lại đưa tới vận đào hoa, bây giờ quả nhiên là thời đại nhìn vẻ bề ngoài, cô cảm thấy thật may mắn vì giáo viên của Tần Lăng không phải là thầy giáo.

Hai mươi phút sau. leê quý d0n9

Xe còn chưa chạy tới cửa của quán cũ, Tần Ngu đã nhìn xuyên qua ánh đèn sáng trưng thấy Cố Uyển Uyển đang vẫy tay với cô.

Cố Uyển Uyển là một cô gái tính tình còn ngay thẳng hơn cả Tần Ngu, nếu như nói Tần Ngu là rượu nước thứ hai, thì Cố Uyển Uyển là rượu đỏ nước thứ hai, theo như lời Tần Ngu nói, Cố Uyển Uyển đi vào quán ăn mà mặc bộ quần áo tua rua rách bươm ở eo giống như vũ nữ, đương nhiên Cố Uyển Uyển cũng mạnh

mẽ đáp trả, cô ta nói tiểu Ngu Tử à, cậu có thể dùng cả ngày ăn mặc giống như người công nhân bảo vệ môi trường không, thân thể nhỏ bé này, không khác gì khoác cái bao tải lên người.

Tần Ngu bị cô ta đáp trả lại một câu như vậy, cái này gọi là không cùng một loại người thì không chung một thuyền, hai cô đều được xem là hai người đẹp lập dị trong thời đại mới, Cố Uyển Uyển lập dị một phần vì nghề nghiệp của cô ta là nghề nghiệp truyền thống của Trung Quốc được người đời xem là nghề nghiệp trơ trẽn nhất – nữ bác sĩ khoa tiết niệu. Tại Trung Quốc, cái nghề này so với nghề nam bác sĩ phụ sản còn khiến cho người ta không thể tiếp nhận được. Về phần Tần Ngu, thì tự mua dây buộc mình, mộng du cũng không có gì kỳ lạ, nhưng khả năng mộng du tới mức có thể mang thai em bé, thì đó là kỹ năng thuộc đẳng cấp cao rồi, trên đời này ngoại trừ cô ra sẽ không người nào có khả năng như vậy.

Cái quán cũ không có chỗ để xe, nên Tần Ngu quyết định gửi xe ở khoa y trong trường đại học.

Lúc dắt Tần Lăng đi tới trước mặt Cố Uyển Uyển, Cố Uyển Uyển nhăn nhó mày lại, “Sao lại còn mang theo người nhà, cậu lừa mình hả.”

Tần Ngu quen cửa quen ngõ đi vào quán cũ, tìm một chỗ bàn trống ngồi xuống, vừa cầm khăn giấy kém chất lượng thấm lau bàn vừa nói, “Cậu dù gì cũng là một bác sĩ, Tần Lăng nhà mình nhỏ xíu như vậy có thể ăn hết của cậu mấy đồng, xem cậu về điểm này không có tiền đồ gì hết.”

“Tiểu Ngu Tử, không thể nói như vậy được, mình kiếm được đồng tiền cũng không dễ dàng gì, sở biết bao nhiêu sinh mạng đàn ông mới có thể kiếm được chút tiền đó.” Cố Uyển Uyển tự đắc vênh lên giống như Nhị Lang.

Bên cạnh có không ít ánh mắt nhìn qua, chỉ vì hăm mộ tiếng tăm Cố Uyển Uyển, cô gái này lại có thể nói chuyện sở biết bao sinh mạng người đàn ông mà bình thường như chuyện chiếm núi giữ sông.

Tần Ngu lặng lẽ cầm chén lên che mặt mình và Tần Lăng lại, “Chén, bọn mình dù gì cũng học xong tiểu học, trước mặt mọi người đừng nói nói những lời thô tục như vậy chứ?”

Cố Uyển Uyển trợn trắng mắt đối với Tần Ngu, hừ một tiếng, vỗ tay vang lên một cái, “Chú Cát!”

“Đến đây!” le^e quyỵ do^nn

“Giống như cũ, thêm một suất nữa.”

“Được rồi.”

“Đợi chút.” Lúc chú Cát xoay người rời đi Tần Ngu bổ xung thêm một câu, “Lại làm thêm một suất nữa, đóng gói mang về.”

Chú Cát rời đi, Cố Uyển Uyển ừng ực uống mấy ngụm nước, “Đây là thế nào, đóng gói một phần mang về làm bữa khuya à, cậu vợ vét tiền của mình như vậy sao?” le^e quyỵ do^nn

Tần Ngu còn chưa lên tiếng, ngược lại Tần Lăng lại nói ra một câu, “Muốn mang một phần về cho chú Giang Nam ăn.”

Cố Uyển Uyển lên tiếng kinh hô, “Hứa Giang Nam đã trở về? !”

40. Chương 31: Chương 31

41. Chương 31: Bĩ Ổi Như Vậy

Khi Cố Uyển Uyển thông hận bắt đầu mắng chửi đến mười tám đời tổ tông của Hứa Giang Nam, bát bát gà đã được bung, Tần Ngu cùng Tần Lăng ăn khí thế ngất trời, thật vất vả có một cơ hội tốt cải thiện sinh hoạt như vậy, không lợi dụng tốt sẽ có lỗi với lương tâm của mình.

Lúc dựa vào tường đi ra, Cố Uyển Uyển mới kết thúc toàn bộ bữa tiệc chửi bới, lòng đầy cảm phẫn một phen vỗ vào bờ vai của Tần Ngu, giống như người bị Hứa Giang Nam vứt bỏ tám năm lại bị Tống Mặc vứt bỏ bốn năm là cô, “Tiểu Ngu Tử (Tiểu Ngu = nhỏ bé, nhỏ tuổi), mình nói cho cậu biết, hai nam cận bã này, ai cũng không thể gả.”

Tần Ngu nôn khan một tiếng, thiếu chút nữa phun ra.

Tần Lăng nhu thuận nhón mũi chân giúp Tần Ngu thuận khí.

Tần Ngu ngược mắt, đáy mắt khắc sâu hình ảnh hai bên đường phố ngũ sắc đẹp mắt, lại hiện lên một tầng nhỏ như vụn vàng, “Gả, vì cái gì không gả, ăn đã xong ngựa cũng là ngựa, còn hơn gả cho một con lừa.”

Cố Uyển Uyển đặc biệt khinh bỉ nhìn Tần Ngu một cái, “Chắc, Tiểu Ngu Tử cậu không thể tự giận mình như vậy nha, mặc dù, cậu chưa kết hôn mà có con, nhưng trong tiểu thuyết đều viết như vậy sao, cái gì nữ chính mang theo con gian khổ mưu sinh, tổng giám đốc bá đạo từ trên trời giáng xuống, ôn nhu lại nhiều tiền, đẹp trai lại cường thế, mặt dày mày dạn đến gần nữ chính, hãm hại lừa gạt thu vào tay, một trứng bồ câu đeo trên ngón tay, nữ chính liền thành thiếu phụ nhân nhà giàu, không chừng ngày nào đó cũng có một tổng giám đốc bá đạo từ trên trời giáng xuống lấy cậu tiến vào nhà giàu có, người còn sống, không nên bị quan như vậy.”

(Một trứng bồ câu= nhẫn kim cương, chị Uyển tưởng tượng thật phong phú, bá phúc)

Tần Ngu vỗ vỗ bộ ngực, đứng thẳng lên, “Trừ phi con mắt của tổng giám đốc bá đạo kia bị phân lấp đầy, còn là một đồng phân thật lớn, lấp đầy cực kỳ chặt chẽ đó.”

Đôi môi Cố Uyển Uyển khi đóng khi mở lại muốn nói gì đó, Tần Ngu không nghe thấy, lướt qua gò má Cố Uyển Uyển, Tần Ngu chỉ thấy được Lê Nhược, còn có một người đàn ông đứng cạnh cô ấy, người đàn ông đó đang nắm tay của Lê Nhược, còn là mười ngón tay đan xen, giống như cặp đôi vừa mới sa vào tình yêu cuồng nhiệt.

Tần Ngu động đập đôi môi, trong lòng không biết là kinh hay hỉ, hình như là hỉ lớn hơn kinh, ở trong lòng yên lặng vì Tống Mặc thấp ba nén hương, lại ức chế không được tiếng chiêng trống động vang trời đang nổi lên, thì ra người ta nói không sai, người tốt một đời bình an, người xấu nửa đường rút hố, Tống Mặc người này cuối cùng đã gặp báo ứng, lại bị vị hôn thê của mình, lớn như vậy bị cấm sừng, ha ha ha ha!

Không đúng, tin tức này khả rất có lợi, cô chụp cảnh này lại, nếu như sau này Tống Mặc muốn chinh cô, có một cán chuối lợi hại như vậy, cô không cần làm cháu của Tống Mặc nữa.

“Hắc hắc...” Cười ngây ngô hai tiếng, từ trong túi móc điện thoại di động ra.

Tần Lăng nhìn Tần Ngu, gương cầm một đôi mắt trắng đen rõ ràng trợn thật lớn, “Mẹ, mẹ thấy cái gì rồi hả?”

Cuối cùng Cố Uyển Uyển cũng hoàn hồn, mắt nhìn Tần Ngu, nói thầm, “Sao lại cười bí ối như vậy?”

Tần Ngu đi vài bước về phía trước, tìm một góc độ ánh sáng sáng ngời, răng rắc rắc rắc, nhanh chóng chụp được hình ảnh phóng to của Lê Nhược cùng người đàn ông kia.

Xong việc vui vẻ đưa cho Cố Uyển Uyển, “Xem, đây là vị hôn thê của Tống Mặc.”

Tần Lăng chỉ nghe được hai chữ Tống Mặc, ở bên đùi Tần Ngu tròng hai mắt, “Ba ba...”

Cố Uyển Uyển liếc Tần Ngu một cái, “Không tồi, đức hạnh của vị hôn thê của Tống Mặc này, mà sao cậu cao hứng vậy.”

Mấy giây sau, giống như là phát hiện đại lục mới, không dám tin nhìn về phía Tần Ngu đang cười vui vẻ, con mắt tròng giống như chuông đồng, “Chẳng lẽ, cậu thích Tống Mặc nam cận bã này sao? !”

42. Chương 32: Chương 32

43. Chương 32: Xuân Tâm Nhộn Nhạo

Tần Ngu làm như không không nghe thấy lấy điện thoại nhét vào túi quần, nhiệt tình xoa xoa bé cưng, “Cục cưng à, mẹ có khả năng vờ hỏi mặt mũi hay không tất cả đều nhờ vào con đó.”

Tần Lăng chớp chớp đôi mắt to tròn sáng ngời, “Có cục cưng ở đây.”

Ý thức Tần Ngu bị vụn vỡ gõ một cái lên đầu của con trai Tần Lăng “Cục cưng cái rắm ấy, con là con trai, đừng có giả bộ đáng yêu giống như con gái, sau này con sao bảo vệ mẹ được.”

Khuôn mặt Tần Lăng lập tức nghiêm chỉnh lại, bộ dạng rất nghiêm trang, nhìn rất đáng yêu.

Cố Uyển Uyển thấy bản thân mình bị xem nhẹ, vô cùng khó chịu đưa tay ra nhéo ngang hông Tần Ngu một cái, “Cậu trả lời đi, thằng thần được khoan hồng chống cự phải bị nghiêm trị, nói, có phải đã thích Tổng Mạc rồi hay không!”

Tần Ngu hí con mắt nhỏ lại, rất giống một con quạ đen lừa ăn thịt hồ ly, ánh mắt nhàn nhạt nhìn lên khuôn mặt Cố Uyển Uyển, giống như có dòng nước trong vắt tràn ra, phá lệ đến xem, “Thích anh ta? Trừ phi mắt mình bị mù.”

Nước trong đích xác là nước trong, còn là một cái bồn nước trong rất lớn và lạnh như băng.

Cũng may Tổng Mạc không có ở đây, không nghe thấy Tần Ngu nói lời thề son sắt này, nếu không không biết khuôn mặt sẽ đặc sắc như thế nào.

Cố Uyển Uyển nhú lông mày lại, thật sự thương thức Tần Ngu, “Có khí phách!” d,0dylq.d

Tần Ngu vừa thong thả bước chân tiến lên phía trước, vừa cười ngây ngô, “Tất nhiên rồi, dù gì bây giờ mình cũng đang nắm giữ thứ quan trọng của Tổng Mạc, đến lúc đó nếu Tổng Mạc dám tranh con trai với mình, mình sẽ khiến cho tất cả mọi người trên toàn thế giới đều biết vị hôn thê của Tổng Mạc chạy trốn cùng người đàn ông khác, ha ha ha ha.”

Ở cổng y khoa trong trường, Tần Ngu lấy một tư thế xoay người mức độ khó cao giang chân ngồi trên xe đạp điện, đôi mắt trong đêm cũng sáng lên lấp lánh, giống như con mắt có đính viên kim cương, vẫy vẫy tay với Cố Uyển Uyển, “Cám ơn nương nương đã chiêu đãi.”

Cố Uyển Uyển lắc đầu, vẻ mặt ghét bỏ, “Nhìn bộ dạng của cậu kìa, cẩn thận vỡ trứng.” Vừa dứt lời xong, lại nói thêm một câu rất tự nhiên “À quên, cậu không có trứng.” d,0dylq.d

Tần Ngu nhếch miệng, “Cố Uyển Uyển, Tần Lăng nhà mình còn đang ở đây, ăn nói lịch sự chút, đều bị cậu làm cho hư người hết rồi. ”

“Biết rồi, biết rồi, đừng nói nhảm nữa, nhớ chủ nhật này đấy.”

Tần Ngu giơ tay ra làm tư thế ok, giẫm chân lên xe đạp điện, xe chạy đi như một làn khói, sau đó vẫn không quên trao cho Cố Uyển Uyển một nụ hôn gió, vẻ mặt xuân tâm nhộn nhạo. d,0dylq.d

Cố Uyển Uyển thiếu chút nữa thì ói ra.

Khi về nhà trong nhà không có ai, Hứa Giang Nam chắc phải ở lại làm thêm giờ.

Tần Ngu đem phần cháo gà mang về vào bếp hâm nóng lại, rồi đi ra ban công lấy quần áo vào.

Chuông cửa đột nhiên vang lên, chắc là Hứa Giang Nam trở lại, Tần Ngu đi hai bước ra cửa hét lên thật to, “Tần Lăng, mở cửa cho chú Giang Nam.”

Hứa Giang Nam thả cái chìa khoá xe Land Rover và cái cặp ôm trong tay xuống, “Mẹ con đâu rồi?”

Mắt Tần Lăng vẫn chăm chú nhìn chăm chăm vào màn hình tivi tay chỉ chỉ ra ban công.

Hứa Giang Nam cầm theo một cái túi được đóng gói rất tinh xảo trong tay bước ra ban công.

Đập vào mắt, là ánh đèn mờ nhạt phía dưới, trong tay Tần Ngu cầm cái áo vest, cười giống như một đoá hoa, khoé mắt đuôi mày đều là nét cười rất vui vẻ.

Dừng bước chân lại, cái túi đóng gói mang theo khê kêu sột soạt, trong mắt giống như rơi vào một làn mưa bụi, có chút sương mù, lại thêm một tầng thương cảm mờ nhạt.

Âm thanh sột soạt của cái túi mặc dù rất nhỏ nhưng cũng làm Tần Ngu giật mình một chút, bàn tay khê run, cái áo vest đang cầm trong tay suýt rơi xuống đất, trong mấy giây ngắn ngủi chop mũi lại rịn ra một lớp mồ hôi mỏng, môi mấp máy, Tần Ngu thầm mắng mình một tiếng, có cái gì phải sợ, sao giống như bị bắt gian vậy.

Vén tóc lộn xộn ở bên tai, ngược mắt lên, sự vui vẻ hiện lên ở khoé môi có chút gương gao.

Về thương cảm trong đáy mắt của Hứa Giang Nam không biết đã lặn lẽ biến mất từ khi nào, ánh mắt nhìn thẳng vào Tần Ngu, hiện ra vẻ dịu dàng như nước, dưới ánh đèn không nói ra rõ ràng được, phẳng phất giống như thiếu niên áo trắng trong tiểu thuyết đứng đón gió mặt mày đẹp như tranh vẽ.

Bước về phía Tần Ngu, chuyển món đồ trong tay đến trước mặt Tần Ngu, “Tặng cho em, mở ra xem một chút đi.”

44. Chương 33: Chương 33

45. Chương 33: Kế Hoạch Gì?

Tần Ngu nghĩ giống như giẫm nát đám mây, giống như cô, là bị sắc đẹp của Hứa Giang Nam mê hoặc...

Một hồi lâu, mới nhanh chóng để tùy ý tây trang của Tống Mặc trên cánh tay, tiếp nhận cái hộp.

Ngồi xổm người xuống mở ra, dĩ nhiên là một đôi giày cao gót, còn là GUCCI, Tần Ngu lập tức liền mềm nhũn chân, thiếu chút nữa nhất cái mông ngồi dưới đất.

“Anh thấy cặp giày cao gót kia của em không thể mang nữa, đã giúp em mua một đôi.” Hứa Giang Nam cười nhạt nói.

Tần Ngu ngược cầm hơi nhón lên nhìn về phía Hứa Giang Nam, “Sao lại mua một đôi giày cao gót mắc như vậy, sao em nỡ mang.”

Thân hình cao lớn của Hứa Giang Nam khom xuống, “Anh giúp em mang.”

Từ trong tay Tần Ngu mây bay nước chảy lưu loát sinh động tiếp nhận giày.

Tần Ngu trơ mắt nhìn cặp giày kia bị Hứa Giang Nam mang vào chân cô, lại trơ mắt nhìn Hứa Giang Nam ôm lấy eo của cô đỡ cô đứng lên, Tần Ngu cảm giác mình như là một bệnh nhân bị tê liệt nặng, nói thật, cả cái chân của cô đều yếu mềm, vừa động sẽ tê liệt như vậy.

Chỉ còn lại bàn tay ấm áp của Hứa Giang Nam như có như không đụng chạm vào mắt cá chân của cô tạo cảm giác tê dại, giống như vừa sờ vào một cột điện, một luồng điện từ đại não lan tràn đến cả thân, chấn động đến mức cô một mảnh chết lặng.

Hứa Giang Nam đẩy cô đi ra bên ngoài đứng trước gương, một đoạn đường Tần Ngu đi giống như đang đi ở trên mây, cô không cảm giác được trên người mình có vật chân thật này tồn tại.

Trước kia cô mang chính là bảy tám chục đôi giày, hiện tại cô mang đúng bảy tám ngàn đôi giày, thật sự là không thể so sánh nổi, nhất thời cô còn không cách nào thích ứng loại biến hóa cực đoan này.

“Đẹp không?” Hơi thở của Hứa Giang Nam cùng giọng nói hơi dày đều rơi vào bên tai Tần Ngu.

Cả người Tần Ngu đều là mộng .

Bất quá đôi giày cao gót bên trong chân nhỏ trước gương xác thực đẹp mắt, ngón chân trắng mượt mà, móng chân chính tề gọn gàng, khéo léo và tinh xảo, vừa đúng hoàn mỹ, giống như vì cô mà tạo ra, thấy rất thuận mắt.

Rất lâu, Tần Ngu mới lấy lại tinh thần, khoe môi chứa đựng ấm áp thoáng cười, “Hiếm khi anh còn nhớ rõ số giày của em.”

“Anh đã quên chính mình, nhưng mối quan hệ giữa chúng ta sẽ không bao giờ quên, chúng nó đều khắc vào ở đây của anh.” Hứa Giang Nam chỉ vào ngực của chính mình.

Tần Ngu đỏ mặt hồng, không biết nên nói tiếp như thế nào, cô luôn nhanh mồm nhanh miệng, một hồi lâu suy nghĩ, lại chỉ nghẹn ra một câu, “Cám ơn.”

“Không cần cảm ơn anh, đây đều là do anh cam tâm tình nguyện, Ngu Nhi.”

Tần Ngu sưng sờ mấy giây, không để lại dấu vết xoay người, “Em đã để lại một bát bát gà cho anh, bận rộn một buổi trưa, đói bụng không.”

Một câu nói, hủy diệt tất cả bầu không khí lãng mạn.

Lúc Hứa Giang Nam hoàn hồn, trong lòng đã không còn nhiệt độ quen thuộc, chỉ còn lại mùi thơm dễ ngửi trong không khí, xoay người nhìn bóng lưng Tần Ngu chạy trốn chết, tự giấu giếm giật khoe miệng.

Tám năm này, cuối cùng anh trở về quá trễ...

Lúc Hứa Giang Nam ăn xong bát bát gà, Tần Ngu đã dụ dỗ Tần Lăng chìm vào giấc ngủ hơn nửa còn ỉn tây trang treo ở trong tủ quần áo, từ trong phòng ngủ đi ra, bưng một ly nước ấm ngồi trên ghế d; d'le/q-d sofa, “Anh Giang Nam, chúng ta hàn huyên một chút.”

Dứt lời, một góc ghế sofa khẽ hạ xuống, thân hình cao ráo của Hứa Giang Nam ôm Tần Ngu vào trong lòng, trong lòng Tần Ngu hơi động một chút, không hiểu sao muốn trốn, chẳng biết tại sao.

Thoáng xê dịch ra bên cạnh, đưa ly nước trong tay cho Hứa Giang Nam, nghiêm mặt nói, “Anh Giang Nam, liên quan về Tống Mặc, em muốn biết anh, có kế hoạch gì?”

46. Chương 34: Chương 34

47. Chương 34: Đại Dội Muốn Chết

“Ngu Nhi, anh tự có tính toán riêng, chuyện này anh không hy vọng em sẽ dính vào.” Hứa Giang Nam hơi ngần ra, rồi lạnh nhạt trả lời.

Tần Ngu nhú nhú mày, những lời này sao lại nghe có chút không thích hợp, chao ôi, đúng rồi, những lời này lẽ ra cô mới là người nên nói ra lời kịch này mới đúng chứ.

Ngón tay đang vịn trên ghế sofa khẽ nhúc nhích, đôi mắt đảo đi đảo lại, “Anh Giang Nam, chuyện này cũng đã qua rồi, hôm nay em ngồi ở đây chính là muốn nói cho anh biết, mặc kệ anh có kế hoạch gì đi nữa, em hy vọng từ nay về sau anh không cần phí sức đối với Tống Mặc.” dfiendnlieqiudoon

Những lời nói này nghe vào tai của Hứa Giang Nam lại trở thành Tần Ngu đang bảo vệ cho Tống Mặc.

Nhẹ nhấp một ngụm nước, ngón giữa hơi lạnh chạm vào đáy chén, nóng và lạnh giống như cảm giác cực hạn.

Nhìn chằm chằm Tần Ngu mấy giây, nghiêng đầu lên tiếng, “Ngu Nhi, em đã thích Tống Mặc.”

Tần Ngu bị anh nhìn chằm chằm có đôi chút không được tự nhiên, trong lòng không hiểu bắt đầu cảm thấy phiền chán, hôm nay đã xảy ra chuyện gì vậy, sao mọi người đều nói cô thích Tống Mặc hết vậy, thật sự là, ánh mắt họ như thế nào đều nhìn thấy cô thích Tống Mặc vậy. dfienddnlieqiudoon

Cô bĩu môi, “Em không thích anh ta, cũng không thể nào thích anh ta được.” Dứt lời, như là nhớ tới chuyện gì đó, con mắt mở thật lớn, gân cổ lên bổ xung một câu, “Những lời em vừa mới nói tuyệt đối không phải là nói giúp anh ta, em chỉ sợ anh bị thua thiệt, anh Giang Nam, chúng ta đâu không lại Tống Mặc đâu.”

Hứa Giang Nam không biết đang suy nghĩ gì, ánh mắt nhìn vào gương mặt Tần Ngu giống như nhuộm một tầng sương mù, làm cho người ta không phân biệt được rõ ràng.

Rất lâu sau, môi mỏng mới hé mở, “Được, anh nghe lời em.”

Dứt lời, để chén nước xuống, cầm lấy tay Tần Ngu “Nhưng mà, anh có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Tần Ngu liếm liếm môi theo bản năng, chẳng biết tại sao, nói chuyện điều kiện, cô có cảm giác, cảm thấy giống như là bán chính mình đi, cảm giác thật bất an.

“Gả cho anh.” Hứa Giang Nam vẽ mặt tràn đầy thâm tình, ánh mắt từ đáy mắt lóe lên, lộ ra vẻ chờ mong nhàn nhạt, giống như một chấm nhỏ giữa đêm khuya.

Tám năm trước anh đã bỏ lỡ Tần Ngu, tám năm sau, anh đã ném trái tim đủ cảm giác đau đớn khi mất cô, anh sẽ không bỏ qua cô lần thứ hai nữa.

Tần Ngu bối rối...

Đây là Hứa Giang Nam đang cầu hôn với cô sao?

Có phải là đã phát triển quá nhanh rồi không, cô còn chưa có chuẩn bị xong để mang theo Tần Lăng đi tìm kiếm mùa xuân thứ hai.

Trong đầu trống rỗng, tay chân nhất thời cũng không biết để chỗ nào, cả người lo lắng bứt rứt đứng dậy.

“Ngu Nhi, anh thề, lần này anh tuyệt đối sẽ không sẽ rời đi, anh sẽ đối xử với em thật tốt, cũng sẽ coi Tần Lăng giống như con trai ruột của mình, em có thể tin tưởng anh không?” Từng câu từng chữ đều rất thành khẩn, dưới ánh đèn, Tần Ngu nhìn thấy hàng lông mi thật dài của Hứa Giang Nam khẽ run, giống như đêm hôm đó của nhiều năm trước anh nói thích cô.

Nhưng mà, trái tim cô lại không giống như nhiều năm trước đó, đập mạnh giống như muốn bẻ tung lồng ngực.

Em có thể tin tưởng anh không?

Tần Ngu đột nhiên có chút muốn khóc.

Tin, cô làm sao mà lại không tin lời nói của Hứa Giang Nam được chứ, từ nhỏ đến lớn, mỗi câu nói của Hứa Giang Nam cô đều tin, cô tin anh sẽ lấy cô, cô tin anh sẽ không đi, cô tin anh sẽ chăm sóc cô cả đời.

Sự tin tưởng của cô rồi trở thành cái gì?

Hứa Giang Nam rời đi, vừa đi chính là tám năm, không một chút tin tức.

Đó là tình yêu do cô tình nguyện, đại đột muốn chết.

Tần Ngu không biết bản thân mình im lặng đổ hoe mắt từ khi nào.

Hứa Giang Nam thở dài một hơi, đem Tần Ngu ôm vào lòng thật chặt, khít khe không có một kẽ hở.

Bàn tay khẽ vuốt ở trên lưng Tần Ngu, lòng bàn tay nóng ấm, đầu ngón tay ôn nhu, cực kỳ giống tám năm trước mỗi khi Tần Ngu bị ủy khuất.

Giọng nói đau lòng thật khẽ lọt vào bên tai Tần Ngu, “Tiểu Ngu Nhi, trở về bên cạnh anh đi, gả cho anh, được không?”

48. Chương 35: Chương 35

49. Chương 35: Thiếu Dưỡng Khí Tới Chết

Gả cho anh, được không?

Những lời này, Tần Ngu đã đợi mười hai năm, từ khi còn là mối tình đầu mùa hè ấy, cho tới hôm nay, toàn bộ mười hai năm, cô đã vô số lần nghĩ tới có một ngày Hứa Giang Nam đứng ở trước mặt cô nói với cô một câu gả cho anh, được không?

Nhưng khi Hứa Giang Nam thật sự nói ra câu nói đó, Tần Ngu lại không mừng rỡ như trong tưởng tượng.

Là cô không hề yêu Hứa Giang Nam sao?

Sẽ không, những năm gần đây cô từng vô số lần nhớ tới anh, đã từng vô số lần mơ tới mình mặc một bộ áo cưới trắng noãn thành cô dâu của Hứa Giang Nam.

Làm sao cô không yêu anh được?

Cầm Tần Ngu hơi nhón cằm trên bờ vai Hứa Giang Nam, nước mắt chập chập rơi trên áo sơ mi trắng của Hứa Giang Nam, thành những nước đọng lớn nhỏ, giờ khắc này nội tâm ngũ vị hỗn loạn, giống như bàn gia vị bị đổ, cô không biết đến tột cùng mình cảm động, hay ủy khuất, hay là, là cái khác...

Rất lâu, gật đầu nhẹ, giọng nói mất tiếng, “Được.”

Cái chữ này rơi vào trong lòng Hứa Giang Nam, cũng rơi vào tim của cô.

Không biết sao, đáy lòng một mảnh trống không, trống không thấy đau.

Gả cho Hứa Giang Nam, là lựa chọn tốt nhất của cô, có lẽ cùng tình yêu không quan hệ, nhưng lại có lẽ, đây là tình yêu của cô.

Tần Ngu cho rằng, giữa cô cùng Hứa Giang Nam, chỉ là thiếu thời gian, chỉ cần lâu một chút, lại lâu một chút, cô sẽ cùng Hứa Giang Nam trở lại khoảng thời gian tám năm trước, không phải sao? Dù sao cô đã từng yêu Hứa Giang Nam như vậy.

Hứa Giang Nam mừng rỡ, rũ con mắt xuống nhìn Tần Ngu, hốc mắt cô ửng đỏ, lông mi cô đen tuyền, cánh môi hơi vênh, cô như vậy làm cho anh động tình, giờ khắc này, anh mới cảm thấy thật chân thật, Tần Ngu là của anh.

Đôi mắt bắn ra ánh sáng, vài phần mê ly, vài phần mị hoặc, yết hầu chuyển động trên dưới, khuôn mặt chậm rãi áp xuống...

Tần Ngu cúi đầu, phát giác được hơi thở đàn ông càng ngày càng gần, trái tim nhảy vọt lên cổ họng, tựa hồ một giây sau sẽ nhảy ra ngoài, một trận hoảng loạn ở đáy lòng, cô là né tránh sao? Còn là né tránh sao? Phải né tránh như thế nào mới không quá lúng túng?

Chỉ mảnh treo chuông, môi mỏng của Hứa Giang Nam đã dừng ở môi của cô, một giây sau, sẽ đặt lên, bắt quá chỉ còn vài xăng-ti-mét, trong không gian yên tĩnh truyền đến âm thanh kết... Một tiếng, cái đầu nhỏ của Tần Lăng chui đến chờ hai người, mắt buồn ngủ bộ dáng mông lung.

Trong lòng Tần Ngu trăm mối cảm xúc ngổn ngang, hận không thể xông tới ôm lấy Tần Lăng dừng lại mãi liệt.d;d/l'q.d

Tần Lăng nhìn chằm chằm hai người trong chốc lát, đáy mắt dần dần thanh minh, mở trừng hai mắt, “Hai người cứ tiếp tục.”

Xoạch một tiếng, cửa đóng kín lần nữa.

Hứa Giang Nam sững sờ trống rỗng, Tần Ngu nghĩ phải rút lui, chỗ ngồi bên cạnh Hứa Giang Nam không phải chỗ tốt nán lại, vài phút cũng có thể làm cho cô thiếu dưỡng khí tới chết.

“Không còn sớm, nghỉ ngơi đi, sáng mai còn đi làm nữa, Hứa tổng.” Tần Ngu cố làm ra vẻ thoải mái nhếch nhếch môi cười, chế nhạo nói.

Hứa Giang Nam hoàn hồn, cười khê, ánh mắt sâu xa, “Tốt, Hứa phu nhân.”

Khu biệt thự hạng sang.

Xe chậm rãi dừng lại, một mét đường xa đèn, ánh sáng vừa vắn mờ nhạt.

Lê Nhược buông tay Thẩm Ngạn, “Đồ đâu?”

“Vật gì?” Hai tay Thẩm Ngạn gối ở sau gáy, thần thái thản nhiên tựa vào ghế ngồi sau lưng, vẻ mặt vô tội.

“Thẩm Ngạn anh đừng giả bộ nữa, sáng hôm nay anh đáp ứng tôi thế nào?”

“Đã quên.” Thẩm Ngạn hời hợt.

“Tôi hứa đi với anh, anh mang thứ đó tiêu hủy trước mặt tôi, anh dám nói lời này anh chưa từng nói?” Lê Nhược đến gần Thẩm Ngạn, đôi mắt đẹp trợn thật lớn, hận không thể ăn anh.

“Có gì không dám?”

“Thẩm Ngạn anh có phải là đàn ông hay không!”

Thẩm Ngạn đột nhiên đứng dậy, đưa tay, chế trụ đầu của Lê Nhược, khê dùng sức, mặt của Lê Nhược mặt liền đối diện với mặt của anh, bàn tay ở gò má Lê Nhược nhẹ nhàng vuốt ve, ánh mắt sáng quắc, “Cái này em phải rõ ràng nhất, không phải sao?”

Toàn thân Lê Nhược phát run, đưa tay chống đỡ ở ngực Thẩm Ngạn, muốn thoát ra.

Thẩm Ngạn tăng ở tay, cánh môi hai người áp vào nhau thật chặt.

50. Chương 36: Chương 36

51. Chương 36: Anh Ta Làm Sao Bây Giờ?

Răng môi quắn quít, hơi thở rối loạn, nụ hôn bá đạo tiến quân thần tốc tới cực điểm.

Lê Nhược chẳng biết đã hoàn hồn từ lúc nào, há miệng, cắn vào môi Thẩm Ngạn, trong nháy mắt, một mùi máu tươi tràn ra từ răng môi của hai người.

Thẩm Ngạn bị đau, rời khỏi, ngón cái xẹt qua cánh môi, là vết máu đỏ thẫm.

Còn chưa hồi phục lại tinh thần, ‘bốp’ một tiếng, một cái tát vang dội đã rơi vào mặt, đặc biệt vang lên ở trong xe. le quý d0n9

Hốc mắt Lê Nhược đỏ lên, toàn thân đều đang run rẩy, thật sự cô đã đánh một cái tát này, lòng bàn tay của cô đã đỏ ửng lên đau rất, nhưng mà cũng không đau bằng nỗi đau từ đáy lòng của cô.

Thẩm Ngạn anh ta coi Lê Nhược cô là ai chứ?

Cắn cắn môi dưới, ánh mắt quật cường nhìn chằm chằm Thẩm Ngạn, “Tôi hỏi lại anh một lần cuối cùng, đồ đâu?” le quý d0n9

Cả người Thẩm Ngạn đều có cảm giác thất bại, ngược mắt lên nhìn Lê Nhược một cái, “Không có.”

“Có ý gì?”

“Ngay từ đầu là anh đã lừa dối em, không có hình khiêu dâm gì ở đây hết.”

“Thẩm Ngạn!”

Gò má người đàn ông ẩn hiện trong ánh sáng không phân biệt được đâu là thật đâu là giả, chỉ thấy anh ta nhếch môi tự giễu, lẳng lặng nhìn ra bên ngoài cửa sổ, rút ra một điều thuốc, ngón tay run run, điều thuốc từ trên tay anh ta mấy lần suýt rơi xuống.

Lấy ra cái bật lửa, ‘tạch’ một tiếng, ngọn lửa phun ra, chiếu sáng lên khuôn mặt người đàn ông, đáy mắt anh ta tuyệt vọng, hút một hơi, hạ cửa xe xuống, lúc khói thuốc từ trong miệng tràn ra, trong xe vang lên tiếng đàn ông khàn khàn mà vỡ vụn, “Thật xin lỗi, em đi đi.”

Anh ta cho rằng ít nhiều gì cô cũng hiểu rõ tâm tư từ đáy lòng của anh ta, cho rằng ít nhiều gì cô cũng có chút cảm động, nhưng tất cả mọi chuyện xảy ra đều là anh ta tự cho mình là đúng, đến cùng là do anh ta đánh giá bản thân quá cao, cho rằng dù cô là một khối băng, cũng sẽ có ngày bị sự ấm áp của anh ta làm cho tan chảy, nhưng mà anh ta đã sai rồi, sai một cách nghiêm trọng, Lê Nhược cô không có trái tim.

Lê Nhược im lặng nhìn chằm chằm Thẩm Ngạn, ánh sáng mờ nhạt làm cho sự mệt mỏi trong ánh mắt anh ta càng phóng đại ra, trong lòng khẽ nhúc nhích, há to miệng ra, cầu xin lỗi định mấy lần nói ra, nhưng lại bị cô nuốt vào.

Không có một chút do dự nào nữa, mở cửa xe ra, bước xuống xe.

Âm thanh thất bại và tuyệt vọng của người đàn ông theo khe hở truyền ra, giống như một lời thở dài đã kéo dài trong một thời gian dài, “Nhược Nhược, sau này, chúng ta, còn có thể gặp mặt nhau nữa không?”

Thân thể mảnh khảnh của Lê Nhược dừng lại, bước chân mọc rễ tại chỗ.

Rất lâu sau, cửa lại mở ra một lần nữa, bước đi dứt khoát, chỉ để lại cho Thẩm Ngạn một bóng lưng cao ngạo.

Cửa xe đóng lại kêu ‘cạch’ một tiếng, trong không khí chỉ còn lại tiếng gió xào xạc, cánh tay Thẩm Ngạn để ở ngoài cửa kính xe, tàn thuốc lá dài ra một khúc dài, lung lay sắp đổ, một giây sau rơi xuống.

Bóng dáng Lê Nhược càng ngày càng nhỏ, Thẩm Ngạn không tiếng động nhếch nhếch miệng, khóe môi mỏng cong lên khiến cho người ta đau lòng.

Anh ta chợt nhớ tới rất nhiều năm trước, sinh nhật Lê Nhược, cũng là ban đêm tối đen như thế này, cũng là ánh trăng trong trẻo nhưng lạnh lùng như thế này, anh ta dùng tiền để dành mua cho cô chiếc váy cô thích nhất, cô lại phát tay với anh ta một mình ngồi lên xe Tổng Mặc, cũng là cô đã lưu lại cho anh ta cái bóng lưng cao ngạo như thế này.

Anh ta đợi cô nhiều năm như vậy, cô lại chỉ nhớ rõ cô và Tổng Mặc là thanh mai trúc mã, cô không nhớ anh đã chơi cùng cô hai mươi sáu năm thanh mai trúc mã, trong mắt cô, chỉ có mình Tổng Mặc, vậy anh ta ở đâu? Anh ta làm sao bây giờ?

Anh ta cười si ngốc, mắt từ từ nhắm lại.

Anh ta nên buông tay phải không?

52. Chương 37: Chương 37

53. Chương 37: Ăn Không Khí

Phòng họp.

Ở phía trên tổng giám đốc đang nói chuyện, bầu không khí hết sức nghiêm túc yên tĩnh.

Đột nhiên, tiếng chuông điện thoại phát ra: Chủ nhân, thùng cơm kia lại gọi tới!

Một giây sau, tất cả mọi người đang thương lượng say sưa, ánh mắt đồng loạt rơi vào trên người Tần Ngu, cái gì gọi là vạn kiếm cùng phát, đây chính là như vậy, Tần Ngu cảm giác mình bị một loại ánh mắt sắc bén bắn thành một cái sàng.

Yên lặng tay run run luồn vào trong túi nhả xuống nút tắt máy, trong lòng thầm mắng một trăm tám mươi lần tám đời tổ tông người gửi tin nhắn cho cô. Ngược mắt, vừa vặn chống lại ánh mắt của tổng giám đốc, ánh mắt kia, ác độc như là đời trước Tần Ngu ôm vợ anh cùng con trai nhảy xuống giếng vậy, Tần Ngu run rẩy thân thể, cúi đầu xuống.

Tổng giám đốc hung dữ trừng cô một lần cuối cùng, thu hồi ánh mắt, tiếp tục đứng ở trên đài dùng nước miếng của anh siêng năng đổ vào mọi người.

Tần Ngu thở phào nhẹ nhõm, trong đầu đã thầm đâm chết người đã gửi tin nhắn cho cô.

Thật vất vả đợi đến khi hội nghị kết thúc, vừa định chạy nhanh ra ngoài, sau lưng, vang lên tiếng hét phần nộ của tổng giám đốc, “Tần Ngu, cô ở lại!”

Tần Ngu thống khổ mà vặn vẹo quay đầu lại, hận không thể tìm đậu phụ đâm chết.

Xem ra hôm nay cô khó thoát khỏi cái chết, lòng dạ hẹp hòi của tổng giám đốc sẽ không bỏ qua cho cô.

Từ lúc vào công ty, cô rất cẩn trọng, lo lắng đề phòng bưng trà rót nước lau bàn, chuyển ghế dựa đóng dấu làm mọi việc, chính là vì muốn nuôi gia đình sống qua ngày, nhưng cô lại quá đẹp mắt, tổng giám đốc bỉ ổi này muốn bao nuôi cô, cô thà chết không chịu, kết quả từ đó kết hiểm khích với tổng giám đốc, cô trốn tránh, tận lực không gây tiếng tăm gì, tận lực làm người vô hình, kết quả đã xảy ra một chuyện như vậy, lại la ó, người vô hình thành lô-cốt, tránh không khỏi rồi.

Di chuyển chậm chạp đến trước mặt tổng giám đốc, nhẹ nhàng bước liên tục, thoát nhìn giống như tiểu thư khuê các.

“Tôi có nói qua trong phòng họp không cho phép có chuông điện thoại di động xuất hiện không?” Trên mặt tổng giám đốc bỉ ổi dữ tợn run lên, nước miếng lướt qua không khí 360 độ không góc chết rơi vào trên mặt Tần Ngu.

Tần Ngu ra vẻ đáng thương, giọng nói tiểu nhân như muỗi kêu, “Có.”

“Vậy cô nói tôi nên trừng phạt cô không?”

“Nên.”

“Vậy cô nói trừng phạt như thế nào tốt?”

Chỉ cần không đuổi việc cô, chỉ cần không khai trừ cô, trừng phạt như thế nào đều được, phạt cô quét nhà vệ sinh một tháng cũng được, dưới đáy lòng Tần Ngu gào thét.

Đến bên miệng chỉ còn lại một câu, “Ngài nói sao cũng được.”

“Tốt lắm, trừ cô tiền thưởng tháng này.”

“Nhưng, tháng này tiền thưởng của tôi đã cắt.”

“Vậy thì trừ tiền lương, không nhiều lắm, một phần hai.” Tổng giám đốc hí mắt ánh mắt đắc ý nhìn chăm chăm Tần Ngu.

Không nhiều lắm? Thúi lắm!

Một tháng tiền lương của cô là hai ngàn, trừ một nửa, chính là một ngàn, trừ a, trả tiền thuê phòng xong cô và Tần Lăng sẽ cùng ăn không khí mà sống.

Nhưng nói chừng một ngàn này cũng không đủ, cô nên mang theo Tần Lăng ngủ ngoài đường xin cơm.

Liên tục không ngừng cười cười, một bộ dạng nịnh nọt, giống như gã thái giám, “Cám ơn giám đốc, cám ơn giám đốc.”

Từ trong lỗ mũi tổng giám đốc hừ lạnh một tiếng, so với cô còn giống gã thái giám hơn, giọng nói phá lệ nhỏ đi, “Hừ, một lần nữa cũng không phải là trừ tiền lương đơn giản như vậy.”

54. Chương 38: Chương 38

55. Chương 38: Muốn Tôi Trả Tiền?

Tần Ngu sau khi đi đến toilet mới dám lấy điện thoại di động ra.

Sau khi bấm password mở khoá, một tin nhắn hiện ra.

Người gửi: Không rõ.

Nội dung tin nhắn: Trả tiền.

Quả thực so với văn tóm tắt còn muốn văn tắt hơn, giống như con người lòng dạ hẹp hòi tích chữ như vàng, cũng chỉ có loại cận bã giống như Tống Mặc.

Nắm cái di động thật chặt, Tần Ngu tức giận tới mức phát run, hận không thể ngay lập tức chạy tới Tống thị mang cái tên Tống Mặc kia ra đánh cho một trận để phát tiết mối hận trong lòng. Là một ngàn đó, thằng nhãi này đã khiến cô mất một ngàn, cơn tức này cô không thể cứ như vậy mà nuốt trôi, dù sao đi nữa cũng phải ra oai phủ đầu đối với Tống Mặc, cho anh biết Tần Ngu cô cũng không phải người dễ trêu vào!

Nhếch khóe miệng, giữa lông mày hiện lên một chút giảo hoạt, ngón tay nhanh chóng bấm ra một dòng chữ, gửi đi.

Ở trong phòng của quán cà phê.

Điện thoại di động đột nhiên kêu lên một tiếng ‘ding’, có tin nhắn đến, Tống Mặc lấy điện thoại từ trong túi ra, mắt cúi xuống đọc.

Người gửi: Tần Nhị.

Nội dung tin nhắn: Anh nằm mơ! Tôi nói cho Tống Mặc anh biết, bây giờ trong tay bà cô tôi đây đang nắm giữ nhược điểm của anh, anh tốt nhất nên ngoan ngoãn, nếu không...

Tống Mặc nhăn mày, không báo trước liếm môi một cái, ngón tay thon dài nhanh chóng lướt qua trên màn hình di động, một lát sau ném điện thoại di động qua một bên.

Nhân viên phục vụ bưng ly cà phê đen nguyên chất bước tới, đặt trước mặt Tống Mặc, tâm trạng Tống Mặc dường như rất tốt, nhẹ nhàng nói câu, “Cảm ơn.”

Ánh mắt nhân viên phục vụ nhanh chóng nhìn xuống xem Tống Mặc một cái, trên mặt thoáng cái đỏ ửng, “Phục vụ cho ngài là vinh hạnh của tôi.”

Thần giữ cửa vắt cổ chày ra nước Tống Mặc lại phá lệ, đưa một khoản lớn tiền bo cho nhân viên phục vụ. Dieenndkdan/leequhydonnn

Nhân viên phục vụ toét miệng cười đến tận mang tai.

Cả người Lê Nhược đều lún ở đằng sau ghế tựa, khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt trời tà tà chiếu vào, bao phủ trên người cô, thần thái hiện ra vẻ lười biếng, “Ồi, ngày hôm nay mặt trời mọc ở phía tây sao, Tống đại thiếu lại đi boa tiền.”

Tống Mặc ngược mắt, ánh mắt trời chiếu lên khuôn mặt nghiêm khắc, thoát nhìn cũng có chút hiền lành dịu dàng “Hôm nay em hẹn tôi ra chính là để nói điều này sao?” di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Lê Nhược liếc mắt, “Tất nhiên là không phải.”

“Được, vậy thì nói chuyện chính đi, tôi cho em nửa tiếng.”

Lê Nhược ngồi thẳng lên, vừa muốn mở miệng, đi động của Tống Mạc ở bên cạnh lại vang lên, cầm lấy điện thoại di động lên xem, rồi nhìn Lê Nhược một cái, “Chờ chút.”

Tần Ngu gửi tới một câu: Vị hôn thê của anh, trong tay của tôi có chứng cứ của cô ta, như thế nào, Tống Mạc, còn muốn tôi đưa tiền cho anh không?

Tống Mạc khinh thường nhếch nhếch khóe miệng, không đếm xỉa tới, nhìn Lê Nhược một cái. di@en*dyan(lee^qu.donnn)

Cúi đầu, lần thứ ba gửi đi hai chữ: Trả tiền.

Để điện thoại di động xuống, trong ánh mắt mang theo vẻ quan sát trên người của Lê Nhược, “Được rồi, nói chuyện chính đi.”

Lê Nhược bưng ly cà phê lên nhẹ nhấp một ngụm, trên gương mặt xinh đẹp mang theo một nụ cười sắc bén, “Chuyện đêm hôm đó là anh nói cho Thẩm Ngạn?” dfiendnliequidoon

Tống Mạc giống như cười mà như không, hai chân ưu nhã vắt lên nhau, một cái tay cầm lấy ly cà phê khẽ gõ gõ một chút, “Lê Nhược, trên đời này không có tường nào không lọt gió, nếu muốn người ta không biết, trừ phi mình đừng làm.”

Sắc mặt Lê Nhược tái nhợt, lúc trắng, lúc xanh, rồi lại trắng lại xanh, rất giống bảng pha màu, rất lâu sau, cánh môi mới nhấp nháy mấy cái, “Tống Mạc, những năm gần đây, anh không xem em là bạn bè sao?” dfiendnliequidoon

Tống Mạc thu nụ cười lại, ánh mắt nhìn thẳng vào mắt Lê Nhược, hiện ra một vẻ lạnh nhạt, giống như một lưỡi dao bén nhọn, những lời nói ra cũng nói trúng tim đen, “Lời này là lời tôi cần phải hỏi em, Lê Nhược.”

56. Chương 39: Chương 39

57. Chương 39: Không Ai Muốn Cô

Lê Nhược ngơ ngẩn, tay bưng tách cà phê run lên, có vài giọt cà phê bắn tung tóe ra ngoài, rơi trên mu bàn tay của cô, nhiệt độ nóng rực, theo bản năng cô buông tay ra, chén cà phê chọt từ trong tay rơi xuống, đập xuống đất, vỡ vụn thành từng mảnh.

Tống Mạc nhàn nhạt lườm vụn tách cà phê, khẽ nghiêng người, cầm lấy khăn giấy đặt ở ngón giữa run rẩy của Lê Nhược, môi mỏng hé mở, “Lê Nhược, em là người phụ nữ thông minh, nhưng Tống Mạc anh cũng không ngốc, những năm này, không ít lần em động tay chân đến người cạnh anh, em cảm thấy, Tống Mạc anh sẽ làm bạn bè với em sao?”

Lê Nhược run rẩy lau cà phê trên tay, dùng sức đè đáy lòng khủng hoảng xuống, chống lại đôi mắt Tống Mạc, đáy mắt phức tạp, “Vậy chắc anh cũng biết vì cái gì em làm như vậy, không phải sao?”

“Thẩm Ngạn mới là người yêu em, anh không phải, anh sẽ không bao dung tất cả sai lầm của em, coi như em phạm những thứ sai lầm này đều là vì anh, cũng không bỏ qua được, Lê Nhược, nếu em cứ tiếp tục như vậy, em và anh, chỉ có thể là kẻ địch.” Về mặt Tống Mạc lạnh nhạt đến cực điểm, ánh mặt trời tạo bóng mờ dưới hốc mắt cùng cánh mũi của anh, càng tăng thêm vẻ nghiêm khắc.

Toàn bộ thành phố A ai cũng biết Tống đại thiếu nổi danh lạnh lùng tuyệt tình, nói một cách khác, người này không có tâm, coi như là đối với Lê Nhược, cũng giống vậy, cô thương anh, không có nghĩa là anh cũng muốn yêu cô, đối với người yêu, xưa nay anh không có quá nhiều kiên nhẫn, có thể cùng Lê Nhược tâm bình khí hòa ngồi ở chỗ này, cũng là nhờ trên mặt mũi bọn họ là thanh mai trúc mã nhiều năm như vậy.

Kẻ địch?

Đáy mắt Lê Nhược kinh ngạc cùng khủng hoảng giống như thủy triều xông tới, run rẩy lên tiếng, “Tổng Mạc, chúng ta có hơn hai mươi năm giao tình.”

Tổng Mạc giương mắt, không có tâm tình gì, “Vậy thì như thế nào?”

Có thể lưu ở bên cạnh anh, chỉ có người phụ nữ của anh, tâm cơ Lê Nhược quá nặng, anh sẽ không lưu.

“Tổng Mạc, anh...”

Tổng Mạc bừng tách cà phê trước mặt lên khí định thần nhân nhả khẽ nhấp một cái, “Lê Nhược, anh sẽ cho em lời khuyên một lần cuối cùng, đi theo Thẩm Ngạn, đừng có quẩn quít lấy anh.”

Dừng lại mấy giây, ngược mắt, nhân nhật nhìn, môi mỏng manh, mang theo mệnh lệnh thanh cao, “Còn có, đừng quên, đứa bé trong bụng em có khả năng trở thành con hoang.”

Sững sờ mấy giây, đột nhiên Lê Nhược dường như không có khí lực, thân thể tiếp tục xụi lơ, quỷ dị bật cười, nhưng là mang theo thất bại rõ ràng.

Cô vĩnh viễn đều sẽ không quên đêm đó, sau khi cô bị Thẩm Ngạn cưỡng bạo vài ngày, một đêm mê loạn, cô uống say không còn biết gì, bò lên trên người một kẻ đàn ông vô danh, sáng hôm sau, trên giường mềm mại chỉ còn một mình cô, những dấu vết mất trật tự lại chân thật rơi ở trên người của cô.

Đúng vậy, đứa con trong bụng cô có khả năng chỉ là một đứa con hoang, cô cho rằng cô có thể lừa gạt bản thân cả đời, nhưng cô đã quên, ngày đó lúc từ trong phòng đi ra, cô đụng phải Tổng Mạc, Tổng Mạc thông minh đẳng cấp nào, cái gì tra không ra, cô cho rằng Tổng Mạc sẽ giúp nàng giấu diếm điều bí mật này, như vậy, cô có thể coi đứa bé này là con của Thẩm Ngạn, vì mình lưu lại một con đường lui, cho dù có một ngày cô không thể gả cho Tổng Mạc, còn có thể mang theo đứa con cao ngạo gả vào Thẩm gia, nhưng bây giờ, hết thấy đều vô ích ...

Đừng nói Tổng Mạc không cần cô, ngay cả Thẩm Ngạn, đều xem thường Lê Nhược cô.

Hiện tại, ngoại trừ gả cho Thẩm Ngạn, cô còn có đư :dracular: ờng khác có thể chọn sao?

Gả cho người khác?

Cô không thể nào gả cho ai khác ngoài Thẩm gia danh môn.

Thẩm Ngạn nói, trừ anh ra, không có ai cần cô.

58. Chương 40: Chương 40

59. Chương 40: Thân Bí Như Vậy

Tổng Mạc cúi mặt xuống, áo sơ mi che nửa mặt đồng hồ nhưng vẫn sáng chói lên như cũ, không khó để nhận biết ra đó là chiếc đồng hồ xa xỉ.

Tổng Mạc là người đàn ông mỗi một chỗ đều rất tinh tế, cẩn thận và tỉ mỉ như vậy, cũng rất biết hưởng thụ cuộc sống. le^e quyy do^nn

Lúc anh và Tần Ngu mượn chung, Tần Ngu từng vô số lần nhạo báng anh một tháng tiền lương của anh cũng không đủ cho anh mua quần áo.

Thu hồi ánh mắt, nhìn Lê Nhược một lượt, “Đã hết thời gian rồi, tạm biệt.”

Nói dứt lời, liền đứng dậy ra đi, động tác như nước chảy mây trôi.

Lê Nhược lẳng lẳng nhìn chằm chằm Tổng Mạc đi ra, không những hơi nóng cà phê lượn lờ trước mặt mà còn có nước mắt mơ hồ trong đôi mắt, cô nhìn không rõ bóng lưng của Tổng Mạc, chỉ thấy toàn thân lạnh như băng.

Ở cửa quán cà phê, điện thoại di động đã lâu không thấy động tĩnh lại vang lên, Tống Mặc lấy điện thoại di động ra nhìn như không đếm xỉa tới, liếc một cái nhìn nội dung trên màn hình, đột nhiên khóe miệng khẽ cong, nụ cười mê hoặc lòng người chợt loé lên, sau đó cất điện thoại di động, đi về phía chiếc Rolls Royce đậu cách đó không xa. le^e quyỵ do^nn

Tần Ngu mặc quần ngồi xổm trong toilet nhìn chăm chăm màn hình điện thoại di động, màn hình vẫn hiện nội dung của tin nhắn cô gửi: Tống Mặc anh cứ nhắc đi nhắc lại, trả tiền lại trả tiền, đã mệt chưa, tôi nói cho anh biết, thật sự là tôi không có hù dọa anh, thật sự là tôi có chứng cứ, anh không tin đúng không, tôi gửi qua cho anh.

Kết quả, cô ngồi xổm năm phút sau, điện thoại di động vẫn không có bất kỳ động tĩnh nào, nhìn tin nhắn trước cô đã mù quáng gửi hình ảnh cho Tống Mặc, Tần Ngu hận nghiêng rằng nghiêng lợi.

Vừa muốn đứng dậy, lại thấy chân tê rần, mềm nhũn, Tần Ngu cảm giác chân mình truyền đến toàn là lấm chấm những bông tuyết, cúi người xoa nắn ở chân mình một lúc, nhét điện thoại vào trong túi quần, đi ra khỏi toilet.

Một ngày bận rộn, màn đêm từ từ buông xuống, những ngọn đèn phát ra ánh sáng màu vàng nhạt nhu hoà trong phòng, thời tiết trở nên thoải mái dễ chịu.

Sau khi cơm nước xong, Hứa Giang Nam và Tần Ngu dựa sát vào nhau ở trên ghế sofa xem một bộ phim truyền hình cầu huyết vào lúc tám giờ, Tần Lăng bị bỏ rơi lẻ loi ở bên cạnh.

Hứa Giang Nam bàn tay xoa xoa đầu Tần Ngu, không chút để ý nhìn chăm chăm màn hình ti vi.

Trong ti vi phát ra âm thanh hạnh phúc tràn trề của nữ chính, “Anh yêu em sao?”

Tần Ngu đột nhiên cao hứng, ngón tay cầm tư thế giống như microphone giơ lên trước mặt Hứa Giang Nam, một đôi mắt sáng lên như kim cương, “Tiên sinh Hứa Giang Nam, anh yêu em sao?”

Hứa Giang Nam không nói, nhìn chăm chăm Tần Ngu mấy giây, móc từ trong túi ra vật gì đó.

Tần Ngu chớp mắt tò mò, “Làm cái gì mà thần bí như vậy.”

Hứa Giang Nam mở bàn tay ra, một cái chìa khoá nằm gọn trong lòng bàn tay.

Tần Ngu cầm lấy, cẩn thận vuốt vuốt, “Cái này là cái gì, là chiếc chìa khoá triệu hội thần kỳ?”

Hứa Giang Nam bật cười, sủng nịnh vuốt ve trên đầu Tần Ngu, “Đây là chìa khoá triệu hội nhà.”

“Hả? Nhà nào?” Tần Ngu há miệng ngơ ngác nhìn Hứa Giang Nam, cô không nhớ ba mẹ cô đã để lại cho cô căn nhà nào chứ.

“Anh vừa mua nhà, ở khu Tĩnh An.”

Bàn tay Tần Ngu khẽ run rẩy, thiếu chút nữa ném cái chìa khoá ra ngoài cửa sổ. le^e quyỵ do^nn

Khu Tĩnh An đó nha, đó là nơi tập trung của những người giàu có, là nơi tập trung của tầng lớp thượng lưu, đó là nơi tắc đất tắc vàng, cho dù cô có bán thân cả đời cũng chưa chắc có thể có được chỗ ở tốt như vậy.

Trùng trùng nhìn Hứa Giang Nam, “Trời ạ, Hứa Giang Nam anh bán thân à!”

Hứa Giang Nam bắt đắc dĩ xoa xoa đầu của cô, “Gần đây Công ty phát triển thuận lợi, nên anh mua nhà trước, đã sửa sa

60. Chương 41: Chương 41

61. Chương 41: Thật Rất Soái

Cuối tuần ánh nắng tươi sáng, thời tiết rất tốt.

Tần Ngu trong phòng ngủ thu dọn đồ đạc, trong lòng so với ánh mặt trời ngoài cửa sổ còn muốn sáng rõ hơn, quả thực là vui sướng như tiếng chiêng trống vang động trời, trời không phụ người có lòng, gái ế cuối cùng đã trở thành con dâu, bốn năm mang theo con trai bốn ba mệt mỏi, mùa xuân thứ hai của cô lại nở rộ giữa mùa đông khắc nghiệt này, trong nháy mắt, cô cũng là vợ của tổng giám đốc nhà d;dlq.d, về sau không cần sống những ngày khổ sở, Tần Ngu cô đã tiến thân vào xã hội thượng lưu nha.

Hứa Giang Nam đẩy cửa phòng ngủ ra, thân thể cao lớn, ánh mặt trời bao phủ khuôn mặt cường tráng mà không thô lỗ, thanh tú mà không âm nhu, quả thực anh tuấn quá đi, nhàn nhạt mở miệng, giữa lông mày ôn nhu như nước, “Thu thập xong chưa?”

Tần Ngu nhét bộ đồ ngủ cuối cùng vào rương hành lý, giương lên khuôn mặt tươi cười sáng rõ, “Đều thu thập xong, có thể xuất phát.”

Hứa Giang Nam đi đến xách hành lý của Tần Ngu, ngoài ba rương hành lý, còn có vô số bao lớn nhỏ, thoáng nhú mào, buồn cười nhìn đồ đạc của Tần Ngu, “Tiểu Ngu Nhi, chúng ta chỉ là dọn nhà, không phải là chuyển phòng ở, em cầm nhiều đồ như vậy làm gì?”

Tần Ngu ôm hai cái bao đóng gói ra ngoài trước, trên lưng còn đeo một cái balo, giống như cái mai rùa, bóng lưng có chút tức cười, “Có tiền cũng không thể tùy tiện lãng phí, những vật này không lấy đi sẽ cho chủ nhà hưởng lợi, rất đáng tiếc nha.”

Hứa Giang Nam sau lưng Tần Ngu bắt đầu dĩ cười đi ra khỏi gian phòng.

Đồ cũng không nhiều, bắt quá là chút ít đồ dùng hàng ngày, đồ dùng gì đó đều cố định ở bên trong phòng, không thể mang đi, nếu không Tần Ngu nhất định phá hủy cả phòng.

Công ty chuyển nhà sớm đã chờ bên ngoài, có mấy nhân viên đến khiêng đồ vào xe, Tần Ngu đi tìm chủ nhà trả phòng, Tần Lăng bị Hứa Giang Nam đưa lên xe, bị dây an toàn buộc chặt.

Chủ cho thuê nhà là một dì khoảng bốn mươi năm mươi tuổi, thấy Tần Ngu đến, híp mắt lại, “Cô gái đến trả phòng à.”

“Sao dì biết?”

“Sáng sớm đã có công ty chuyển nhà dừng ở nhà trọ, mắt dì tốt lắm.”

Tần Ngu nhét chìa khóa vào trong tay dì, khanh khách cười, con mắt cong thành vầng trăng nhỏ sáng ngời, biểu cảm vui sướng không nói nên lời.

“Đó là bạn trai mới của cháu sao? Thành phần tri thức nha.” Mắt dì xác thực rất tốt, liếc mắt liền thấy được Hứa Giang Nam đứng ở dưới lầu chỉ huy vận chuyển.

Tần Ngu càng cười mừng hơn, lộ ra một hàm răng trắng, khoe môi muốn cong đến bầu trời, tiến đến trước mặt dì, trong ánh mắt chứa một tia ánh sáng, “Dì, nói nhỏ cho dì biết, không phải là thành phần tri thức, là tổng giám đốc.”

“Khó trách.” Dì một bộ dáng hiểu rõ.

Mấy giây sau, đồ đạc đã đưa hết lên xe, Hứa Giang Nam đẩy cửa nhà ra đi đến, lễ phép chào hỏi, “Dì tốt.”

Dứt lời, chuyển con mắt nhìn về phía Tần Ngu, “Đồ đều thu thập xong, có thể đi.”

Tần Ngu khoát tay với dì, “Dì, có thời gian cháu sẽ trở lại, tạm biệt.”

Ánh mắt dì còn rơi vào trên người Hứa Giang Nam, không ngừng gật đầu, đáy mắt tràn đầy tán thành.

Tần Ngu tâm hoa nô phóng (mở cờ trong bụng), trong lòng đã bắt đầu mặc áo đỏ thắm cầm lấy cây quạt tiểu lục khởi ương ca, cô có một hôn phu nha, vị hôn phu nha vị hôn phu, thật rất soái nha, chỗ nào cũng không chê được... .

62. Chương 42: Chương 42

63. Chương 42: Con Nhóc Ngây Thơ

Xe chạy theo xe tải nhỏ chuyển nhà của công ty vận chuyển hướng tới khu Tĩnh An chạy tới.

Tần Ngu ôm Tần Lãng ngồi ở ghế phụ cạnh ghế tài xế, lúc đầu Tần Lãng ngồi ở phía sau , nhưng bé không cam lòng bị lẻ loi một mình, nên đã hấp tấp cởi dây an toàn bò lên người Tần Ngu, làm tròn chức trách bóng đèn sáng trưng.

Tần Ngu đối với nhà mới rất mong đợi, suốt đường đi con mắt đều sáng lấp lánh.

Tần Lãng lại phát huy bản chất nhiều lời, trái gọi chú Giang Nam một cái, phải gọi chú Giang Nam một cái, giống như là gọi hồn, khiến cho Tần Ngu nghe muốn chai hai lỗ tai luôn, thiếu chút nữa không nhịn được mà đem Tần Lãng ném từ trong xe xuống đường, thật không hiểu tính tình này của Tần Lãng là giống ai, Tống Mặc là người trầm mặc ít nói giống như là nói nhiều thêm một câu thì sẽ chết vậy, mà cô thì cũng không phải là người nói nhiều như vậy, theo lý thuyết, cũng không có khả năng giống cô.

Từ nhà trọ cũ tới khu Tĩnh An ước chừng đi xe hết một giờ, cũng may tới qua Tần Lãng vì hưng phấn mà ngủ không ngon giấc, nói một lát thì lăn ra ngủ trong lòng Tần Ngu, bên tai Tần Ngu được yên tĩnh không ít.

Lúc mười một giờ, cuối cùng xe cũng chạy tới khu An Tĩnh.

Chỗ này là khu dân cư hạng sang toạ lạc tại khu vực phần hoa nhất của thành phố, không tiếng động mà hướng mọi người nói ra sự xa hoa của nó.

Tần Ngu áp sát trên cửa kính xe, nhìn khí thế của những căn biệt thự mắt chợt sáng lên, những căn nhà này rất đẹp thiết kế theo phong cách kiến trúc của Tây Ba Nha, không khí rất tốt tràn ngập phong cách của nước ngoài, cảm giác giống như sống trong một đồng tiền.

Xe dừng lại trước một dãy biệt thự.

Tần Ngu kẹp Tần Lãng bên nách giống như kẹp củ cà rốt bước xuống xe, nhẹ bước chân chạy tới cửa biệt thự.

Có lẽ do Tần Ngu chạy lăng xăng nên Tần Lãng đã tỉnh lại, giãy từ bên hông Tần Ngu trượt xuống, dụi dụi mắt nhìn một màn mới lạ trước mắt.

Tần Ngu tiến lên dè dặt sờ soạng cái cửa chính xa hoa một chút, lại giống như cảm giác sờ cái cột điện, đáy lòng tê tê giống như bị nhiễm điện.

Hứa Giang Nam đi tới trước cửa, mở cửa ra.

Tần Ngu theo sau lưng Hứa Giang Nam bước vào nhà, cả người Tần Lãng đều áp vào trên đùi Tần Ngu, giống như một con thạch sùng.

Căn nhà rất lớn, con mắt Tần Ngu tròn thật lớn, miệng cũng há thật to, giống như một con nhóc ngây thơ chưa trải việc đời nơi quê cha đất tổ, bị căn phòng rộng lớn và tinh xảo làm cho kinh hãi.

Căn nhà tổng cộng có ba phòng, màu sắc chủ đạo là màu trắng nhạt, ầm ập mà thanh nhã, theo phong cách hiện đại và cổ điển đan xen vô cùng hoàn mỹ.

Một cái bàn gỗ được sơn màu trắng, sofa màu vàng nhạt, tấm lót màu trắng tinh, khay trà tinh tế sang trọng, rất xinh đẹp có thể làm gương soi, trên mặt bàn có để mấy cái ly thủy tinh, hình dáng rất lạ được làm thủ công, nhập từ Hungary, phía dưới trải thảm nhung thiên nga mềm mại, không khó để tưởng tượng

khi đập lên sẽ êm ái như thế nào, phía dưới cửa sổ là chiếc giường gỗ, trải một cái nệm màu trắng, là nơi đón ánh sáng rực rỡ buổi sáng rất tốt.

Ánh mắt liếc một cái, nhìn đến cái ti vi LCD mỏng dính, so với cái ti vi cũ kỹ công kênh ở nhà trọ cũ thì một trời một vực, ti vi được để trên tủ trên tường có một lớp kính thủy tinh ngăn cách, bên trong trưng bày những vật điêu khắc lạ mắt, tiện tay sờ một cái toàn là những món đồ nhỏ mà cô không bồi thường nổi.

Phòng khách phía đông là một tấm bình phong, Tần Ngu đi tới, sau tấm bình phong là một cái khung rỗng được trạm trổ tinh xảo, chia làm nhiều ngăn nhỏ, để đặt bình hoa, các loại đồ vật bằng ngọc, mỗi một vật đều nhìn thấy rất xa xỉ, tinh xảo làm người ta phải chặc lưỡi.

Trừ cái đó ra, chiếc đèn tinh xảo đặt dưới đất, thêu trên mặt tường, góc tường là thực vật màu xanh không biết tên, mỗi một thứ, đều khiến cho Tần Ngu ghen hờn nhìn trần trời, đó là những thứ mà cô đem bản thân và Tần Lăng bán đi cũng không đổi được một vật trang sức như vậy.

Trong đầu Tần Ngu chỉ còn lại sáu chữ, nhà giàu chính là cường hào!

64. Chương 43: Chương 43

65. Chương 43: Ghê Tởm Chết

Mới vừa chuyển vào nhà mới, cho tới trưa đại não của Tần Ngu đều ở trạng thái hưng phấn cực độ, lê dếp một hai ba tầng qua lại nhảy, Hứa Giang Nam gọi người làm thêm giờ tới dọn dẹp, Tần Ngu đầu lắc như trống lắc, chỉ mình, “Có người rồi, vị hôn thê cần cù dững cảm của anh.”

Hứa Giang Nam không hề bị lay động, một cái nhà lớn như vậy, ước chừng một trăm tám mươi mét vuông, giao cho một mình Tần Ngu dọn dẹp, anh không làm được, nhìn Tần Ngu chìm đắm lắc đầu, “Không, vị hôn thê là dùng để *, nếu như là để dọn dẹp, anh trực tiếp thỉnh một bảo mẫu thì tốt rồi.”

“Vị hôn thê của anh có tay có chân, đầu óc linh hoạt tứ chi phát triển, tự nguyện hành động làm bảo mẫu.” Tần Ngu nhú mày, rất là đặc ý tạo tư thế Đại Lực Thủy Thủ (=dốc sức, mạnh mẽ) cho Hứa Giang Nam nhìn, ánh mắt hơi bỉ ổi.

Đầu óc linh hoạt? Lần này Hứa Giang Nam không có phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Tần Ngu tám tuổi vẫn còn ở nhà trẻ, nhưng những khiếm khuyết bẩm sinh cũng làm cho cô buông tha lý tưởng cao cả trở thành một học sinh giỏi nhất trường, thời điểm sơ trung Tần Ngu ngày đêm khổ học, siêng năng, cuối cùng cùng Hứa Giang Nam lên cao trung, cao trung lại là ba năm dốc hết tâm huyết, kết quả chỉ đậu vào một trường đại học trên thị trấn, sự thực chứng minh, cho dù có chỉ số thông minh cao gì đó, một khi sinh ra đã kém cỏi sau này khó bổ sung vào, hai mươi mấy năm sau, đầu óc của Tần Ngu cũng không có phát triển thêm, đầu óc linh hoạt, hình như cùng cô không có quan hệ gì.

Tần Ngu thấy ý chí của Hứa Giang Nam thập phần kiên định, cuối cùng quyết định ra đòn sát thủ, một đường thẹn thùng chạy đến bên người Hứa Giang Nam, bàn tay nhỏ bé mềm mại không xương choàng vào cổ Hứa Giang Nam, giống như là cây tầm gửi, đầu không ngừng cọ vào ngực Hứa Giang Nam, cọ qua cọ lại, như con mèo nhỏ, mắt to trắng đen rõ ràng vụt sáng nhìn Hứa Giang Nam, giọng nói làm người ta như chạm vào điện, “Lão công, anh cho em làm đi mà, anh sợ em mệt mỏi, chúng ta có thể cùng quét dọn, hơn nữa, không phải là còn có Tần Lăng sao, nên sử dụng tốt.”

Tần Lăng nằm ở cạnh TV cầm lấy một chiếc xe lửa được điêu khắc bằng gỗ chơi đùa phi thường cao hứng, nghe Tần Ngu gọi mình, ngây ngốc ngược mắt lên, sau đó sững sờ, mấy giây sau, có chút ghét bỏ nhìn Tần Ngu một cái, “Mẹ mẹ, sao mẹ lại giống con sâu bò tới bò lui, ghê tởm chết.”

Ánh mắt Tần Ngu như một loại dao nhỏ lập tức phóng tới.

Tần Lăng mấp máy đôi môi hồng phấn, nuốt từng ngụm nước, mỗi lần như vậy, là lúc cái miệng của nó bị đánh chia năm xẻ bảy.

Cười thầm, nhu thuận mở tròng hai mắt nhìn Hứa Giang Nam, “Chú Giang Nam, mẹ làm việc nhà là tốt nhất, thật đó.”

Sắc mặt Tần Lăng phá lệ miễn cưỡng.

Tần Ngu hài lòng gật đầu nhẹ, đôi mắt trông mong nhìn về phía Giang Nam, “Anh xem, Tần Lăng đều nói như vậy, anh nên đáp ứng người ta sao

”

Hứa Giang Nam mấp máy môi, nhẹ nhàng bắn một tý vào trán Tần Ngu, bắt đắc dĩ nói, “Tiểu Ngu Nhi, vài năm không gặp, công phu làm nũng tăng thêm nha.”

“Vài năm không thấy, anh càng cao càng đẹp trai như vậy, ít nhiều gì em cũng nên có chút tiến bộ.”

“ ... ”

Hứa Giang Nam nhéo mũi Tần Ngu một tý, “Em nha, anh với em cùng dọn dẹp.”

Tần Ngu mừng rỡ con mắt đều muốn híp lại, cô cũng biết, đòn sát thủ của mình không người nào có thể chống lại, từ thời thiếu niên, lần nào chiêu này cũng áp dụng tốt trên người Hứa Giang Nam, không nghĩ tới, thời gian dài như vậy, Hứa Giang Nam vẫn thích cái giọng điệu này, đối với việc cô làm nũng quả thực không hề sức chống cự.

Sự thật chứng minh, khi người phụ nữ làm nũng đều có lực sát thương khổng lồ, đương nhiên, điều kiện tiên quyết là: Phải xem mặt.

Cũng may, cô giữ ngoại hiệu bà mẹ bánh mì nướng Tây Thi, bộ dáng trang điểm của cô, người gặp người thích.

66. Chương 44: Chương 44

67. Chương 44: Cảm Xúc Sờ Vào Tốt Vô Cùng

Sắp xếp trong phòng xong thì thời gian đã không còn sớm, Tần Ngu ngã nhào lên trên chiếc giường mềm mại, nhắm mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bấm ngón tay tính toán, bây giờ đã là giữa trưa, đã tới giờ ăn cơm trưa.

Hứa Giang Nam mặc bộ quần áo ở nhà đẩy cửa phòng vào, đầu tóc còn ướt nhep, giữa lông mày cũng có một giọt nước chảy xuống, hiện ra vẻ dịu dàng, môi nở nụ cười, “Thay quần áo đi chúng ta ra ngoài ăn cơm.”

Vừa nghe có cơm ăn, Tần Ngu vụt một cái nhảy dựng lên như con cá chép, cô phô bày dáng vẻ mềm dẻo với Hứa Giang Nam, nhảy xuống đi dép vào, mặt tươi cười hơn hở làm một tư thế chào trong quân đội với Hứa Giang Nam “Yes, sir!” .

Ba người thay quần áo đi ra khỏi biệt thự.

Khu Tĩnh An nằm trong khu vực phồn hoa nhất thành phố S, nhà cao tầng nối tiếp san sát nhau, những nhà hàng, khách sạn mọc ra liên tiếp, chỉ cần có tiền là có thể hưởng thụ được phục vụ xa hoa nhất.

Xe dừng lại trước một nhà hàng Tây.

Tần Ngu mặc bộ quần áo sang trọng ôm Tần Lăng xuống xe, chân dao động một lúc, Tần Lăng rất giống một thiếu gia nhà giàu chân chính.

Hứa Giang Nam chắc là thường xuyên đi tới những nơi như thế này, quen đường quen lối dẫn mấy người đi thẳng tới một cái ghế lô tinh xảo.

Phong cách kiến trúc đơn giản hào phóng, dụng cụ đồ ăn xa hoa, cảm xúc sờ vào tốt vô cùng, vừa nhìn biết ngay là có giá trị rất xa xỉ.

Tần Ngu ngồi xuống, trong nhà hàng đều mở điều hòa đầy đủ, có chút nóng, cô cởi áo khoác khoác lên ghế dựa, sau đó cởi áo khoác cho Tần Lăng, sau khi xong việc khó nén kích động nhìn về phía Giang Nam, lúc này mới phát hiện, Hứa Giang Nam đang dùng ánh mắt đen láy nhìn cô, chỉ chỉ áo khoác của mình.

“Anh ghen tị, em cũng phải cởi áo khoác giúp anh.” Giang Nam giống như học sinh mới lớn.

Ngay trước mặt Tần Lăng, Tần Ngu cảm thấy cô và Hứa Giang Nam biểu hiện ân ái như vậy cũng không tốt, nhưng mà, Hứa Giang Nam giống như là nhất định không chịu bỏ qua, nhượng nhượng mà, “Em đã nói, em là một vị hôn thê dịu dàng.”

Tần Ngu nhìn Tần Lăng, còn Tần Lăng thì hai tay vòng ngực bình tĩnh nhìn bọn họ, giống như đang xem một vở kịch trên truyền hình, giữa lòng mây là vẻ khinh thường.

Tần Ngu sờ sờ mũi, đứng dậy, lại bắt chước cởi áo khoác cho Hứa Giang Nam.

Đột nhiên nhân viên phục vụ đi tới, Tần Ngu lập tức đỏ mặt lên, bầu không khí nhất thời có chút tế nhị, nhân viên phục vụ đứng đó không biết nên làm thế nào cho phải, cô ta đang suy nghĩ, không biết có nên cắt đứt hay không cắt đứt Tần Ngu cùng Hứa Giang Nam đang mật ngọt với nhau.

Hứa Giang Nam rất tự nhiên, mở rộng cánh tay, giúp Tần Ngu cởi áo khoác ra dễ dàng hơn, Tần Ngu nghe thấy âm thanh da mặt mình nứt ra, trong không khí yên tĩnh, cái đó gọi là nói năng có khí phách.

Cô có cảm giác mình giống như người phụ nữ đầy dục vọng, kéo người thanh niên nhu nhược trời vào một xó xỉnh không ai biết tới, sau đó có ý đồ đen tối thao hèn với cậu ta, không may bị người ta bắt gặp, cảm giác này thật sự là xấu hổ hết chỗ nói.

Áo khoác cuối cùng cũng bị cởi ra, Hứa Giang Nam búng tay một cái, nhân viên phục vụ nhanh chóng đi lại.

“Hai phần bò bít tết chín bảy phần, một phần gan ngỗng, sau đó lại một phần mỳ ý, một chai Laffey năm chín hai, sau đó mang đến một phần bánh ngọt đặc biệt của khách sạn, một phần hoa quả và các món nguội.” Hứa Giang Nam gọi món.

Về ăn cái gì, bọn họ ở trên đường cũng đã thảo luận xong, đương nhiên, hai phần bò bít tết kia là chủ ý của Tần Ngu, còn lại là anh quyết định, về phần tại sao Tần Ngu chọn món chính là bò bít tết, vì cô nói khi vừa nói đến nhà hàng Tây thì món đầu tiên cô nghĩ tới là bò bít tết, qua nhiều năm như vậy, cô đối với chuyện tới nhà hàng tây ăn bò bít tết uống rượu tây là một nguyện vọng rất lớn. Ồ, không nên hỏi cô tại sao lại có nguyện vọng như vậy, bởi vì trong phim thần tượng không phải đều diễn như vậy hay sao.

68. Chương 45: Chương 45

69. Chương 45: Vậy Anh Dạy Em

Hai mươi phút sau, Tần Ngu nhìn miếng thịt bò bày ở trước mặt mình không thể ức chế kích động.

Động tác cầm lấy dao nĩa hơi có vẻ ngốc, chậm rãi ra tay, động tác thô lỗ phảng phất như giết heo, không hề có kỹ xảo.

Miếng thịt bò dưới tay của cô bị * không thành bộ dạng, Hứa Giang Nam có chút nhìn không được, sau khi giúp Tần Lăng cắt miếng thịt bò, nghiêng người giơ tay qua, “Anh giúp em.”

Tần Ngu lập tức như cái pháo cỡ nhỏ nổ ra trên gò má, dùng dao nĩa chặn lại tay của Hứa Giang Nam, “Buông ra, để cho em làm.”

“Nhưng chờ em cắt xong nó liền nguội lạnh.”

“Anh là đang ghét bỏ vị hôn thê xinh đẹp không nổi miếng thịt bò sao? Nói giỡn sao, chuyện như vậy làm sao có thể làm khó em, anh xem, em đã có tiến bộ rất lớn.” Tần Ngu cố chấp dùng dao nĩa cắt miếng thịt bò.

Hứa Giang Nam tái diễn, “Ngoan ngoãn, để cho anh làm.”

Tần Ngu liếc Hứa Giang Nam một cái, bực tức nói, “Anh không tin? Anh chờ đó, em lập tức có thể cắt miếng thịt bò ra thành một bàn.”

Hứa Giang Nam nhàn nhạt liếc mắt nhìn, “Cách em cầm dao nĩa chỉ đảm được miếng thịt bò thành những lỗ nhỏ thôi.”

Tần Ngu cảm giác mình nhận lấy triệu tấn đả kích, nhấc hai tay phía trước lên, chu mỏ một cái, có chút ngượng ngùng, “Anh nói vậy, vậy anh dạy em đi.”

Hứa Giang Nam đi qua, đặt lên cổ tay Tần Ngu, cẩn thận dạy cô, bộ dáng thập phần nghiêm túc, không có một phần không kiên nhẫn, Tần Ngu nhìn gò má anh tuấn của Hứa Giang Nam, không có tiền đồ nuốt một ngụm nước bọt.

Động tác của Hứa Giang Nam rất nhanh, cắt thập phần chỉnh tề.

Cắt cho tới khi nào xong thôi, Tần Lăng đã ăn hết hơn phân nửa miếng thịt bò, bàn tay hướng về phía phần gan ngỗng thoát nhìn thập phần mê người của Hứa Giang Nam.

Khi Hứa Giang Nam trở về chỗ ngồi, Tần Lăng trấn định tự nhiên thu tay lại, nhìn Tần Ngu một cái, “Mẹ mẹ, con đề nghị về sau mẹ nên ăn gan ngỗng, cái này ăn ngon lại không cần cắt.”

Ngay cả Tần Lăng đều ở khinh bỉ cô, Tần Ngu cảm thấy, ăn miếng thịt bò uống một ít rượu đỏ cũng không lãng mạn trong tưởng tượng, bất quá ăn một miếng thịt bò, cả người cô đều vui vẻ, oh, cô phát hiện kỳ thật không khí lãng mạn chính là cắt miếng thịt bò, ăn miếng thịt bò thật là lãng mạn.

Một bữa cơm ăn vô cùng ấm áp, bọn họ giống như một gia đình chân chính như vậy.

Thời điểm ăn được một nửa, một cú điện thoại cắt đứt không khí ấm áp.

Thời điểm Hứa Giang Nam để điện thoại xuống, cũng buông đĩa ăn trong tay, Tần Ngu đại khái đoán được nguyên nhân, bởi vì thời điểm phần cuối cuộc nói chuyện, Tần Ngu nghe được Hứa Giang Nam nói một câu, “Tôi lập tức tới”, dựa vào đại não thông minh của cô, Tần Ngu suy đoán, hẳn là trong công ty Hứa Giang Nam có việc, đương nhiên, thời điểm cô suy đoán hoàn toàn không có ý thức được Tần Lăng cũng đoán được sự tình.

Bất quá một giây sau, Tần Ngu liền ý thức được, bởi vì Tần Lăng đang ăn bánh ngọt thì nháy mắt nhìn Hứa Giang Nam, “Chú Giang Nam, chú muốn đến công ty sao?”

Trong lòng Tần Ngu nghĩ, này phải là lời của cô nha, cứ nhiên bị Tần Lăng chiếm đoạt trước, nhếch miệng, phụ họa một câu, “Đúng rồi, anh Giang Nam, anh muốn đi sao?”

Hứa Giang Nam móc một tấm thẻ ngân hàng từ trong ví tiền ra nhét vào trong tay Tần Ngu, “Uh, trong công ty có chút việc, anh đi trước, em cầm lấy cái này, dẫn Tần Lăng đi mua đồ, thấy cái gì thích thì mua.”

70. Chương 46: Chương 46

71. Chương 46: Người Đồng Tính Luyện Ái

Tần Ngu bình tĩnh nhìn chằm chằm vào cái thẻ màu vàng trước mặt mấy giây, rồi đưa tay đẩy trở về, “Em không cần, em có đủ tiền, em cũng có lương, hơn nữa, cứ như vậy mà cầm thẻ của anh, có cảm giác như bị bao nuôi, có chút kỳ quái...”

“Ngu Nhi, anh là vị hôn phu của em, không phải là kim chủ của em, em phải hiểu rõ điều này.”

“Em hiểu rõ mà.”

“Vị hôn thê ý là cũng chỉ trong một thời gian ngắn, không lâu nữa em trở thành vợ của anh, trách nhiệm của anh là kiếm tiền cho em tiêu.”

“Vậy trách nhiệm của em là gì, tiêu tiền? Nghe có vẻ như rất bất lực.”

“... ”

Hứa Giang Nam nhìn vẻ mặt rối rắm của Tần Ngu, nghiêm túc suy nghĩ một chút, một lát sau, nghiêng đầu nghiêm túc nhìn về phía Tần Ngu, “Em chịu trách nhiệm xinh đẹp như hoa...” Dừng một chút, giống như là tìm từ ngữ thích hợp để diễn tả, tựa hồ là đang tìm kiếm một cái thích hợp từ ngữ để diễn tả, “Sưởi ấm.”

Tần Ngu giống như bị những lý luận này xoay cho chóng mặt, bởi vì lời của Hứa Giang Nam nghe hết sức hợp lý, lại làm cho cô không thể phản bác lại.

Cô lại sững sờ một lát, thẻ vàng đã bị Hứa Giang Nam bỏ vào túi áo khoác ngoài của cô một cách tự nhiên.

Hứa Giang Nam hôn lên trán cô một cái, xoay người sang chỗ Tần Lãng, ai ngờ Tần Lãng giờ hai tay ra, “Cháu cũng sưởi ấm, chú Giang Nam, sao chú không cho cháu tiền tiêu.”

Hứa Giang Nam sợ run mấy giây, nở nụ cười, néo néo khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Lãng, “Tiểu tử, tạm biệt.”

Nhà cũ của Tổng gia. le^e quyỵ do^nn

Một căn nhà rất lớn có vườn hoa, nhìn xuyên qua cửa chính có thể nhìn vào vườn cây xanh biếc, không chỉ là những giống không biết tên rất trân quý, trong mùa đông cũng có thể vẫn xanh tươi như thế.

Một chiếc Ferrari rất dễ gây chú ý giống như một con báo sẵn mồi nhanh chóng dừng lại ở cửa chính, Tổng Mạc mặc áo khoác lông màu đen, nghiêng người từ trong xe bước ra, mơ hồ trong sương mù, vóc người cao lớn rắn rỏi đứng lên, hai chân thon dài bước về phía trước.

Nhiệt độ trong phòng và nhiệt độ bên ngoài hoàn toàn bất đồng, Tổng Mạc cởi áo khoác ngoài ra, chỉ mặc bộ đồ tây trong người ngồi xuống. le^e quyỵ d0n9

Bên cạnh bàn, mọi người trong Tổng gia đã sớm chờ anh từ lâu. Ồ, kể cả phụ thân của Tổng Mạc và mẹ kế trẻ tuổi, còn có vài chú, thím và con gái con trai bọn họ, hơn mười người, ngồi hai bên bàn, tình cảnh này thoạt nhìn rất đồ sộ.

Tổng Mạc cũng không nhìn bọn họ, rất tự nhiên bắt đầu ăn cơm.

Không có người nào dị nghị cái gì, Tổng Mạc từ trước tới nay luôn làm theo ý mình, bộ dáng rất lạnh nhạt, giống như người này từ nhỏ đã có bộ dạng như vậy, vận mạng thanh cao, ở nhà cũng không có thay đổi gì lớn.

Một lát sau, ba Tổng khẽ mở miệng, “A Mạc, cuối tuần này con đừng hẹn ai, ba hẹn gặp mặt cho con một lần.” le^e quyỵ do^nn

Vẫn là lời lẽ tầm thường như cũ, Tổng Mạc cũng không ngoài ý muốn, rũ mắt xuống thong thả ăn cơm, cũng không trả lời, cái đề tài này mỗi khi anh về nhà nhất định lấy ra để nói, so với dì cả mẹ (kinh nguyệt) còn đúng giờ hơn, mỗi tháng một lần, mưa mặc mưa, gió kệ gió.

Ba Tổng phụ thấy anh như vậy, cũng không có quá nhiều bất mãn, lại tiếp tục nói, “Lần này là con gái út của Tần gia, mới vừa về nước, học quản lý thị trường, hết sức ưu tú, gả vào Tổng gia nhất định có thể giúp con một tay.”

Tổng Mạc không nói, nhưng mấy chữ Tần gia lại khiến anh động lòng một chút, trong đầu xẹt qua hình ảnh khuôn mặt nhỏ nhắn của Tần Ngu, nhưng mà Tần gia này cũng không phải Tần gia đó, không có quan hệ gì với Tần Ngu.

Thấy anh vẫn có bộ dạng không lạnh không nhạt như cũ, mẹ kế Ân Ninh nhàn nhạt mở miệng, “A Mạc, con cũng đã trưởng thành, già cũng cần người phụng dưỡng người đàn ông thành gia lập nghiệp, đạo lý hiển nhiên, di biết con tâm cao khí ngạo, chậm chạp không cưới, đừng để cho đến lúc đó người ta lại bàn tán.”

Ân Ninh cùng lắm cũng chỉ hai mươi tám hai mươi chín tuổi, trẻ tuổi như vậy cũng chỉ có thể làm chị của Tống Mạc, nhưng mà người phụ nữ này khéo léo vô cùng, mọi chuyện đều xử lý tới giọt nước cũng không lọt, khéo đưa đẩy đến cực điểm, ví dụ như khi vào Tống gia, Tống Mạc chưa bao giờ thừa nhận cô ta, cô ta cũng không buồn không giận, tự cho mình là di. Lại giống như vừa mới nói, trong lời nói cũng không có ý cường bách, chỉ là nói ra những điểm yếu, nghe xem, từng câu từng chữ đều giống như vì muốn tốt cho Tống Mạc. le quý d0n9

Tống Mạc ngược mắt, đôi mắt đen bóng khe lờm người phụ nữ tài trí hào phóng một cái, bàn tán? Bàn tán cái gì? Nói Tống Mạc anh có phải bị bắt lực hay không, có phải chức năng có vấn đề gì hay không? Còn nói Tống Mạc anh là người người đồng tính luyến ái? Ồ, đáng tiếc, những lời đồn đãi như thế này từ trước tới nay anh đều khinh thường.

72. Chương 47: Chương 47

73. Chương 47: Con Dâu Tống Gia

Không biến sắc tiếp tục ăn cơm, tự động che giấu tin tức bên ngoài.

Thấy bộ dạng không lạnh không nhạt của anh, các trưởng bối khác cùng bọn nhỏ cũng từng người phụ họa, bầy miệng tám lời khuyên Tống Mạc đến.

Hoàng thượng không vội thái giám đã nóng nảy trên bàn ăn.

Tống Mạc ưu nhã ăn, giống như đề tài lần này trọng yếu không phải là anh, giống như anh chỉ là một người ngoài cuộc.

Tận tình khuyên bảo dần dần dừng lại, Tống Mạc ăn sạch sẽ một chút thức ăn cuối cùng dưới đáy chén, không nhanh không chậm ngược mắt nhìn về phía mọi người, giọng nói cũng là không nặng không nhẹ, “Nói xong?”

Mọi người đối mặt lẫn nhau, không hiểu gì nhìn Tống Mạc.

Tống Mạc cầm khăn giấy trong tay lau sạch khóe môi, từ từ mở miệng, giọng nói nhàn nhạt, “Đã như vậy, vậy tôi liền tuyên bố một sự kiện- về con dâu Tống gia cũng là vợ của tôi, người được chọn tôi đã định ra, không nhọc lòng chư vị quan tâm.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, bên ba bên ngoài đã năm năm, trong năm năm này, có thể nói Tống Mạc trong vạn bụi hoa, mảnh lá không dính thân, người ngoài có thể cảm thấy thiếu gia Tống gia quá thoải mái, scandal bạn gái nhiều không kể xiết, nhưng, người trong Tống gia rất rõ, những người phụ nữ có quan hệ với Tống Mạc, đều vì tham vọng, vì vậy cũng là scandal mục đích, bất quá vì lợi ích sản nghiệp Tống gia tiến hành tuyên truyền, còn người phụ nữ chân chính được Tống Mạc thừa nhận, thì không có.

Hiện tại, Tống Mạc chợt nói có người được chọn, khó tránh làm mọi người kinh ngạc.

Người mở miệng trước chính là Tống Trình Duyên, so với những người khác, bộ dáng rất là trấn định, cũng chỉ là sợ run một cái;đ;ld chớp mắt liền hiểu rõ, ngắt đầu nhìn Tống Mạc, “Là thiên kim nhà ai?”

Tống Mạc tựa lưng vào ghế ngồi, vẻ mặt nói không nên lời, ngón tay ở trên tay vịn khẽ chọc, giọng nói xa cách, “Không phải là thiên kim.”

Tống Trình Duyên nhú mày, còn chưa mở miệng, Tống Mạc liền chớp chớp khóe mắt, trong mi mắt còn chứa vài tia vui vẻ như có như không, thoát nhìn còn có vài tia kiêu căng, “Yên tâm, tuy không phải là thiên kim, nhưng sẽ làm mọi người hài lòng.”

Lời nói chắc chắn này, là bởi vì trong lòng anh hiểu, anh có át chủ bài, mà tấm vương bài này, có thể bảo vệ quãng đời còn lại của anh không bị mấy người phụ nữ mặc danh kì diệu quấy rầy.

Tổng Trình Duyên mở miệng, “Khi nào thì mang về?”

Người đàn ông nào đó thản nhiên nói, “Yên tâm, không bao lâu nữa.”

Dứt lời, cũng không để ý tới thần sắc mọi người, cũng không có bất kỳ giải thích, thản nhiên đứng dậy, mặc áo khoác treo ở sau ghế ngồi vào, xoay người rời đi.

Một tay Tổng Mạc lái xe, một tay gõ trên bập đui, trong xe có âm nhạc êm dịu lưu chuyển, tầm mắt của anh nhàn nhạt rơi vào ngay phía trước, tâm tình tựa hồ rất vui.

Phía trước là đèn đỏ, xe chậm rãi dừng lại, chờ đợi đèn xanh sáng lên, tựa như nhớ tới cái gì, anh nghiêng người từ trên ghế lái phụ cầm lấy điện thoại di động.

Điện thoại rất nhanh đường kết nối.

“Ngôn tổng, chuyện gì?”

“Oh, lần trước tôi bảo cậu tra cô gái kia, cậu còn nhớ rõ địa chỉ của cô ta không?”

“Còn nhớ, cô ấy ở Thủy Vân đường Cát Tường cư xá F khu 7.” Ngoài năng lực làm việc ngoài, trí nhớ của Hứa Văn cũng phi thường tốt, nghe nói còn có khả năng đã gặp qua là không quên được.

Đèn đỏ biến thành đèn xanh, phía sau vang lên tiếng còi xe, Tổng Mạc không nhanh không chậm cúp điện thoại, trực tiếp quay đầu xe lại, chạy tới đường Thủy Vân.

Thủy Vân đường Cát Tường cư xá F khu 7, có chút khó tìm, Tổng Mạc ở vài khu dân cư nóc nhà cũ rách quanh quẩn rất lâu, cuối cùng vẫn phải đi hỏi thăm đường.

74. Chương 48: Chương 48

75. Chương 48: Lấy Một Tặng Hai

Đứng bên ngoài gõ cửa, một lát sau, nghe thấy tiếng bước chân vang lên từ trong phòng.

Cúi đầu xuống nhìn, một bé gái mềm mại nhỏ nhắn xuất hiện trước mặt anh.

Tổng Mạc nhíu mày, vẻ kinh ngạc hiện lên trong mắt, Tần lăng. . . . Là một bé gái?

À, không đúng, chẳng lẽ Tần Ngu còn lừa dối anh sinh một bé gái?

Lấy một tặng hai, giao dịch này nghe qua có vẻ có lời, khoé môi không báo hiệu trước nhếch lên, không quan tâm tới vẻ kinh ngạc đến ngây người của bé gái, cứ vậy lách người đi vào trong phòng.

Trong phòng cũng không có người, chắc là đang ở trong bếp, anh nghe thấy trong bếp có tiếng xào rau xào xèo, và mùi thơm đang lan toả ra trong không khí, đưa mắt liếc vào trong phòng bếp một cái, rồi thản nhiên ngồi xuống sofa.

Trên bàn trà ấm nước trà và chén, Tổng Mạc tự rót cho mình một chén.

Bé gái từ cửa đi theo sau, đứng tại chỗ ngơ ngẩn nhìn Tổng Mạc, đôi mắt ngây thơ mở to ra chớp chớp không hiểu gì hết, “Chú à, chú là ai?”

Tổng Mạc nhấp một ngụm nước trà, “Mẹ cháu đâu?”

Bé gái nhìn Tổng Mạc vài lần, sau đó chạy vào phòng bếp, “Mẹ, mẹ, ngoài kia có một chú đang tìm mẹ.

Phân Thủy Lâm nghi hoặc nhìn ra phía ngoài.

Sau đó, Tổng Mạc chợt nghe tiếng bước chân từ trong phòng bếp đi ra.

Cúi xuống uống trà, cũng không ngẩng đầu lên, thản nhiên nói ra một câu, “Tần Ngu, gả cho tôi đi.”

“Ai là Tần Ngu?” Nghe thấy một giọng nói từ trên đỉnh đầu khác hẳn với giọng của Tần Ngu, giọng nói có chút khàn khàn.

Tống Mặc nhíu mi, ngẩng đầu, lại nhìn thấy một cô gái đầu bù tóc rối, lưng hùm vai gấu, thân người thì cao lớn thô kệch, đang vô cùng kiên nhẫn nhìn anh, con dao phay trong tay đang ánh lên sáng loáng.

Tần Ngu đang ở chỗ nào!

Trong lòng Tống Mặc đang suy nghĩ, a, xem ra, anh đã đi nhầm chỗ rồi.

Sợ run vài giây, rất bình tĩnh để ly trà xuống, đứng dậy, hơi hơi vuốt cằm, “Thật có lỗi, đã quấy rầy.”

Vài giây sau, vững vàng bước ra phía cửa.

Đi ra khỏi cửa, Tống Mặc rõ ràng nghe tiếng cô gái thô tục đó nói, “Người này bị bệnh thần kinh à.”

Anh thề, anh đã lớn như thế này nhưng cũng chưa từng bị sỉ nhục nào lớn như vậy, hôm nay, chỉ vì Tần Ngu, mà anh đã bị sỉ nhục rất lớn, nỗi nhục này, anh ghi nhớ thật kỹ.

Về mặt xám xịt ngồi vào trong xe, lại một lần nữa bấm một dãy số gọi đi.

“Tiểu thư trợ lý thân yêu, xin hỏi vì sao cô lại cho tôi nhầm địa chỉ vậy?” Đầu ngón tay đang kẹp một điếu thuốc, lãnh nhạt nhìn về phía trước.

Phía trước đèn đỏ đã chuyển sang đèn xanh, những tiếng còi xe ở phía sau xe anh liên tục vang lên, vô số xe bị cản trở lại, đèn đỏ ở đuôi xe sáng lên thành hàng, giống như một dãy đèn lồng chói mắt, khiến cho thành phố càng thêm muôn màu muôn vẻ rất mê ly. leê quý d0n9

”Nhầm ? Không có khả năng, địa chỉ đúng là như vậy mà. Giọng của Hứa Văn vô cùng chắc chắn.

Về mặt người đàn ông không kiên nhẫn, “Ý cô là tôi đã đi nhầm chỗ sao?”

Trong điện thoại im lặng một lúc lâu.

Thời gian dừng đèn đỏ hết xanh lại đỏ tuần hoàn mấy lần, tài xế phía sau xe anh chửi ầm lên, rốt cục không chịu được xuống xe đi lại gõ cửa kính xe của Tống Mặc.

“Người anh em, cậu đang làm cái gì vậy? Phía trước thông thoáng nhưng ở phía sau đều bị tắc nghẽn cả đoạn đường vì cậu, cậu có biết không!”

“Đợi một chút.” leê quý d0n9

Tống Mặc nói ra một câu, không hề để ý đến ông ta, chậm rãi nhấn cửa kính lên, tiện thể khoá trái xe lại, đợi Hứa Văn trả lời.

“Tóm lại, có thể là do cô Tần đã chuyển nhà đi nơi khác không?” Hứa Văn nói ra một câu rất hợp lý.

Về mặt Tống Mặc nổi điên lên như bị người ta thiếu tám trăm vạn, “À, vậy một lần nữa kiểm tra lại, sáng ngày mai, tôi muốn có địa chỉ mới của cô ấy, địa chỉ chính xác.”

Cúp điện thoại, về mặt Tống Mặc không chút thay đổi khởi động xe, giống như trên thế giới này không có gì có thể tác động đến khuôn mặt than vạn năm của anh.

Xe khởi động, ở vài giây cuối cùng trước khi tới đèn đỏ, Ferrari lấy tốc độ nháy mắt của nó bay vọt qua lối dành cho người đi bộ, những chiếc xe phía sau lại vô tình bị dừng lại ở đèn đỏ.

76. Chương 49: Chương 49

77. Chương 49: Tôi Đồng Tình Với Anh

Phố danh hoa.

Đền nề ông lan đến cuối phố, tiếng động lớn ầm ĩ của quán bar, âm nhạc sấm dậy, sóng người nhộn nhịp, đây là nơi xa hoa lãng phí phong tình, mê loạn dục vọng nhất, ngợp trong vàng son, ánh sáng tươi đẹp xa xỉ, trong không khí nổi lên lơ lửng một hơi thở ái muội.

Tổng Mạc ngừng xe trước Kim Môn, Kim Môn, một quán bar đường phố đẳng cấp già trang thành quán rượu, trang hoàng bên trong cùng rượu là độc nhất, đương nhiên còn có những cô gái không giống người thường, những cô gái trong quán bar này, đều là non, định kỳ đều đổi, như một hộp đêm hạng sang, mặc dù biết nội bộ quán rượu này tồn tại tính chất hộp đêm, cảnh sát cũng không dám xuống tay với nó, bởi vì chỗ này có người bao bọc, người kia, cảnh sát không dám chọc.

Người đàn ông bước xuống xe, nện bước chân dài trực tiếp đi vào quán bar, sắc mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng kiên cố, toàn thân đều lộ ra một dòng hơi thở căm dục, làm người khác rất khó liên hệ anh với nhân vật nào.

Thăng lên lầu hai quán ba đã có người đợi sẵn, bất quá không phải phụ nữ, là hai người đàn ông.

Thấy Tổng Mạc tiến đến, một người đàn ông trong đó bưng một ly rượu đỏ trong tay đi đến, cười * lỗi lạc, “Ôi, Mạc Tử anh thế nhưng đến đây? Tôi còn tưởng rằng anh muốn làm việc đến tỉnh tận nhân vong.”

Là Cố Thành, Cố gia nhị thiếu gia, người ta đặt ngoại hiệu Hoa Tâm Nhị Thiếu, đối bạn gái so với phụ nữ trở mặt còn nhanh hơn.

Tổng Mạc không lạnh không nhạt đi tới, ngồi xuống, một bộ dáng không có chút rung động nào, cúi người bưng một ly rượu đỏ, dựa vào trong ghế sofa, khẽ nhấp một cái, rú con mắt xuống nhàn nhạt phun ra một câu, “Công việc của tôi không phải là Ngưu Lang.”

Cố Thành bị Tổng Mạc chọc cười, thiếu chút nữa khiến một ngụm rượu nghẹn chết chính mình.

Thẩm Ngạn ngồi ở một bên thủy chung trầm mặc nhìn Cố Thành một cái, không lên tiếng, chỉ là trong đầu buồn bực ực một hớp rượu.

Ánh mắt Tổng Mạc rơi vào trên mặt Thẩm Ngạn, “Như thế nào, mượn rượu giải sầu?”

“Đừng nói chuyện, đến đây, uống vài chén với tôi.” Cảm xúc của Thẩm Ngạn xuống thấp vô cùng, từ ngày Lê Nhược quyết tuyệt rời đi, đến nay, giữa bọn họ không có bất kỳ liên lạc.

Uống trong chốc lát, Tổng Mạc buông ly rượu xuống, năng lực điều khiển tự động của anh rất mạnh, đã từng có kinh nghiệm uống rượu phải đến bệnh viện làm cho anh ở thời khắc nào cũng có chừng có mực.

Thẩm Ngạn tựa hồ uống nhiều quá, Tổng Mạc ngấm một cái, trên bàn thả mười cái bình không, chứng tỏ trước khi anh đến đã uống không ít.

Một người đàn ông, thời điểm uống nhiều như một nam sinh, thao thao bất tuyệt, “Mạc Tử, Lê Nhược cô ấy không cần tôi nữa, cô ấy phải ly khai tôi, anh nói tôi nên làm cái gì bây giờ...”

Một tay Cố Thành khoác lên trên vai Thẩm Ngạn, vẻ mặt vô cùng đau đớn, “Thẩm Ngạn, vì một người phụ nữ, anh lại biến thành bộ dạng đức hạnh này, tôi đồng tình với anh.”

Cả người Thẩm Ngạn đầy hơi rượu nằm trên ghế sofa, gạt tay của Cố Thành, khuôn mặt chán chường, “Anh đừng có chọc tôi, anh biết cái đêch gì!”

“Tôi là không hiểu cái rắc si tình gì của anh, bên ngoài nhiều đàn bà như vậy, chỉ cần anh phát phát tay, các cô đều là của anh, anh cần gì treo cổ trên một thân cây.” Cố Thành cũng không cùng một người đàn ông say rượu so đo, mặt mũi tràn đầy vô lại tiếp câu.

Thẩm Ngạn nhú nhú mày, anh làm sao không nghĩ * tiêu sái, chỉ là một khi người kia mọc rễ ở trong lòng người, lại có thể nào dễ dàng loại bỏ.

“Thẩm Ngạn, anh mượn rượu giải sầu có chút sớm, tin tưởng tôi, Lê Nhược sẽ trở về tìm anh.” Tống Mặc nhàn nhạt liếc nhìn hắn một cái, nói chắc chắn.

“Vì cái gì?”

” Từ nhỏ Lê Nhược đã là công chúa được nuông chiều từ bé, cô ấy tuyệt đối sẽ không cho phép bản thân gả cho một người bình thường, mà hiện nay, cô ấy mang thai con của anh, thành phố S này còn có nhà ai danh môn có thể muốn cô ấy, cô ấy cũng không tìm được nhà giàu có nào có thể so với Thẩm gia, gả cho anh là lựa chọn tốt nhất của cô ấy, cô ấy không ngốc.”

Thẩm Ngạn trầm mặc, một lát sau, đột nhiên mở mắt ra, nhìn về phía Tống Mặc, khuôn mặt mỗi một, “Anh nói xem, nếu như chuyện kia bị cô ấy biết rõ, cô ấy còn có thể gả cho tôi sao?”

78. Chương 50: Chương 50

79. Chương 50: Bạn Học Tự Học

Lúc Tần Ngu thuê xe đi vào Kim Môn, Cố Uyển Uyển đã đứng đợi ở cửa, thấy cô từ trên xe bước xuống, con mắt Cố Uyển Uyển trợn lên thật lớn, “Ừa, xe đạp điện của cậu đâu?”

Tần Ngu còn chưa kịp tức giận, Cố Uyển Uyển đã đuổi móng vuốt ra nắm lấy áo khoác của cô, hai con mắt đảo đi đảo lại một vòng, hai tròng mắt đều muốn lọt ra ngoài, “Tiểu Ngu Tử, sao trên người cậu đều là một thân lấp lánh hàng hiệu vậy? Không phải là cậu đã đem Tần Lăng bán đi đấy chứ?”

Cô không thể tin được, mấy ngày không thấy, như thế nào mà trên người Tần Ngu đều là mùi tiền thể này.

Tần Ngu vuốt vuốt cổ áo lông sói trên người mình, đôi mắt cong lên, bộ dạng giống như thực nữ danh môn, “Bản cung còn phải lo lắng chuyện tiền bạc sao? Đó là một câu chuyện rất dài, Hứa Giang Nam nhà mình, không có bản lĩnh gì, ngoài bản lĩnh biết kiếm tiền ra, bây giờ nhà mình cái gì cũng nghèo ngoại trừ tiền.”

Cố Uyển Uyển kéo tay cô đi vào bên trong, giọng nói nịnh nọt, “Cái đó, tiểu Ngu Tử, nhà cậu có thiếu bảo mẫu không? Hồi học đại học mình có học qua chuyên ngành này.”

Tần Ngu nhe răng ra với Cố Uyển Uyển, “Cậu muốn làm bảo mẫu cho nhà mình hả?”

Cố Uyển Uyển gật đầu thật mạnh.

Tần Ngu vui vẻ đội ra một chậu nước lạnh, “Không có cửa đâu.”

“Cậu là người phụ nữ vong ân bội nghĩa, nôn cháo gà của mình ra.”

“...”

Hai người vui đùa âm ỉ đi vào ghế lô lầu hai.

Hôm nay là dịp bạn học hồi tiểu học và bạn học trung học đại học tụ họp.

Trong quán mọi người đã uống khí thế ngất trời, mặc dù đã xa cách nhiều năm mọi người đều quên những chuyện ngày xưa, thậm chí còn không nhớ tên nhớ mặt nhau nữa, nhưng chút chuyện này không thể ngăn cản sự nhiệt tình của mọi người. Các bạn trai thì nói chuyện khoác lác không đâu, để chứng minh bản thân mình những năm gần đây rất chững chạc, mà các bạn nữ thì nói những chuyện xung quanh vấn đề mẹ chồng rồi tới con cái.

Cố Uyển Uyển liếc nhìn một đám người thì nhìn thấy học trưởng mà mình thầm mến nhiều năm, dứt khoát bỏ lại Tần Ngu, nâng ly rượu tập trung vào người học trưởng hồi cao trung.

Tần Ngu ngồi trong một đám người, bị buộc gia nhập vào đội quân thảo luận về chuyện con cái, bởi vì cô không chung sống với mẹ chồng nên không thể thảo luận vấn đề này.

Rượu đã qua ba tuần, hơn phân nửa mọi người đã ngã gục.

Cố Uyển Uyển uống say mềm, đang lúc chuyển choáng nửa tỉnh nửa say, mềm mại dựa vào trong lòng học trưởng, mắt thấy người ái mộ trong lòng, cúi đầu định hôn xuống, bỗng nhiên rùng mình một cái, trong lòng thầm mắng một câu, [bad word], hệ thống sinh lý không thể khống chế, cô phải đi nhà vệ sinh.

Nhịn đau đẩy học trưởng ra, thẹn thùng nói một câu, “Học trưởng, em đi toilet một chút.”

Sau đó vì học trưởng nhìn chăm chú nên tuy có chút gian nan nhưng vẫn duy trì vẻ thướt tha mềm mại đi ra khỏi ghế lô, vừa ra khỏi cửa cô liền kéo váy chạy như điên.

Cửa sổ hành lang đang mở, từ trong toilet đi ra, gió lạnh hất vào đầu, do một chút tác dụng chậm của rượu, dù bị gió lạnh thổi vào cũng không làm cô tỉnh táo được chút nào, ngược lại càng thêm mơ hồ, đầu càng đau hơn.

Cả người xiêu vẹo đi ở hành lang, tới cửa phòng 206 thì dừng lại, ngẩng đầu nhìn biển số phòng. A, đúng phòng 209 rồi.

Xoa trán bước vào, trước mắt là một mảng mơ hồ, tất cả đều là hình ảnh kỳ quái.

Mở to hai mắt, trong lúc mơ hồ đó, có thể nhìn thấy bóng dáng cao lớn ngược mắt lên cười với cô cách đó không xa, khuôn mặt anh tuần kia, không phải là học trưởng của cô thì là ai.

Giật giật khoe miệng, lão đảo đi tới, nhắc cái móng ngồi trên đùi Cố Thành, ôm lấy cổ anh ta, mặt mũi đủ ửng lên nói ra một câu, “Học trưởng...”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/danh-mon-the-uoc-ong-xa-tong-giam-doc-that-cao-lanh>